

HARLEQUIN®

334 B 09/99

Romance™

Judith Ansellová
V objetí lásky

**VELKÁ PODZIMNÍ
SOUTĚŽ**

Judith Ansell

V objetí lásky

Název originálu: His Sheltering Arms

První vydání: Mills & Boon, 1994

Překlad: Eva Podhorská

Odpovědný redaktor: Petr Neugebauer

© 1994 by Judith Ansell

© Harlequin Publishers, s.r.o., Praha 1999

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci celého díla nebo jeho částí v jakékoliv podobě.

Tato kniha je vydána po dohodě s Harlequin Enterprises II, B.V.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní.

Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je zcela náhodná.

Znak firmy Harlequin i znaky všech edičních řad jsou chráněny ochrannou známkou.

Cover: Grafický ateliér DEGAS s.r.o., Praha

Sazba: Sdružení MAC s.r.o., Praha

Vytiskla: LITOGRAFIA ROSÉS, S. A. Barcelona, Spain

ISBN 80-241-0033-9

PRVNÍ KAPITOLA

Elinor Standishová vystoupila z auta a zadívala se na řadu budov, které tvořily Berringarskou nemocnici. Byla hrozně nervózní. Pociťovala radost nad tím, že ji pozvali na pohovor, a zároveň zbabělou touhu otočit se čelem vzad a odjet toutéž cestou, kterou sem před chvílí přijela. Připadalo jí nepravděpodobné, že by někdo tak nezkušený jako ona mohl dostat místo vrchní sestry na pohotovosti. Dokončila zdravotní školu teprve před třemi lety a o takovou práci byl velký zájem. Berringarská nemocnice byla sice malá, ale měla vynikající pověst a naprosto jedinečnou polohu na jižním pobřeží Nového Jižního Walesu, mezi oslnivě bílými plážemi a horskými lesy.

Ellie se zhluboka nadechla a uhladila si pomačkané záhyby sukně. Nikdy ještě na žádném pohovoru nebyla. Absolvovala praxi v jedné obrovské nemocnici v Sydney a tam pak i pracovala. Rozmýšlela se, jestli si má vzít stejnozkroj, ale nakonec to zamítla. V „civilu“ vypadala starší. Doufala, že jí bílá blůzka a modrá gabardénová sukně dodají sebevědomí. Narovнала ramena a vykročila směrem k hlavní budově.

Když doktor Paul Vassy, chirurg, zaslechl zvuk přijíždějícího auta, vyšel na verandu staré nemocniční budovy, která teď sloužila zároveň pro administrativní účely i jako ubytovna personálu. Odtud si mohl dobře prohlédnout poslední uchazečku o místo ambulantní sestry.

„Tiens!“ vydechl ve své mateřštině, překvapený tím, co spatřil, protože mladá žena, která vystoupila z poněkud oprýskaného vozu, nesplňovala ani v nejmenším jeho očekávání, a ani trochu se nepodobala žádné z předchozích uchazeček. Byla středně vysoká, štíhlá a měla moc pěknou postavu.

Když se pomalu blížila k impozantní staré budově, měl možnost prohlédnout si ji zblízka, a Elliina sebevědomí by rozhodně ani trochu nevzrostla, kdyby tušila, k jakému závěru dospěl. Připadala mu nemožně mladá. Měla lesklé, medově zlaté vlasy, které jí splývaly volně na ramena. Krásně, nezvykle zelené oči a oválný obličej, který zdobil klasický malý nos a ty nejkouzelnější rty, jaké kdy viděl. Horní ret měla trochu kratší než spodní, a ne tak plný, což vzbuzovalo dojem, jako kdyby se pořád usmívala. Mohla by být klidně modelkou, napadlo Paula.

Pohovor dopadl katastrofálně, uvažovala Ellie zoufale. Ujížděla už zase pryč z města a v duchu přemýšlela nad tím, čím právě prošla. Aniž by si pořádně uvědomila, co vlastně dělá, zastavila se u jedné z mnoha vyhlídek, které lemovaly pobřežní silnici, a rozhlédla se kolem sebe. Ten pohled ji doslova uchvátil. Všude byly samé eukalyptové lesy a v dálce se leskla temně modrá hladina moře. Chladný pobřežní vánek jí ochlazoval rozpálené tváře a aspoň trochu ji uklidňoval.

Ne že by k ní nebyli laskaví, pomyslela si. Paul Vassy, ten Francouz, a vysoký mlčenlivý muž, který se jí představil jako vedoucí oddělení, se chovali mile a cítila, že ji povzbuzují, aby se předvedla co nejlíp. Vrchní sestra, ze které měla Ellie podvědomě hrůzu, zdvořile poslouchala, když jí Ellie vysvětlovala, proč chce pracovat v Berringaru a proč si myslí, že by tu práci mohla dělat. Dalším mužem, pohledným Simonem Tavernerem, si nebyla tak úplně jistá. Choval se přátelsky, ale přesto se jí zdálo, že se tváří občas shovívavě, což se jí ani trochu nelíbilo.

Nemám absolutně žádnou šanci, pomyslela si v duchu. Celou dobu koktala a jejich otázkám nerozuměla ani za mák. Ne že by ji nějak zvlášť zaskočily ale to, co jim měla v úmyslu odpovědět a co si cestou do nemocnice říkala v duchu nejmíň stokrát, se jí najednou zdálo naprosto nedostatečné. Nemohla si nevšimnout ocelového pohledu vrchní sestry a přezíravého postoje doktora Tavemera. Připadala si najednou jako naprostý hlupák a úplně ztratila svou obvyklou obratnost. Vůbec nechápala, jak se jí to mohlo stát. V jediném okamžiku zareagovala opravdu pohotově, a to když robustní muž vedle ní posunul svůj šálek s kávou těsně k okraji opěradla židle, a ona ho rychlým pohybem zachytla dřív, než dopadl na zem.

Ted', když se konečně trochu uklidnila, pocítila Ellie v duchu obrovské zklamání. Byla si jistá, že jí tu práci nedají. Předvedla se jim tam taková, jaká ve skutečnosti je naprosto nezkušená holka, které teče ještě mléko po bradě.

Kdyby měla Ellie možnost slyšet diskuzi, která se rozpoutala po jejím odchodu, byla by pro ni jen slabou útěchou, ale rozhodně ne žádným překvapením. Úvahy vrchní sestry se totiž dokonale shodovaly s jejími vlastními.

„Tři roky nejsou moc velkou praxí na takové místo,“ poznamenala sestra Fowlerová. „Je jí teprve dvacet pět.“

Vysoký muž, Charles Carmody, si už zase postavil šálek s kávou nu okraj dřevěného opěradla židle, a zíral netečně na vzorek koberce.

Simon Taverner seděl na pohovce s nohama nataženýma před sebou. Byl to pohledný muž, středně vysoký, pružné, atletické postavy. Měl světlé, vlnité vlasy, temně modré oči a malá, skoro žensky vypadající ústa, která mu dodávala poněkud cynický vzhled, ale když se usmál, moc mu to slušelo. Bylo mu devětatdacet.

Paul Vassy, který pocházel z francouzského Rouenu, byl po fyzické i duševní stránce Tavernerovým pravým opakem. Byl mu třicet čtyři stejně jako vedoucímu oddělení. Byl však malý, tmavovlasý, štíhlý, s výraznou tváří a neuvěřitelně rychlými pohyby. Byl to vznětlivý, výbušný člověk, často kritický, ale také nesmírně všímový a pozorný.

„Má příslušnou kvalifikaci, a skvělý posudek.“

V North Shore s ní byli očividně velmi spokojeni – poznamenal Taverner.

„Ano, o tom není pochyb.“ odpověděl Paul Vassy. „A je to příjemná mladá žena. Určitě se vynasnaží začlenit do kolektivu.“ Obrátil se k sestře Fowlerové. „To je tady velmi důležité, ne? Jsme malá nemocnice. Pracujeme, jíme i žijeme všichni pohromadě.“

„Ano, doktore Vassy. Uvědomuju si, že s naší nejzkušenější uchazečkou sestrou Blundellovou by možná nebylo tak jednoduché vyjít.“

Paul zakoulel očima. „Proboha, jen tu ne!“ Pokrčil rameny. „Tahle je hodně mladá, ale myslím, že rozhodně není hloupá.“

„A má pro tu práci kvalifikaci,“ podotkl Taverner. „V North Shore je úrazové oddělení pěkně vytížené. Možná má víc zkušeností s podobnými pacienty než některé starší sestry.“

„Ano,“ přitakal Paul Vassy. „Já bych byl buď pro tuhle malou, nebo pro Mac Murtaghovou, ale radši to děvče. Nemůžu pořádně vyslovit její jméno.“

Taverner se nahlas rozesmál. „To asi není ten nejlepší důvod, proč si ji vybrat.“ Obrátil se ke třetímu muži, který doposud úplně mlčel. „Charlie co si o tom myslíš ty?“

Charlie se tvářil, jako kdyby celou dobu přemýšlel o něčem úplně jiném, což by mu bylo docela podobné. „Nechám to na vás.“ řekl neurčitě, jsem si jistý, že jsou všechny moc dobré.“ Ale když si všiml netrpělivého výrazu na tvářích svých kolegů, dodal: „To děvče je pozoruhodně bystré. Zachytilo můj Šálek dřív, než dopadl na zem.“

Když dostala Ellie odpověď, ohromilo ji to. V duchu uvažovala, jací asi byli ostatní uchazeči, když ji považovali za nejlepší. Zmínila se o tom matce, ale ta byla vytrvalou zastánkyní schopností svých dětí.

„Nepochybuju o tom, že si vybrali dobře,“ podotkla. „Odvedeš tam skvělou práci, moje milá, tak jako vždycky.“

Ellie se na ni láskyplně usmála. „Je to báječný pocit mít u sebe někoho, v jehož očích nemůžu nikdy nic udělat špatně!“ řekla.

Paní Standishová se pousmála. „To jsem nikdy netvrdila. Ellie. Na pár drobných incidentů si přece jen vzpomínám.“

Ellie vybuchla smíchy. „Ne! Prohřešky z dětství mi prosím tě nepřipomínej!“

„Tak dobře.“ souhlasila paní Standishová s úsměvem. „Stejně jich nebylo moc, a vím, že budeš v té práci skvělá. Jen bych si přála, aby sis trochu víc důvěřovala, Ellie.“

„Když jsem s pacienty, věřím si. Jen je pro mě trochu obtížné pochopit, že chtějí zrovna mě, když mají tolik jiných sester na výběr.“

„Taková jsi byla vždycky.“ poznamenala matka. „Hodné, skromné děvče, které vyjde s každým.“

„A doufám, že tomu tak bude i v Berringar.“ podotkla Ellie. „Připadá mi, jako by se mi uskutečnil můj sen, když si uvědomím, že tam budu moct pracovat. Pól hodiny jízdy jedním směrem je moře a ve stejné vzdálenosti na opačnou stranu národní park.“

„Aby ses v tom parku neztratila. Ellie.“ varovala paní Standishová dceru.

Ellie se rozesmála. „Už jsem slezla tolik kopců, a ještě jsem ani jednou nezabloudila. Neboj, mami.“

„A dávej pozor na lesní požáry.“ nabádala ji matka.

V duchu si představovala všechny nástrahy, která by mohly její dítě ohrozit.

„Á na hady a divočáky,“ slíbila Ellie vážně, ale smích v očích ji prozradil.

Ellieino malé Suzuki hlasitě úpělo, když opustilo městečko Berringar a pomalu šplhalo nahoru k nemocnici, která se krčila na úpatí kopců, zvedajících se za městem. Všude kolem se rozprostíraly rozlehlé pastviny, za nimi se tyčily drsné hory Gooleolského národního parku. Zadní sedadla auta byla plná věcí šatů, kempingových potřeb, knih. Dokonce tam bylo i pár obrázků. Ellie si je chtěla pověsit na zdi pokoje, který, jak doufala, bude přinejmenším následujících pět let jejím domovem.

Když zahlédla mezi korunami stromů prosvítat budovu nemocnice, srdce se jí roztlouklo očekáváním. Za pár minut projela její branou a zamířila po točité cestě nahoru k ubytovně. Tam zastavila na parkovišti a vystoupila z vozu. Suzuki bylo skvělé auto, které jí umožňovalo trávit volný čas v přírodě, ale při dlouhé jízdě bylo poněkud hlučné.

Ellie měla v úmyslu vejít dovnitř, někomu říct, že je tady, a nechat si ukázat svůj pokoj, ale sotva udělala pár kroků, užasle se zastavila. Na trávníku seděl ve dřepu doktor Carmody, obklopený malou skupinkou šedých klokanů, kteří se mezi sebou předháněli, kdo si od něj vezme víc chleba.

Ellie se k nim pomalu přiblížila, ale plachá zvířata ji uslyšela, najednou znehybněla jako sochy, otočila hlavy jejím směrem a zavětrila, a pak se všechna jako na povel otočila a ve vteřině zmizela mezi stromy.

„To je mi líto!“ vykřikla Ellie, když se doktor Carmody narovnal a vstal. Připadal jí ještě vyšší, než když ho viděla poprvé. „Nechtěla jsem je vyplašit. Myslela jsem, že jsou na lidi zvyklí.“

Ale doktor Carmody se tvářil spis omluvně než rozzlobeně. „No ne tak úplně. Jsou zvyklí jen na mě.“ řekl s trpkým úsměvem a pak dodal na vysvětlenou: „Já jsem totiž jediný, kdo je krmí, ale brzy by si zvykli na každého, kdo by jim nabídl něco k snědku a neublížil jim.“

Ellie nesměle opětovala jeho úsměv.

„Vrátí se zpátky?“

„Určitě.“ přikývl.

Ellie si znovu všimla jeho podivně nepřítomného výrazu, který zachytila už při pohovoru, a v duchu uvažovala, jestli si vůbec pamatuje, kdo je. Měla by mu to říct? Ale než se mohla rozhodnout, zamumlal: „Už jsou tady,“ a podal jí kus chleba, a tak Ellie své první odpoledne na půdě nemocnice strávila v podřepu na trávníku, obklopená hloučkem hladových klokánů, kteří očividně rychle usoudili, že každý přítel doktora Carmodyho je i jejich přítelem.

„Je to tu úplně jiné než v North Shore,“ podotkla Ellie, když dokrmili klokany, aby mu připomněla, kdo vlastně je.

Doktor Carmody se na ni vlídně usmál „Ano,“ od pověděl a prohrábl si rukou rozčuchané hnědé vlasy. „Ale co teď s vámi?“ zeptal se nejistě. „Snad by vrchní sestra.“

Ellie potěšilo, že si aspoň vzpomněl, kdo je a proč sem přijela. „Možná by mi mohl někdo ukázat pokoj a vybalila bych si věci.“ navrhla.

Okamžitě se mu rozjasnil obličej. „To je dobrý nápad. Barbara bude vědět.“

Ellie vešla za doktorem do ubytovny a v duchu se musela usmát, protože jí muž, kterého měla před sebou, připadal spíš jako roztržitý profesor než doktor v nemocnici.

„Sestro Standishová vítejte na palubě.“ Doktor Simon Taverner jí podal ruku. „Tohle je samozřejmě naposled, kdy vás oslovuju tak formálně.“ dodal. „Jste teď na venkově, a tady jdou takové věd stranou. Říkejte mi Simone.“

Ellie si uvědomila, že když jí sestra Barbara Knoxová šla ukázat pokoj a prováděla ji po budově, představila jí všechny doktory, které potkaly, křestními jmény. Barbara pracovala na chirurgickém oddělení a pocházela přímo z Berringararu. Byla to přátelská, pihovatá venkovanka, o pět let starší, a Ellie si ji okamžitě oblíbila.

„První patro je naše a muži mají přízemí. Jídelna a společenská místnost jsou ve východním křídle.“ „Máme společnou jídelnu?“ zeptala se Ellie nesměle „Ano, tady je všechno společné. Tohle je venkov.“ Když si Ellie vybalila věci a vešla do společenské místnosti, Simon Taverner Barbarina slova zopakoval. „Chovejte se tu jako doma.“ vybídl ji s úsměvem. „Zapálím v krbu. Na duben je nezvykle chladno.“

Stará nemocniční budova byla postavená z pískovce, v australském stylu, s vysokými stropy a širokými verandami. Společenská místnost, ve které se teď nacházeli, byla útulným místem s obrovským krbem a pohodlnými, i když poněkud oprýskanými křesly. Vedly odtud dveře do jídelny, zařízené solidním, starodávným nábytkem.

Když Simon rozdělával oheň, zahrnul ji otázkami, kde bydlela v Sydney? Co dělá ve volném čase? A pak se na ni tázavě zadíval a zeptal se, jestli tam má přítele.

Ellie se trochu začervenala.

„Měla byste odpovědět,“ řekl vesele. „Tohle je malé město. Stejně se o vás nakonec všechno dozvíme.“

Ellie se rozesmála a Simon pokračoval: „Já například už vím, že jste dneska odpoledne s Charliem Carmodym krmila klokany, tady se nic neutají.“

„Zřejmě ne,“ usmála se.

Simon na ni vrhl spiklenecký pohled a ztišil hlas. „Nemyslíme si, že je Charlie blázen, ale není prostě jako my ostatní.“

Ellie se neubránila úsměvu, ale řekla rychle: „Připadalo mi, že je moc milý.“

„To ano.“ řekl Simon lhostejně. „Je neškodný.“

Ellie znovu zachytila v jeho hlase tu zvláštní aroganci nebo povýšenost které si všimla už při pohovoru. Simon Taverner byl pohledný muž a určitě dovedl být okouzlující, ale nebyla si moc jistá, jestli ho bude mít ráda.

U večere jich sedělo deset. Vrchní sestra byla vdaná, jak se Ellie dozvěděla, a měla vlastní domek. Většina nemocničního personálu bydlela ve městě, ale tři další svobodné sestry včetně Barbary žily na ubytovně, a kromě tří doktorů, všech svobodných, tu byli ještě tři mladí chirurgové, které sem vyslali na šestiměsíční praxi z Canberrské nemocnice.

Seděli u dvou stolů a po přísných společenských pravidlech, které vládli v North Shore, bylo pro Ellii nezvyklý že se tu mezi doktory a sestrami nedělají žádné rozdíly a že se nikdo z nich neoslovuje příjmením.

Pete, Colin, James, Mary, Alison. Ellie se ta jména učila v duchu nazpaměť a snažila se spojovat si je s patřičným obličejem. Brzy je všechny bude znát stejně dobře jako svou vlastní rodinu.

„Charlie nezapomněl ses podívat na pana Hilla?“ ozval se najednou Paul Vassy.

Charlie Carmody zvedl hlavu od talíře a přikývl.

„Díky bohu za to,“ řekl Paul, jako by to v žádném případě nebylo jisté. „Tak můžeš mu dát anestetikum?“

Ellie si užasle uvědomila, že Charlie Carmody není jen vedoucím oddělení, ale také místním anesteziologem.

Charlie znovu přikývl a pokračoval v jídle.

„Komu? Snad ne starému Emimu Hillovi?“ zeptala se sestra Mary. „S takovým srdcem a plícemi bych si vůbec nemyslela, že to může přežít, co s ním je?“

„Rakovina střev.“ odpověděl Paul. „Ale nález není velký, když budu moci operovat, odstráním ho. Existují lepší způsoby, jak zemřít, než rakovina střev.“

„Jako například celková narkóza.“ vložil se mezi ně Simon.

„Když Charlie říká, že to může udělat, tak o tom není pochyb,“ řekl příkře Paul.

Simon zvedl ruce. „Jen jsem žertoval,“ prohlásil s úsměvem.

Ale Ellie se nemohla ubránit úvahám, jaký anesteziolog doktor Carmody asi je, o anesteziologii se říkalo, že to je obor, ve kterém se z devadesáti procent nudíte a z deseti prožíváte hrůzu. Věděla, že žádná jiná specializace nevyžaduje tolik soustředění a rozhodnosti. Většina lidí si myslí, že anesteziolog je někdo, kdo je prostě uspí, ale on má ještě mnohem důležitější práci zajistit, aby se ti lidé pak zase probudili. Bez jeho souhlasu se neuskuteční žádná operace, a když pacient zemře na operačním stole, nese za to zodpovědnost.

Když se Ellie kradmo zadívala na doktora Carmodyho, nedokázala si ho v roli anesteziologa vůbec představit, a incident, ke kterému o chvíli později došlo ve společenské místnosti, ji v tom jen ještě víc utvrdil. Všichni společně se tam odebrali po večeři. Charlie Carmody se usadil v křesle vedle krbu, chvíli si četl, ale pak noviny odložil, buď aby mohl poslouchat ostatní nebo proto, že se chtěl jako obvykle nad něčím zamyslet.

Barbara Knoxová najednou pokrčila nos. „Co je to tady cítit?“ zeptala se. „Něco tu hoří.“

„Cože?“ zamumlal Simon.

Ale Paul Vassy už uviděl kouř a vyskočil ze židle. „Charlie! Ty jsi ale nemehlo! Copak nic nevidíš a necítíš?“

Zvedl ze země doutnající výtisk British Medical Journal. „Proč jsi ty noviny položil tak blízko ohně?“

Charlie Carmody si rozpačitě prohrábl vlasy a na jeho obličej se objevil lítostivý výraz. „To je škoda,“ poznamenal. „Byla tam jedna věc, kterou jsem si chtěl přečíst.“

DRUHÁ KAPITOLA

„To je opravdu dohře vybavená ambulance,“ řekla Ellie překvapeně.

Simon Taverner si sedl na okraj jejího stolu a pokýval hlavou. „Musí být. Do velké nemocnice je to odsud daleko. Musíme si dokázat se vším poradit tady.“

„No, máte na to očividně dost prostředků,“ podotkla uznale.

„Asi vám připadá divné, že tu s vámi nebude žádný specialista, ale když si Pete Russell nebude s něčím vědět rady, přijde vám jeden z nás na pomoc. Charlieho a Paula najdete někdy na operačním sále, ale já –“ obdařil ji zářivým úsměvem „tu budu vždycky k vašim službám.“

Už po čtyřech dnech se tady Ellie cítila jako doma. Měla radost ze svého malého království v přízemí nové třípatrové nemocniční budovy. Chirurg, který tu pracoval, byl neokušený nováček, ale byl dychtivý do učení a snadno se s ním dalo vyjít. Dělal si starosti se sestrami, které měla mít pod sebou. Bála se, jestli se jim nebude zdát moc mladá, ale očividně ji mezi sebe přijaly bez sebemenšího odporu. Dokonce i Caroline, která byla mnohem starší a měla řadu let praxe, považovala zřejmě za naprosto přirozené, že bude jejím nadřízeným někdo, kdo má osvědčení z North Shore, a vůbec Ellii nezáviděla. „Máte tu dost práce?“ zeptal se Simon. „Nebo se vám stýská po kvílení sirén v North Shore?“

„Ani trochu.“ odpověděla Ellie. Jsem ráda, když mám dost času, abych mohla svou práci dělat co nejlíp, a je to tu rušnější, než jsem si myslela. Přicházejí sem lidé z mnohem větší dálky, než bych čekala. Zdá se, že sem jezdí i z míst, kde mají svou vlastní nemocnici.“

„Máte pravdu.“ souhlasil Simon. „Ta naše má totiž pověst jedné z nejlepších.“ Ušklíbl se. „To víte, takoví báječní doktoři a sestřičky.“

„To vás musí těšit,“ řekla.

Simon si položil ruku na hrudník.

„Hřeje mě to u srdce.“

Ellie se neovládla a nahlas se rozesmála. Zjistila, že Simon je mnohem sympatičtější, než si původně myslela. Měl úžasný smysl pro humor a byl ochotný kdykoli jí nabídnout pomoc. Ellie byla překvapená, jak často se s ním vidí.

A taky s Charliem Carmodym, který zřejmě zašel na ambulanci pokaždé, když neměl nic jiného na práci někdy proto, aby pomohl Peteu Russellovi, ale většinou se prostě jen posadil k jejímu stolu a pletl se ji do cesty. Naštěstí měl hrozně mírnou povahu. Ellie brzy zjistila, že se ve svém prvním dojmu nezmýlila Charlie byl velmi tichý člověk, který někdy působil poněkud těžkopádným dojmem, což možná jeho kolegy občas rozčilovalo, ale zároveň ho měli rádi pro jeho vlídnost a laskavost.

„Charlie je skvělý!“ řekl Pete a Ellie věděla, že není jediný, kdo si to myslí.

„Co je s tím chlapíkem?“ zeptal se Simon, když vrátný přivezl postaršího pána zpátky na ambulanci.

„Pete si myslí, že má ledvinový kámen. Byl na rentgenu. Pete se na něj podívá, až se vrátí z oběda.“

„Nevypadá zrovna nejlíp,“ poznamenal Simon. „Doslal nějaké morfium?“

Ellie přikývla a řekla mu kolik.

„Hni, to je typické,“ podotkl Simon trochu povýšeně. „Tihle doktoři ho nikdy nikomu nedají dost.“

„Je to starší člověk.“ namítla Ellie.

Simon se usmál. „Ale má tuhý kořínek. Nezabila byste ho ani dvakrát tak velikou dávkou. Chcete, abych se podíval na ten rentgen?“

„Když budete tak laskavý.“ řekla Ellie.

„Pro vás udělám cokoli, sestřičko.“ řekl se šibalským úsměvem. „A kdykoli.“

Ellie připevnila rentgenový snímek na světelnou obrazovku. Měla už sama dost zkušeností, takže nepotřebovala, aby jí Simon ukazoval kámen v močovodu, na poloviční cestě mezi Wrightovou pravou ledvinou a močovým měchýřem, ale stejně to udělal a řekl jí, že Herb Wright bude mít zřejmě v krvi příliš mnoho kalcia a z ustavičné práce na slunci je pravděpodobně často dehydrovaný.

„Bolestivá záležitost,“ poznamenal Simon. „Prý horší než porod. Bolest vychází z močovodu, který se smršťuje ve snaze vytlačit kámen ven. Vypadá to, že ho bude muset vyndat Paul, je moc velký, aby prošel sám.“

„Viděla jsem už pár stejně velkých, které prošly.“ řekla Ellie nesměle. „Myslela jsem, že bychom to možná mohli zkusit. Kdybych mu dala hodně vody a horkou sprchu.“

Simon se na ni usmál. „Pro mě za mě to klidně vyzkoušejte, ale myslím, že neuspějete,“ řekl trochu blahosklonně.

Ellie jeho tón ignorovala. Řada doktorů neměla ráda, když jim radil ošetřující personál. „Problém je v tom, že nemám žádný cedník, přes který by se přefiltrovala moč.“

„Sestro Standishová, abych vám ukázal svou dobrou vůli, nějaký vám obstarám.“

Za pár minut se s ním Simon vrátil. Vypůjčil si ho z kuchyňky, a Ellie si v duchu pomyslela, že by mu asi měla prominout ten jeho poněkud přezíravý postoj, když je tak ochotný.

„Udělám cokoli, jen abych nemusel na operaci.“ prohlásil Herb Wright, když mu to Ellie navrhla.

Své slovo dodržel. Ochotně polykal všechnu tekutinu, kterou do něj v následujících několika hodinách nalávala, až konečně prohlásil, že už to dál nevydrží a musí na záchod. V tom okamžiku ho Ellie odvedla do sprchy.

„Horká voda by vám měla pomoci se uvolnit.“ vysvětlila mu. „Nedokážu vám k tomu podat vědecko vysvětlení.“

„Kdybyste se o to pokoušela, stejně bych tomu nerozuměl.“ řekl Herb a poslušně si od ní vzal cedník.

„Kdybyste potřeboval pomoc, zakřičte.“ poradila mu Ellie. „Nevypadal na omdlení, že ne?“ zeptal se Pete, když pan Wright zmizel ve sprše.

„Ne, je na tom dobře,“ ujistila ho Ellie.

Ale když za pár minut uslyšela Herba hlasitě vykřiknout, vystřelila jako blesk ke dveřím. „Co se děje, pane Wrighte? Jste v pořádku?“

Herb vystrčil hlavu zpod závěsu ve sprše a obličej mu celý zářil.

„Ta malá bestie!“ řekl a přidržel před Ellii drsný kulatý předmět velikosti pětcentové mince.

Když ji Simon později blahopřál, řekl, že by si ten kamínek měla Ellie navléknout na řetízek a nosit ho na krku.

„Abys tu nakonec nebyl zbytečný, Paule.“ vtipkoval Simon, když se mluvilo o Elliině úspěšné léčbě u večere. Ellie se začervenala rozpaky, a zrudla ještě víc, když se Simon postavil vedle ní a položil jí ruku kolem ramen.

„Rozhodně jsme si na to místo nemohli vybrat nikoho lepšího,“ prohlásil. „Na tuhle kolegyni můžeme být hrdí.“ Ale nebylo to rozhodně jen kolegiální gesto, když ji pohladil po ruce. Ellie uvažovala, jestli takhle Simon flirtuje se všemi sestřičkami, nebo o ni má opravdový zájem. Zdálo se jí, že zahlédla na Paulově obličeji trpký úsměv, ale Charlie Carmody se tvářil stejně klidně jako obvykle.

Byla to Barbara Knoxová, kdo s tím tématem přišel po večeři, když se zastavila u otevřených dveří Elliina pokoje. „Páni, tady to vypadá jako doma!“ řekla uznale a Ellie ji pozvala dál.

Místnost byla docela velká, s výhledem na hory. Byla tu pohodlná postel, zakrytá prošíváním přehozem, dvě křesla, několik polic na knihy, pracovní stůl, šatní skříň a prádelník. Zařízení doplňovala kredenc a dřež, který Ellii umožňoval udělat si čaj nebo kávu, když naskládala na police knížky, pověsila na zeď obrázky a dala na podlahu vlněný koberec, byl to docela útulný malý domov.

„Nedáte si čaj?“ zeptala se Ellie. Barbara neztrácela čas a hned se usadila na židli.

„Myslím, že se Simonovi líbíte,“ podotkla zcela otevřeně o pár vteřin později. „Slyšela jsem, že má v poslední době často cestu na ambulanci.“

„A to pro něj dříve nebylo obvyklé?“ zeptala se Ellie váhavě.

Barbara se ušklíbla. „Pro něj ne. Charlie tam chodí pořád. Rád pomáhá mladému sekundáři, ale Simon ne. Máte přítele?“ zeptala se najednou,

„Ne momentálně ne,“ připustila Ellie.

„Tak už nemusíte dál hledat.“ namítla Barbara.

„Simon nemá žádné děvče?“ zeptala se Ellie zvědavě.

„Vídá se s jednou sestrou z nemocnice v Beze, ale zdá se mi, že zřejmě usoudil, že je zbytečné jezdit tak daleko, když může dostat to, co chce, i doma.“

Ellie se rozesmála, ale v duchu trochu dotčeně uvažovala, jestli se všeobecně předpokládá, že Simon dostane všechno, na co si vzpomene. „Ale já ho zatím ani neznám,“ poznamenala klidně. Říkala si, že se Barbara stejně asi mylí. „A nepřišla jsem sem hledat lásku.“ Barbara se na ni vesele usmála. „Ta si vás najde sama,“ řekla.

Bessie Lucknowová neměla dneska dobrý den. Sanitka starou paní přivezla dopoledne s kyslíkovou maskou na obličej, a ještě teď pořád špatně dýchala.

„Srdeční příhoda,“ konstatoval sanitář věcná. „Je tady už poněkolkáté.“

Pete Russell se na ni podíval a řekl: „Radši sežeňte Simona.“ Ale Ellie už viděla hodně pacientů se srdečním selháním a věděla, co by se mělo udělat, než se Simon objeví.

„Pomozte mi zatím udělat EKG. Caroline,“ řekla tiše. „To je dobrý nápad. Proč jsem na to nepřišel sám?“ řekl Pete svým roztomile upřímným způsobem.

„To je práce sestry.“ podotkla Ellie, aby ho ušetřila rozpaků. „Chcete, abych udělala i rentgen hrudníku?“

„Další skvělý nápad.“ řekl Pete a Ellie se musela hodně přemáhat, aby se nahlas nerozesmála. Bylo opravdu těžké být zbrusu novým doktorem. Ellie měla podobné pacienty v rukou mnohem častěji než prozatím on.

Simon se objevil brzy, a protože měl už k dispozici rentgen, bylo pro něj snadné určit diagnózu plicní edém Bessieino srdce nepracovalo pořádně a krev se hromadila v plicích. Proto nemohla dýchat. Ellie měla připravené léky ještě dřív, než ji o ně Simon požádal.

Věděla, co da do kanyly, kterou pacientce zavedl do žíly. Něco proti sráží i vos ti krve, morfium, a pak ještě tabletku pod jazyk.

O hodinu později už Bessie vypadala mnohem Up a mohla dýchat natolik dobře, že dokázala odpovídat i na Šimonovy otázky. Ano, v posledních dnech měla angínu. Dělal zrovna jarní úklid. Čekala návštěvu. Ano, trochu tu nemoc zanedbala. Musela tu práci dodělat. Rozpačitě pohlédla na doktora. „Asi jsem na sebe měla dávat větší pozor.“

„To určité, ale to nic, moje drahá. Necháme si vás pár dní v nemocnici, když budete hodná, pustíme vás začátkem příštího týdne domů.“

Ellie se nad těmi slovy zamračila. Šimonovo přezíravé, povýšené chování ve vztahu k pacientovi jí vadilo. Byla ráda, když si všimla, že Pete nic z toho nezapsal, když vyplňoval Bessiein přijímací formulář.

Ellie zatelefonovala Bessieině rodině, aby jí dala vědět, co se stalo, a pak přijala dalšího pacienta. Mezitím vešel na ambulanci Charlie Carmody.

Bylo vidět, že ho Bessie dobře zná. „Ahoj. Charlie!“ zvolala potěšeně.

Charlie se s úsměvem zastavil u její postele. „Ahoj, Bessie,“ odpověděl. „Co tady děláš?“

„Může za to moje neposlušné srdce, vždyť to znáš. Asi jsem moc pracovala.“

„Určitě jsi byla přesvědčená, že to je nutné,“ řekl úmyslně.

„Nebylo to nutné!“ vybuchla rozzlobeně. „A příště nechám hosty klidně přijít do špinavého domu.“

Charlie ji vzal přátelsky za ruku. „Dej jim ve dveřích do ruky koště,“ řekl s úsměvem.

Všechno už bylo zařízené a Bessie Lucknowovou mohli převézt nahoru na interní oddělení.

„Díky, lásko,“ zavolala stará paní na Ellii, když odjížděla. „Byla jste prima!“ Ellie se na ni usmála a v duchu si pomyslela, jaká je to milá dáma. Pacienti často zapomínali poděkovat sestrám, i když toho pro ně někdy udělaly víc než doktoři.

Ellie se se spokojeným úsměvem vrátila zpátky do ambulance. Pracovala tu teprve týden, ale začínala mít už pocit, že má všechno pod kontrolou, a kdyby slyšela, o čem si povídali její kolegové na konci směny nad šálkem kávy, poznala by, že to tak skutečně je.

„Je skvělá,“ řekla Caroline Hickeyová. „Má o všem přehled, a je disciplinovaná.“

„Ano, a je naprosto klidná. Nic ji nevyvede z míry,“ souhlasila Chris, další zkušená sestra.

Vanessa Peachová, čerstvá absolventka, taky vyjádřila svůj názor. „Je moc milá, vidíte?“ člověk si vedle ní nepripadá jako idiot, když něco neví, a zdá se, že vždycky pozná, když potřebuju pomoci.“

Peter Russel se k nim přišel taky posadit. „Pacienti ji mají rádi.“ poznamenal. „Má báječný smysl pro humor. Vzbuzuje v nich přesvědčení, že ji na nich záleží.“

„A je hezká,“ řekla Vanessa a dodala smutně: „To není spravedlivé.“

Ellie by byla v rozpacích, kdyby jejich rozhovor slyšela, ale předávala právě pacienty noční službě, a když s tím skončila, našla na svém stole jako obvykle sedět Simona Tavernera.

„Doprovodím vás na ubytovnu.“ nabídl se „Měla jste dobrý den?“

„Ano. Žádné velké katastrofy,“ odpověděla s úsměvem.

„Málem za sebou první týden.“ řekl, když opustili nemocniční budovu. „Myslím, že by to chtělo malou oslavu. V Berringararu jsou tři ucházející místa, kde se dá jíst. Výběr je na vás.“

Ellie se plaše usmála. „To je od vás moc milé.“ řekla.

„Vůbec ne. Kdybych aspoň jednou týdně nejedl něco jiného než nemocniční jídlo, moje chuťové buňky by asi úplně přestaly fungovat.“

„Myslím, že ty moje se už přizpůsobily.“ řekla Ellie. „V North Shore vaří snad nejhorší jídlo na světě a já ho jedla několik let, je to děsně, ale prostě jsem si na něj zvykla.“

Simon se nahlas rozesmál. „S tím budeme muset rozhodně něco udělat. Potěšilo by mé, kdybyste šla se mnou.“

„Děkuju.“ řekla. „Ráda. Chtěla bych trochu poznat město ale budu řídit, abych se tu naučila orientovat.“

Ellie začínala mít Simona víc ráda, než by si zpočátku myslela, ale nechtěla, aby měl dojem, že v něm chce najít něco víc než jen přítele.

Když se posadili do jídelny zdejšího hotelu. Ellie brzy zjistila, že Simon Taverner dokáže být velmi zajímavým společníkem. Byl bystrý, zábavný, vtipný a neuvěřitelně vnímavý pro slabě stránky svých kolegů. I když jeho žerty občas vyznívaly trochu kruté a jeho gesta Ellii připadala někdy poněkud nacvičená, nevadilo jí to. Měla za sebou první úspěšný týden práce a chtěla se pobavit.

Ale když nastoupili zpátky do auta, aby se vrátili do nemocnice, smích ji přejel. Simon se na ni usmál, dal jí ruku kolem krku a sklonil se k ní, aby ji políbil. Ellie ucukla.

Simon se okamžitě odtáhl. „Promiňte,“ řekl tiše a upřeně se na ni zadíval. „Co mám říct na svou omluvu. Ellie? Mohl bych se vymluvit na to, že jsem toho moc vypil, nebo na vaše nádherné oči.“

Ellie jeho chování přisuzovala spíš vínu. Samotnou ji překvapilo, jak moc u večere pil.

„Odpustíte mi a půjdte se mnou ještě někdy na večeri?“ zeptal se s kajícím výrazem v tváři.

„Samozřejmě,“ řekla Ellie. „Ale chci, abychom byli prozatím jen přátelé. Simone.“

Natáhl k ní ruku. „Na přátelství,“ řekl s úsměvem a Ellie mu podala svou.

Když zaparkovala vedle ubytovny, překvapeně si uvědomila, že o kousek dál ve tmě stojí Charlie Carmody.

„Co tady venku dělá v jedenáct hodin?“ zeptala se zvědavě.

Simon se usmál. „To je další z drobných výstřelků našeho šéfa.“ řekl tajemně. „Pojďte se podívat.“

Charlie stál u ohrady, kterou Ellie do té doby považovala za výběh pro drůbež, když je uslyšel, otočil se a tiše je pozdravil.

„Ellie chce vědět, co tady děláš,“ řekl Simon a Charlie se plaše usmál.

„Krmím vačice.“

„Vy tu chováte vačice?“ zeptala se Ellie užasle.

„Tohle je zvláštní druh.“ vysvětlil. „Hrozí jim úplné vyhubení. Pokouším se o jejich chov.“

„Můžeme je vidět?“ zeptala se Ellie se zájmem.

„Ano. Jsou teď tak zaměstnané jídlem, že je nic nevyplatí,“ řekl a rozsvítil baterku. Její světlo dopadlo na huňaté zvířátko velikosti malé kočky. Kozíšek mělo světle šedý s tmavšími proužky a při jídle spokojeně vrtělo ocáskem.

„Je krásný!“ vydechla Ellie a ve světle baterky si všimla, že se Charlie usmál.

„Jsou tu tři. Tohle je mladý samec, je tam ještě jeden starší a jedna samice.“ Posvítil baterkou o kus dál.

„Samici neuvidíte, je tamhle v křoví.“ Znovu pohnul baterkou a ukázal jim velkého samce.

„Vypadá, jako by se s někým popral,“ podotkla Ellie. „Jedno ucho má natržené.“

„Zažil už hodně rvaček.“ „Není na chov moc starý?“ zeptala se Ellie.

„Ne.“ řekl Charlie rozhodně. „Je silný, a je to skvělý bojovník. Má svým potomkům co předat.“

„Je to ohrožený druh?“ zeptala se Ellie a Charlie přikývl.

„Není jednoduché najít jim partnera pro chov. Tyhle tři našli lesníci a přinesli je sem. Vědí, že se o ty věci zajímám. Odchoval jsem jim už i pár jiných zvířat.“

„Myslím, že to musí být báječná práce!“ řekla Ellie.

„Není tenhle na sex už trochu starý?“ zeptal se Simon se šibalským úsměvem.

Charlie se jen ušklíbl a prostrčil mezi dráty další žrádlo. „Neposlouchej ho. Hercule.“ zamumlal tiše.

Simon se nahlas rozesmál. „Ty tomu ubožákovi říkáš Hercules?“

Charlieho se ta poznámka vůbec nedotkla. Řekl jen mírně: „To jméno se mi líbilo.“

„Mně se taky líbí,“ podotkla Ellie s úsměvem.

TŘETÍ KAPITOLA

„Parbleu! Nemůžu najít staré záznamy!“ vybuchl Paul rozhořčeně. „Charlie si je vzal, aby napsal propouštěcí zprávu, ale v jeho kanceláři to vypadá jako v prasečím chlívku!“

Ji se tam podívám, doktore Vassy,” nabídl se Vanessa. „Pár věcí jsem tam už našla. Zdá se, že se vyznám v Carmodyho myšlenkových pochodech.“

„To byste tady byla asi jediná,” řekl Paul zamračeně a odkráčel. Ellie se v duchu usmála.

Během několika týdnů začínala mít pocit, že své nové kolegy už docela dobře zná a že dokonce některé z nich může nazývat svými přáteli. Měla jen denní služby, protože přes noc byla na ambulanci trvale jiná sestra. Každý den se u ní pravidelně střídala buď Caroline, Chris nebo Vanessa, podle toho, jaký byl rozpis služeb. Měla je ráda všechny, ale nejvíc si s její mírnou, přátelskou povahou a bohatými zkušenostmi oblíbila Caroline. Ellie přemýšlela, proč se Caroline neucházela o její místo. Nakonec to nevydržela a zeptala se jí na to.

Caroline zavrtěla hlavou. „Líbí se mi být součástí týmu, je to má starost. Ráda se cítím uvolněně.“

Byla to velká zodpovědnost, větší oddělení, ale právě to Ellii s její bystrou inteligencí a energií vyhovovalo, a doktoři si brzy uvědomili, že se na ni můžou ve všem spolehnout.

„Víte, že si tenhle pacient přeje Steinmannovu svorku, Ellie?“ zeptal se Paul Vassy.

Přikývla a zavedla ho k osvětlené obrazovce, na které visely připevněné rentgeny, ukazující zlomenou stehenní kost. Paul Vassy si je prohlédl a zabručel: Alors, začneme. Víte, co potřebuju?“

„Všechno je připravené,” řeklo Ellie a šla k pacientově posteli, kde byly úhledně vyrovnané jednotlivé nástroje.

Paul Vassy po nich přejel pohledem. „Samozřejmě,” zamumlal. „Omlouvám se, že jsem byl tak hloupý.“

Ellie měla Paula Vassyho moc ráda. Jednal s lidmi otevřeně, ale přitom je nikdy neurazil. Možná proto, že výtky věnoval čas od času každému, včetně sebe. Nebo to bylo tím, že uměl nejen kritizovat, ale i chválit.

Ellie se postavila stranou a sledovala, jak Paul za pomoci Petea Russella provrtává díru do pacientovy stehenní kosti. Do díry se pak vloží ocelová svorka, která zajistí, aby byla zlomená kost během srůstání ve správné pozici. Paul pracoval rychle a s naprostou jistotou, ostatně jako vždycky.

Vanessa se na chvíli zastavila vedle Ellie, aby se taky podívala, když si vrtačka hlučně prorazila cestu kostí, hlasitě polkla, zalapala po dechu a zbledla jako stěna.

Jestli máš v úmyslu omdlít. Vanesso, jdi to udělat tamhle na tu prázdnou postel,” doporučila jí Ellie a dodala vesele: „A pokus se zvracet na podlahu. Jinak bys pak musela vyměnit povlečení.“

Paul Vassy se nahlas rozesmál. „Naše praktická Ellie! Co bychom si bez vás počali?“

Ve volných dnech chodila Ellie na toulky po městě. Dvakrát zašla na večeři se Simonem a jednu neděli s ním poobědvala v útulné malé hospůdce ve společnosti několika dalších zaměstnanců nemocnice. Simon se svým šarmem a smyslem pro humor vyčníval z davu, a Ellii lichotilo, že právě jí věnuje zvláštní pozornost, ale působilo jí to i nemalé rozpaky. Všimla si, že si ostatní začínají myslet, že se Simonem chodí.

„Slyšela jsem, že máš ráda výlety do přírody. Ellie,” poznamenala jedna sestra. „Uvidíme té taky někdy slézat místní kopce, Simone?“ Ze smíchu, který ta poznámka vyvolala, Ellie usoudila, že to není jeho obvyklý způsob relaxace.

Ale Simon s úsměvem podotkl: „Budeš se divit, Sue, ale už jsem si koupil dokonce pohorky.“

Když se pak obrátil k Ellii, začervenala se a v duchu uvažovala, jestli by o vztah se Simonem stála. Věděla, že řada ostatních by byla radostí bez sebe, kdyby si jich všiml.

„Příští víkend té seznámím se správcem parku,” slíbil.

Ellie měla v úmyslu park navštívit a těšila se, že tam najde možná pár spřízněných duší se stejnými zájmy. Musela si přiznat, že jí ani trochu nevadí představa, že by tam měla jet ve společnosti Simona. „To bych byla ráda,” řekla a dva sekundáři, kteří si na ni v duchu dělali zálusk, si ji odškrtli ze svého seznamu jako zadanou. Simon Taverner byl silný soupeř.

Cestou zpátky se Ellie v autě Simona zeptala: „Myslíš to s tou příští nedělí vážně?“

„Jistě,” odpověděl Simon.

Ellie se snažila najít správná slova, kterými by mu řekla, co ji trápí.

„Ale víš, Simone, když spolu budeme trávit moc času, lidi si budou myslet, že jsme dvojice.“

Simon zajel na parkoviště a vypnul motor. „A to by byla ostuda?“ zeptal se se smíchem.

„Ne, ale nebylo by to správné,” namítla.

Simon se k ní otočil a ještě pořád se usmíval. „Mohlo by to být správné,” řekl tiše, a když Ellie neodpovídala, dodal: „Jen kdybys mě zkusila jednou políbit. Třeba by se ti to líbilo.“

„Jsem si jistá, že ostatním ano.“ řekla tak klidně, jak to jen dokázala.

„Tak to ti dělá starosti?“ zeptal se Simon se sebevědomým úsměvem.

„Ne!“ Ellie se ho snažila co nejrychleji zbavit mylného dojmů. „Chci tím jen říct, že té sotva znám.“

„Ale těžko mě poznáš lip, když se ode mě budeš pořád držet co nejdál,“ řekl pobaveně, a než si uvědomila, co má v úmyslu udělat, vzal její hlavu do dlaní a políbil ji. Pak ji pustil a nahlas se rozesmál. „Nebylo to tak hrozne, že ne?“

Ellie byla zlostí bez sebe. Nebylo to hrozně, ale nepřála si to. Á byla si skoro jistá, že Charlie Carmody, který právě šel po trávníku ke svým vačicím, je viděl. „Jestli to uděláš znovu, nikam s tebou nepojedu.“ varovala ho.

Ale z toho, jak se Simon tvářil, bylo Ellii jasné, že ho nikdy ani ve snu nenapadlo, že by nějaká žena nemusela stát o jeho polibky. Byl odporně domýšlivý. „Bože, vypadáš opravdu rozzlobeně,“ řekl najednou. „A já tě mám tak rád, Ellie, čím bych to mohl napravit?“ Svým upřímně kajícím tónem ji úplně odzbrojil. „Budme jen přátele, Simone,“ řekla rozhodně.

„Myslíš že tohle bylo až moc přátelské?“ zeptal se.

„Ano,“ odpověděla se smíchem.

„Tak dobře. Slibuju, že se polepším, ale jsi tak krásná, Ellie. Nebude to pro mě jednoduché.“

Když Ellie sešla dolů do jídelny, potěšeně zjistila, že Charlie postavil vodu na čaj. Cítila se před ním trochu v rozpacích, protože si uvědomovala, že byl svědkem Šimonova polibku, ale Charlie se choval stejně jako obvykle. Zvedl hlavu od lékařského časopisu a místo pozdravu se na ni usmál.

„Co dělá Hercules?“ zeptala se.

Usmál se ještě víc a oči se mu rozzářily. Uvědomila si, že má hezký obličej.

„Dává si na čas,“ řekl.

„Nespáří se s ní nejdřív ten mladý?“ zeptala se Ellie.

„Možná“ řekl. „Snaží se upoutat její zájem. Prochází teď rituálem dvoření.“

„A co na to Hercules?“

„Znuděně přihlíží,“ odpověděl s úsměvem a Ellie se nahlas rozesmála.

„Ellie!“ Barbara nakoukla do dveří jídelny. „Víš, že máš dole poštu?“

Voda v konvici se ještě nevařila, tak se Ellie rozhodla, že si pro ni zajde. Byl to dopis od matky. Posadila se na schody a pustila se s radostí do čtení. Pak ho znovu složila a strčila si ho do kapsy, když se vrátila zpátky do jídelny, vcházel tam právě Paul Vassy. Charlie byl už zase zabraný do četby lékařského časopisu.

„Voda se ještě nevařila?“ zeptala se.

„Bože, ne!“ vykřikl Paul Vassy. „Páraje všude na zdi! Charlie, ty nemešlo! Už jsi to udělal zase!“ Popadl konvici, podíval se dovnitř a řekl: „No jistě! Už zase!“

Teprve v tom okamžiku Charlie zvedl hlavu od čtení. Zadíval se nejdřív na Paulův rozzlobený obličej, pak na konvici, se kterou mával v ruce, a tiše zasténal, když Ellie viděla jeho lítostivý výraz, přitiskla si ruku na ústa, aby nevybuchla smíchy.

„Kolik už jich je?“ zeptal se Paul zoufale. Já ti to, Charlie, řeknu! Čtyři!“

Ellie se trochu uklidnila a sundala si ruku z úst. „Zajdu pro jinou konvici, ano?“ nabídla se.

Do večere Paul Charliemu jeho poslední prohrěšek aspoň natolik odpustil, že s ním byl ochotný diskutovat o zítřejším chirurgickém zákroku. „Bude to dlouhá operace, ta gasterektomie,“ poznamenal. „Je v pořádku. Charlie?“

Charlie pomalu přikývl. „Je, ale budeme muset být opatrní,“ podotkl. „A pak ho dáme na JIP.“

Ellie znovu v duchu uvažovala, jak dokáže tak roztržitý člověk, jako je Charlie Carmody, zvládat takový náročný úkol, ale očividně se mu to dařilo. Muž se špatnými plícemi a srdcem resekci střev přežil a byl na tom dobře.

Ellie se kradmo zadívala na Charlieho, a poprvé si všimla, že má silné lícni kosti, velká, pevná ústa a světle šedé oči, které jako by se pořád usmívaly. Obočí a vlasy měl tmavě hnědé, čelo nezvykle vysoké. Vypadal inteligentně a mužně, a přitom byl tak neohrabaný, ještě pořád si ho nedokázala na jednotce intenzivní péče vůbec představit. Ten člověk pro ni byl naprostou záhadou.

Byl to Simon, kdo znovu přivedl pozornost ostatních k Charlieho poslednímu poklesku. „Kde je konvice?“ zeptal se.

Paul Vassy jen výmluvně kývl hlavou směrem ke svému šéfovi.

„Aha.“ řekl Simon stroze. „Budeme muset obstarat nějakou, která se sama vypíná. Nebo Charliemu zakázat, aby ji používal, to by možná bylo lepší. Něco mi říká, že ať bude ten přístroj sebedůmyslnější, nás milovaný šéf stejně najde způsob, jak ho zničit.“

Ostatní se rozesmáli, ale Ellii bylo Charlieho líto. Nemohlo mu být příjemné, když si z něj všichni v jednom kuse dělají legraci.

„Zavolal jsem správci stanice a budou nás v neděli čekat.“ oznámil jí Simon druhý den v ordinaci.

„To je prima,“ řekla Ellie. „Mám obstaral nějaké jídlo?“

„Nech to na mně,“ řekl.

„Ne, to ne, ale začala Ellie, ale hned ji přerušil. „Ty tuhle sobotu pracuješ. Budu mít víc času.“ Usmál se. „Neboj. Jídlo na piknik zvládnu obstarat sám.“

„To je od tebe milé.“ řekla Ellie.

„Doufal jsem, že to řekneš,“ zavtipkoval.

„Můžete mi podat hedvábí, Chris?“ slyšela Ellie říkat Petera Russella. Ohlédla se a zjistila, že má Chris už všechno připravené, aby mohl Pete zašít čelo mladého fotbalisty.

Simon zamračeně vstal a postavil se vedle Petea. „Nemáš v úmyslu dávat na tu ránu hedvábí, že ne?“ zeptal se najednou.

Pete na něj tázavě pohlédl.

„Copak vás v té škole vůbec nic nenaučili, než vás sem poslali?“ vybuchl Simon netrpělivě.

Pete zrudl rozpaký.

„Na obličej hedvábnou nit' nikdy nepoužívej. Jedině nylon. Hedvábí zanechává jizvy, ale to ti přece musel už někdo říct, ne?“

Ellii bylo Petea nesmírně líto. Nebylo přece nutné, aby s ním Simon mluvil tak urážlivým tónem, zvláště před pacientem, a nezdálo se, že by mladíkovi záleželo na tom, jakou jizvu bude mít na obličej, který byl už vyzdobený nejmiň pěti dalšími, a většina z nich zřejmě vůbec doktora nikdy neviděla.

Když Simon odcházel, doprovodila ho Ellie ke dveřím ambulance, rozhodnutá zastat se Petea. „Je to dohry sekundář.“ řekla tiše.

Simon chvíli mlčel a pak řekl: „Zdalo se ti, že jsem moc hrubý?“ Z jeho hlasu zaznívala nepříjemná ironie, když dodal: „Máš moc měkké srdce. Myslím, že mi budeš muset dovolit, abych to posoudil sám.“ Ohlédl se na Petea a poznamenal tak hlasitě, aby to slyšel: „Připadá mi pozoruhodně nevzdělaný.“

Když se za Simonem zavřely dveře. Ellie potřásla smutně hlavou, čím dál víc pochybovala, jestli ho má vůbec ráda, ale nakonec převážil její vždy přítomný smysl pro spravedlnost, když má sám člověk hodně zkušeností, musí pro něj byt obtížně pořád se dívat, jak ostatní dělají chyby, zvláště když přitom mají v rukou lidské životy, ale přesto si v duchu přála, aby si v té situaci Simon dokázal poradit jinak, když opravoval Petea Charlie, tvářil se skoro omluvně, lim. jenže to je Charlie, a jak řekla uklízečka Edna. Charlie je výjimečný člověk.

Ale když Simon vezl Ellii v neděli do národního parku Goolcoola, nemohla si na jeho chování stěžovat, měl dobrou náladu, byl zábavný a milý.

Když vyšplhali autem po úbočí hory na náhorní planinu a konečně projeli bránou parku, Ellie byla nadšením bez sebe.

„Tony říkal, že budou opravovat auto, než přijedeme.“ poznamenal Simon.

„Brownová! Proboha, co mi to sem strkáš?“ Ten rozčilený hlas vycházel zpod land-cruisera a slova byla adresována dívce v uniformě správce parku, která se skláněla nad náradím, rozloženým na zemi.

„To ne-nebyl on?“ zakoktala. „Promiň. Myslela jsem, že ano.“ Zalovila znovu v brašně s náradím a vytáhla další klíč. Zoufale se snažila přečíst číslo na něm vyražené.

„Tak dělej, Brownová.“ ozvalo se zpod auta nervózně.

Simon se ušklíbl pobaveně na Ellii a pak teprve dali najevo svou přítomnost.

„Ahoj!“ vykřikla dívka a otočila se. „Zdalo se mi, že jsem slyšela auto, ale Tony tvrdil, že mi jen hučí v hlavě!“

Ellii se Marian Brownová na první pohled zalíbila. Měla tmavé vlasy, kulatý, docela hezký obličej, mluvila tiše a chovala se trochu nesměle, ale přesto byla Ellie přesvědčena, že nebude těžké se s ní sblížit, protože byla nezvykle otevřená a nic nepředstírala. Bylo to laskavé, přátelské, vesele děvče, na které bylo spolehnouti.

Zpod auta se ozvalo hlasité zaklení. Marian pod něj nakoukla. „Co jsi říkal. Tony?“

„Abys mi podala hasák, ženská. Copak jsi ohluchla?“ odpověděl hrubě.

„Prosím té, dej mu ho.“ řekl nově příchozí. „Ať se uklidní.“

Ellie si s úsměvem podala ruku se štíhlým, světlavým mužem, který vyšel ze srubu. Jmenoval se John, ale všichni mu říkali JB.

O chvíli později vylezl zpod auta Tony Gallagher, potřásl si rukou se Simonem a pozdravil Ellii. Pak se otočil k Marianě. „Brownová! Doneseš mi už konečně nějaký hadr?“ Ellie se zvednutým obočím sledovala, jak Marian okamžitě odběhla a za okamžik se vrátila se starou košilí. Tony si do ní otřel špinavě ruce. Byl to hezký muž, vysoký, s tmavými vlnitými vlasy a kaštanovými očima. Vyzařovala z něj síla a rozhodnost, vlastnosti, které Marian očividně postrádala. Ellie v duchu uvažovala, proč mu proboha dovolí, aby s ní jednal tak hrubě, ale pak zachytila Marianin pohled, a bylo jí to hned jasné. Chudinka. Ona ho miluje, ale jestli i on k ní něco cítí, to rozhodně není jisté.

Strávili společně příjemný den. Ellie si prohlédla stanici a prozkoumala sbírku fotografií a map. Pak se prošli k vodopádům, kde si dali studený oběd, který Simon přichystal, a než se setmělo. Ellie měla dojem,

jako by je všechny znala už léta. Jediný, kdo byl celou dobu nezvykle zamlklý, byl Simon. Ellie vycítila, že si s nimi nemá moc co říct, protože nesdílí jejich zájmy.

Když se vraceli zpátky na stanici, Marian šla vedle Ellie. Jsem ráda, že si konečně zase můžu popovídat se ženou." řekla Marian plaše. „Chci tím říct, že kluci jsou fajn, ale prostě to není totéž." Ellie jí rozuměla. Tušila, že se Marian cítí v jejich společnosti občas trochu osamělá. „Já vím.“ řekla povzbudivě. „Některé věci jim prostě nemůžeš říct, ale jsou fajn Tony a JB.“

Marian přikývla. „Jsou. Tony šteká, ale nekouše, on víte, on nemyslí vážně to, co říká.“

Ellie se usmála. „Já vím. Pod drsným zevnějškem se může skrývat hodně vlídnosti.“

Marian přikývla. „Ano. Jinak bych ho neměla ráda.“

„Vám na něm záleží, vidíte?“ zeptala se Ellie tiše.

Marian znovu přikývla, tentokrát trochu sklíčeně.

„On o tom samozřejmě ale neví. V jeho očích jsem prostě další kluk z party.“

Její slova potvrdila Elliinu předchozí domněnku, ale kdo ví? Možná je Tony prostě jen jiný, a má svůj vlastní způsob dvoření. „Třeba mu chvíli potrvá, než si toho všimne,“ namítla. „Ale časem mu snad dojde, že nejsi kluk.“

Marian se rozesmála a Ellie byla ráda, že se jí znovu vrátila veselá nálada.

„Jsou moc fajn.“ řekla Ellie Simonovi, když sjížděli dolů z hor. „Hlavně Marian.“

„Vážně? Na můj vkus je moc bezvýrazná,“ odpověděl.

„Ne, to není, Simone! Je jen nesmělá!“

Simon pokrčil rameny. „Stejně Gallaghera nedostane, ať se ho snaží ulovit sebevíc.“

Ellie se na něj ohromeně zadívala, jak může být tak hrubý! Marian se ho přece nesnaží ulovit. Najednou ji napadlo, že se Simon možná v parku nudil a kvůli tomu se teď chová tak popuzeně. Nebyl totiž dnes výjimečně středem zájmu.

„Hodila by se k Charliemu,“ dodal. „Je stejně nemotorná jako on.“

Ellie ta slova rozčílila, a uvažovala v duchu, jestli Simonův šarm není jen pouhou maskou, pod kterou se skrývají další, ne zrovna příjemné vlastnosti, je arogantní, povýšený, krutý. Charlie je možná roztržitý a neohrabaný, ale hodný, a to o Simonovi teď rozhodně říct nemohla.

ČTVRTÁ KAPITOLA

Květen je v Austrálii krásný měsíc, pomyslela si Ellie, když šla ráno do ordinace. Jasně, slunečné dny jako by ji naplňovaly novou energií, a bylo příjemné snídat s veselými kolegy v jídelně, prosvětlené sluncem. Simon měl už zase dobrou náladu a při jídle vyprávěl jeden vtip za druhým.

Na chodbě potkala Ellie uklízečku Ednu. Vycházela právě z pracovny Charlieho Carmodyha.

„Hotovo! Všechno jsem mu uklidila!“ řekla spokojeně.

Ellie se usmála. „Nebude si stěžovat, že nemůže nic najít, Edno?“

Edna se opřela o koště. „Abych vám řekla pravdu, moje drahá, myslím, že si toho ani nevšimne.“

Ellie se nahlas rozesmála. Docela tomu věřila.

To ráno začala pracovat v optimistické náladě, kterou jen trochu narušil dopolední čaj s Caroline.

„Půjdete se Simonem na večírek do nemocnice v Beze?“ zeptala se. Nic by nemohlo Ellii jasněji naznačit. v jakém světle se ostatní na její přátelství s doktorem dívají. Začali je prostě považovat za pár.

Zlobilo ji to, ve skutečnosti s ním třikrát večeřela, jednou obědvala a jeden den s ním strávila v národním parku. Jakým právem si můžou myslet, že spolu chodí? Ale věděla, že za to nese vinu Simon. Svůj zájem o ni neskrýval. Cítila, že by se od něj potřebovala odpoutat, aby mohla všem dát najevo svou nezávislost. Neměla v úmyslu nechat se do něčeho vehnat proti své vůli.

„Nepozval mě,“ odpověděla klidně.

„Večírek je až za několik týdnů. Asi se k tomu ještě nedostal,“ namítla Caroline nevzrušeně.

Ellie to zkusila znovu.

„Víš, Caroline, jsme jen přátelé.“

„Hm.“ zněla odpověď, ze které Ellie usoudila, že ji stejně nepřesvědčila.

Ale neměla čas o tom dál přemýšlet, protože za okamžik se rozezvoněl na jejím pracovním stole telefon. Na dálnici došlo k autonehodě. Tři zranění. Jeden vážně. Byl ještě v autě, přimáčknutý k volant. Budou ho musel vyprostit.

Ellie vplula do obvyklé rutiny, na kterou byla zvyklá v North Shore. Rychle vyřídila pacienty, kteří byli v čekárně, a vybídla Petea, aby udělal totéž. U tří lůžek připravila kapačky, zkumavky na odběr krve, šití a obvazy. Vedle přistavila resuscitační přístroj, defibrilátor a všechno potřebné k otevření hrudníku, a po celou dobu přitom povzbuzovala ostatní. Konečně pochopila, proč Caroline nestála o její místo. Byla neuvěřitelně nervózní, ale Ellie to chápala a věděla, jak ji uklidnit.

Nakonec obvolala další oddělení hematologii, rentgen a biochemii aby jim dala vědět, že bude možná rychle potřebovat jejich služby, když s tím byla hotová, šel telefonovat Pete. Slyšela ho, jak mluví s Charliem Carmodym, a všimla si, jak vydechl úlevou, když odložil sluchátko.

„Je to dobré.“ řekl. „Charlie přijde, když ho budeme potřebovat. Tu velkou operaci už skončili.“

„To je dobře.“ odpověděla Ellie. „Bude tu taky Simon. Poslala jsem pro něj sestru.“

„Hm, ano,“ řekl Pete neurčitě.

V tom okamžiku se znovu rozezvonil telefon. Pete ho zvedl a Ellie mu četla přes rameno, co zapisoval na papír na stole. Pětačtyřicetiletá žena lacerace pokožky hlavy, dvojitá zlomenina nohy. Čtrnáctileté děvče pohmožděniny, šok. Prozatím to nebylo tak zlé. Pětačtyřicetiletý muž poranění hlavy, hrudníku, břišní dutiny, zlomeniny nohou. Ten bude vyžadovat jejich plnou pozornost.

„Matka s dcerou jsou už na cestě,“ řekl jí Pete, je to rodina. Dostali smyk. Řidič je ještě ve voze. Ostatní tu budou do patnácti minut.“

Ellie ještě jednou pohledem zkontrolovala, jestli je všechno připravené, a pak zamířila k automatu na konci chodby.

„Tady máte!“ zavolala za chvíli na ostatní se čtyřmi šálky v ruce. „Možná si hned tak další nedáte.“

Vděčně se postavili kolem ní a mlčky upíjeli čaj. Následujících patnáct minut se příšerně vlekla Ellie už měla jen jeden jediný úkol zatelefonovat sociální pracovníci. Čtrnáctileté děvče možná bude potřebovat víc psychickou pomoc než doktora.

Konečně uslyšeli houkání sanitky. Za okamžik se rozlétly dveře dokořán a sanitář, který před pár dny přivezl Bessii Lucknowovou, do nich vjel s prvními pojízdnými nosítky.

„Není to tak zlé, sestry.“ řekl konejšivě. „Zlomenina holené, vlasečnicové krvácení, poranění pokožky hlavy.“ Odvedli svou práci dobře. Žena měla obě nohy zpevněné fixační dlahou a obvaz kolena hlavy. „Dítě je zřejmě jen odřené,“ řekl Peteovi, když se objevila druhá nosítka, ale přesto byla Ellie ráda, když si všimla, že přišel Simon Peteovi pomoci.

Společně dopravili pacienty na lůžka a pak se začala odvíjet procedura, běžná v podobných případech. Nejdřív kontrola průchodnosti dýchacích cest. Pak oběhu puls, tlak, zastavení případného krvácení. Potom

mozek prověřit, jestli nedošlo k vážnému poranění hlavy a nehrozí bezvědomí. Následovala páteř, břišní dutina, nohy.

Nedošlo k žádným překvapivým nálezům. Sanitář měl pravdu. Děvče Suzie bylo jen odřené a otupělé následkem Soku. Matka bude taky v pořádku. Dali jí morfium. Simon jí zavedl do žíly kapačku a vzal jí krev, aby zkontroloval hladinu hemoglobinu. Pete jí zašil ránu na hlavě. Zrentgenovali jí nohy, a uprostřed toho všeho dostala Ellie další telefonickou zprávu. Posledního zraněného se už podařilo vyprostit. Utrpěl zranění hlavy, hrudníku, dolních končetin a pravděpodobně i břicha.

„Charlie o tom ví?“ zeptal se Simon zamračeně, když mu Ellie předala vzkaz.

„Ano.“

„Radši ho běžte sehnat,“ řekl.

Ellie si překvapeně všimla, jak se Peteovi najednou ulevilo. Čeho se obával, když tady je už Simon?

Charlie Carmody vešel na pohotovost právě v okamžiku, když k nim dolehlo zvenku hlasité kvílení sirén.

Pete na něj vychrlil seznam všech poranění nového pacienta, ale Ellie si nebyla jistá, jestli ho Charlie vůbec vnímal. Zvedl ze stolu čerstvý rentgenový snímek matky a se zájmem si ho prohlížel. Choval se stejně klidně jako obvykle.

„Dvojitá zlomenina holenní a lýtkové kosti,“ řekl. „Budou potřeba svorky.“

Ellie si uvědomila, že se sirény utišily, pak se rozlétly dveře a Pete zděšeně vykřikl: „Pane bože!“ Všimla i, že Charlie mladému doktorovi stiskl na okamžik raněno, a Simon rychle ustoupil stranou. Charlie byl první, kdo přistoupil k muži, přenesenému ve vteřině na připravené lůžko. Před dvěma hodinami si Robert Coutts užíval dovolené s manželkou a dcerou. Teď bojoval se smrtí. Byl v bezvědomí, zakrvavený od hlavy až k patě. Jeho obličej nebyl pro samou krev ani vidět, oči měl zavřené a příšerně oteklé. Obvaz kolem hlavy měl celý prosáklý, hrudník se mu jen neznatelně pohyboval. Kalhoty mu zaschlá krev přilepila ke zlomeným nohám. Patřil k těm pacientům, u nichž Ellie nikdy nebylo jasné, jak se doktoři vůbec můžou rozhodnout, kde začít.

Ellie se zadívala na Charlieho, jak by mohl pomalý, neohrabaný Charlie tohle zvládnout? Proč se toho neujme Simon? Charlie nehybně stál vedle pacientova lůžka a jen se na něj díval. „Bože!“ zasténala Ellie v duchu.

Ale pak se najednou pohnul, a Ellie s úžasem v očích sledovala tu zázračnou proměnu. Z pomalého, roztržitého Charlieho Carmodyho se najednou stal vysoce výkonný stroj, který udílel pokyny a pohyboval se tak rychle, že na něj chvíli jen omráčeně zírala.

„Dejte mu kapačku. Simone. Podejte mi nůžky. Nejdřív hadičku do hrudníku, a píchněte mu dvanáct jednotek adrenalinu. Zapněte dýchací přístroj.“ Mluvil klidně, ale rychle, a přitom pracoval. Rozřízl sám muži košili a ve vteřině se rozhodl. „Musíme se rychle dostat do hrudníku.“

Ellie věděla, co to znamená. Robert Coutts měl rozdrčená žebra a ta mu poranila plíce. Pravá už přestala úplně fungovat. Kyslík, který vdechoval, mu proudil do hrudního koše, stlačoval zatím nepoškozenou plíci a srdce se přestávalo okysličovat.

Charlie začal rychle zavádět hadičku do hrudníku, aby pomocí ní odsál vzduch. Ellie ještě nikdy neviděla žádného lékaře pracovat tak rychle. Udělal otvor do hrudníku dřív, než stačila vyndat hadičku ze sterilního obalu.

„Promiňte!“ vydechla, když si uvědomila, že na ni čeká, ale když zvedla hlavu a letmo na něj pohlédla, ohromeně zjistila, že se usmívá.

„Jde vám to báječně,“ řekl klidně.

Ellie jeho slova chvály ohromila, ale neměla čas nad nimi přemýšlet. Charlie se ani na vteřinu nezastavil. Odsát krev z úst, další kapačka, krevní transfúze, vyšetření hlavy. Jeden úkon za druhým a všechny zvládal s dokonalou zručností.

„Myslím, že to máme pod kontrolou.“ řekl tiše ostatním. „Jeden z vás se teď může věnovat jeho manželce.“

„Já půjdu,“ řekl Simon. „Pete se tady může naučit víc.“ Ellii se zdálo, že je rád, že může odejít.

Charlie nepřestával sledovat jedním okem pacienta a druhým monitor, a okamžité rozpoznal další potíže. „Budeme muset udělat kraniotomii.“ řekl rozhodně.

Ellii bylo hned jasné, do jakých potíží se Robert Coutts dostal. Měl vnitřní krvácení hlavy, a krevní sraženina mu tlačila na mozek, kdyby nic nepodnikli, zabilo by ho to. Charlie mu musel udělat otvor do lebeční kosti, vytáhnout ven zlomené kostní úlomky a uvolnit tak odtok krve.

Ellie mu podávala nástroje a se zatajeným dechem ledovala, jak obratně celou složitou proceduru provádí.

Když bylo konečně po všem, zhroutila se na židli vedle ostatních sester a Petea a sklouzla pohledem po ordinaci. Vypadalo to, jako kdyby tu vybuchla bomba. Robert Coutts vyvázl ze spárů smrti a byl ve stavu, kdy bylo možné převézt ho letecky do Canberry na komplikovanou operaci nohou.

„Byla jsi vážně dobrá,“ řekla Caroline uznale Ellii.

V North Shore jste měli zřejmě podobné věci na denním pořádku.“ dodala.

„Kdepak.“ namítla Ellie. „Viděla jsem tam jednu raniotomii a dvě laparatomie, ale nikdy žádný doktor nedělal obě věci zároveň!“

„Hm. Charlie je úžasný, vid’?“ řekla Caroline.

Pete potřásl uznale hlavou, je skvělý. Takový doktor je jen jeden.“

Když Ellie začala uklízet ordinaci, aby mohli dál pokračovat v běžné práci, v duchu nepřestávala myslet na to, čeho byla před chvílí svědkem. Považovala doktora Carmodyho za milého, hodného, nemotorného tupce. Teď si uvědomila, že je často roztržitý jen proto, že je příliš zabraný do vlastních myšlenek, že to je člověk s očima ostříže a nervy z oceli, a má ty nejohrovenější ruce, jaké kdy viděla.

A ona si přála, aby se místo něj pacienta ujal Simon! Simon jednal moudře. Znal své hranice. Věděl, že se Charliemu nemůže vyrovnat.

„Hurá! Chlebíčky!“ vykřikla Caroline a Ellie si teprve teď uvědomila, že má hrozný hlad. Bylo už půl čtvrté odpoledne a vůbec nebyla na obědě, ale pokračovala v práci.

„Dejte se do nich,“ zavolala na ostatní. Byla rozhodnutá odpočinout si až ve chvíli, kdy bude pohotovost připravená k přijetí dalšího pacienta, než všechno uklidila, ostatní už dojedli a vrátili se zpátky ke své práci.

Ellie si udělala šálek čaje, posadila se ke stolu a v rekordním čase zhltila tři chlebíčky.

Najednou se ve dveřích objevil Charlie.

Ellie se v jeho blízkosti začala cítit podivně nesvá. Vstala od stolu.

„Dal byste si šálek čaje, doktore Carmody?“ zeptala se a okamžitě v duchu uvažovala, co ji přimělo ho oslovit tak formálně. Dokonce i uklízečky mu říkaly Charlie.

Trochu smutně se na ni usmál. „Vy mi s tou konvicí taky nevěříte. Ellie?“ zeptal se.

Tváře jí zčervenaly rozpaky. „Ne! To ne! Jen jsem si myslela že vám ho ráda udělám.“ „Jen si dojezte oběd,“ vybídl ji s úsměvem. „Uvařím si ho sám. Můžete na mě dohlédnout Rozesmála se, ale pocit nejistoty a plachosti ji neopustil. Poznala, čím to je. Simon si z Charlieho v jednom kuse dělal legraci a považoval ho za blázna Ale Ellie teď už věděla, že neexistuje nikdo, kdo by si zasloužil větší úctu a uznání. Najednou ji napadlo, jestli se tak Simon nechová proto, že na něj ve skrytu duše žárlí.

Když Charlie postavil svůj Šálek čaje k ní na stůl a posadil se. Ellie kradmo sklouzla pohledem na jeho velké ruce, nedávno tak úžasně obratné. Najednou si rozpačité uvědomila, že mu vůbec nenabídla chlebíček, a tak se to honem snažila napravit. „Ostatní už jedli,“ řekla. „A já už mám taky dost.“ Chtěla mu říct, jak byl báječný, ale nedokázala najít slova.

Doktor Carmody ji předešel a složil jí poklonu za to, jak skvělou mu byla asistentkou.

„Byla jsem pro vás moc pomalá.“ řekla.

Zavrtěl hlavou. „Byla jste rychlejší než kdokoli, kým jsem kdy předtím pracoval.“

„Zajímalo by mě, jak je na tom to ubohé děvče,“ řekla, aby změnila téma.

„Ujde to.“ odpověděl. „Před chvílí jsem se u ní zabavil, abych jí všechno vysvětlil.“

Jen málo doktorů by si na to vzpomnělo, pomyslela Ellie. Většinou spoléhali na to, že pacienta informuje sociální pracovnice, ale Ellie najednou cítila, že to bylo víc než pouhá informace, co Charlie té dívce poskytl. Byla to taky útěcha, a ta pro ni měla v té chvíli cenu zlata.

„To od vás bylo hezké.“ řekla tiše,

„Nevím, jak to s Robertem dopadne,“ poznamenal, a potvrzuje celé týdny nebo měsíce, než se to dozvíme.“

„Ale má šanci.“ řekla.

S úsměvem se k ní otočil a řekl trochu smutně: „Ano.“ Začal v dlani mačkat papírový Šálek. Dlouho mlčel, ale pak se najednou zeptal: „Líbí se vám tady?“

Ellie na něj s úsměvem pohlédla. „Moc,“ řekla upřímně.

Chvilí jí hleděl do očí. „To je dobře.“ Připadalo jí, že chce ještě něco říct, ale pak jako by si to rozmyslel.

Najednou zvedl hlavu. „Kolik je hodin?“ zeptal se.

„Čtyři.“ řekla Ellie.

Charlie zasténal. „Myslím, že jsem už měl být někde úplně jinde.“ řekl provinile.

Když o pět minut později Ellie říkala do telefonu rozzlobenému Paulu Vassymu, že Charlie už je na cestě, pro sebe se usmívala.

„Nepůjdeš domů?“ zeptal se Simon v půl Šesté. „Služba ti skončila už před hodinou.“

„Ta nehoda nás hodně zdržela.“ vysvětlila. „Nemůžu tady nechat noční směnu s tímhle vším na krku.“

„Oni to zvládnou.“ řekl netrpělivě.

„Viděl jsi, kolik lidí je ještě v čekárně?“ zeptala se.

„Myslel jsem, že bychom si spolu mohli zajít někam na pizzu.“ ozval se váhavě.

„Ne. Simone, dneska ne. Jsem utahaná.“ Ale Ellie věděla, že to je lež. Jenže mu nechtěla říct pravdu že se s ním nechce vídat tak často. Nezapomněla ještě na rozhovor s Caroline.

„Potřebuješ masáž.“ řekl. Zvedl ruce a začal jí před zraky všech ostatních mnout svaly na ramenou.

„Nech toho, Simone,“ bránila se a všimla si, jak se mu v očích zlostně zablesklo. Přitáhl si ji k sobě. „Tak dobře, už jdu. Ahoj, Charlie,“ řekl přes její hlavu. „Už jste na sále skončili?“ Ellie celá zrudla rozpaky, když si uvědomila, že byl Charlie svědkem tohohle nedobrovolného objeti, ale když se k němu otočila, tvářil se naprosto klidně. „Ano. Paul zafixoval Evě Couttsové obě nohy,“ řekl spíš Ellii než Simonovi. „Vypadá to dobře. Teď je u ní Suzie.“

„To je fajn,“ řekla Ellie s úsměvem.

„Myslím, že mě potřebuje Pete,“ řekl.

„Ano, je ve druhé kabině.“

Charlie jim ještě pokynul hlavou na pozdrav a odešel.

„Musíš mě objímat zrovna před šéfem?“ zeptala se Ellie Simona dotčeně.

Jen se ušklíbl. „S tím si nedělej starosti. Charlie si toho stejně nevšiml. Jeho ženy nezajímají “ dodal se smíchem cestou ke dveřím.

PÁTÁ KAPITOLA

Po celý zbytek týdne Ellie odolávala vytrvalému nátlaku Simona Tavemera a přijala až pozvání na nedělní oběd s několika dalšími kolegy, když Simonovi opětovně zdůrazňovala. Že chce, aby byli jen přáteli, přijal to nakonec s povzneseným úsměvem.

Ted', když měla možnost vidět Charlieho Carmodyho v jiném světle, začala si na něm všimnout spousty věcí, které předtím vůbec nevnímala. Jednou z nich byla důvěra, kterou očividně ostatní měli v jeho názory. Paul Vassy se ho často ptal na radu, když spolu seděli u snídaně nebo večeře. Dokonce i Simona občas zajímal jeho názor, ačkoli měla Ellie pocit, že ho rozhodně netěší se ho na něj ptát. Pro sekundáře a ošetřující personál z nemocnice neexistovala očividně žádná vyšší autorita.

Když ho Ellie měla možnost sledovat při práci na pohotovosti, začala si uvědomovat, že pro něj není nikdy těžké získat pacientovu bezmeznou důvěru. Na jeho chování bylo něco úžasně uklidňujícího. Naslouchal, a vysvětloval. Nikdy v pacientech nevzbuzoval pocit, že jsou v medicíně příliš nevzdělaní, aby něco pochopili. Ellie bylo jasné, proč ho mají rádi a proč se v případě některých stálých pacientů, kteří ho dobře znali, ten pocit blížil lásce.

Byl to Charlie, kdo dostával od pacientů pravidelně dárky čerstvě upečené domácí koblíhy nebo ručně pletené ponožky.

„Další ponožky. Charlie?“ zeptala se Caroline Tuckeyová, když se zadívala na úhledný balíček na jeho pracovním stole. „Vaši pacienti si musí myslet, že jste snad stonožka!“

Charlie se vlídně usmál, šel se na svůj poslední dárek podívat a přečetl si slova díky na lístku, připíchnutém k balíčku. „To je od ní milé,“ řekl. Irene Fordová. „Cos těmi všemi ponožkami děláte, Charlie?“ zeptal se vrátný Barney.

„Hodí se mi.“ řekl. „Zdá se, že mi pořád u nějakého páru jedna chybí. Takhle je můžu aspoň doplňovat.“ Ellie si uvědomila, že když Charlie pracuje, nikdy není roztržitý nebo nemotorný. Možná se občas opřel o noční stolek a převrhl pacientovu skleničku s vodou, když byl tím nemocným nějaký farmář, se kterým si přišel popovídat, ale v práci byl vždycky precizní, pohotový a bystrý. Ellie vůbec nevadilo, kolik sklenic s vodou převrhl, pokud byl po ruce pokaždé, když se objevil nějaký naléhavý případ.

Ve čtvrtek měli další dopravní nehodu tentokrát to byl motocyklista, který spadl z kola, když ho sanitář přivezl a Ellie viděla, jak mu tryská krev z poškozené tepny na stehně, byla ráda, že tam Charlie zrovna je. Mladík ztratil už hodně krve a měl povážlivě nízký tlak.

„Doporučoval bych vám rukavice, doktore,“ řekl sanitář. „Určitě si něco píchá, když jsme hledali jeho občanku, tohle jsme našli v zadní kapse kalhot.“ To, co Charliemu ukázal, bylo zcela nepochybně základní vybavení narkomana.

Všichni věděli, co to znamená. Mohl mít žloutenku, nebo dokonce AIDS. Ellie rychle všechny vybavila sterilními rukavicemi a plastikovými brýlemi, které je ochrání před pacientovou krví. Ze zásuvky stolu vyndala červené štítky Nebezpečí infekce, které bylo nutné nalepit na všechny odebrané vzorky.

„Ustupte stranou. Ellie,“ upozornil ji Charlie, když umrtvil okolí rány, aby ji mohl vyčistit. „Až dám ty tampóny pryč, krev vystříkne.“

Měl pravdu. Hlavní tepna na stehně byla narušená, ale tlak byl ještě natolik vysoký, že než na ni dal Charlie svorku, krev mu vytryskla na hrudník a krk. Brzy měl ale všechno pod kontrolou a pacient byl připraven k převozu na operační sál. Tam se Paul Vassy pokusí spojit hlavní nervy a cévy.

„Než Paul začne, bude potřebovat aspoň tři jednotky krevní transfúze,“ upozornil Charlie.

„Už je na cestě“ odpověděl Pete.

Charlie si sundal rukavice a hodil je do pytle s nápisem Kontaminováno, který mu Ellie podala.

Ellie se obrátila ke Caroline. „Mohla bys, prosím tě, přinést Charliemu čistou košili?“ zeptala se. „Všechny věci potřísněné krví tohoto mladíka se musí zlikvidovat.“

„Děkuju.“ Charlie se usmál a opatrně se svlékl.

„Máte nějakou krev na sobě?“ zeptala se a obrátila se k němu, aby ho prohlédla, ale když se na něj podívala, úplně oněměla.

„Moc ne,“ odpověděl. „A nemám žádné rány.“

Ale nebyla to krev, co ji přimělo zůstat nehybně stát a zírat na něj. Byla to postava Charlieho Carmodyho. Měla pocit, že ještě nikdy neviděla nic úžasnějšího. Stál čelem k ní, vysoký a rovný jako strom. Mohutná ramena, široký hrudník, porostlý jemnými tmavými chloupky, které pokračovaly v úzkém pruhu až k pevnému, plochému břichu.

Barney, opřený o stůl pro případ, že by ho ještě na něco potřebovali, vyslovil její myšlenky nahlas. „Zatraceně. Charlie, vy jste ale kus chlapa! Pracujete někde venku?“ Charlie zavrtěl hlavou a zatvářil se rozpačité. „Ne. Myslím, že mě jen matka až moc dohře krmila.“

Ellie se usmála, ale ještě pořád se nemohla úplně vzpamatovat. Byl to pro ni šok, takhle ho vidět. Nějak ji to vyvedlo z rovnováhy.

Z opačného konce ordinace se ozval Carolinin hlas. „Největší košile, kterou tady máme, má velikost L.“ Roztáhla ji před sebou. „Ale myslím, že bude malá.“

„Barney, byl byste tak hodný a došel Charliemu pro nějakou větší na operační sál?“ zareagovala pohotově Ellie.

„Samozřejmě,“ odpověděl a hned zamířil na chodbu.

Ellie namočila žínku do teplé vody. „Chcete si smýt tu krev?“ zeptala se.

Zadíval se na sebe, měl krev až nahoře na hrudníku a na krku. „Pořáději nevidím. Pomohla byste mi?“ zeptal se.

Ellie mlčky přikývla. Charlie se postavil vedle umývadla a Ellie mu opatrně setřela krvavé skvrny z těla, když mu utírala poslední zaschlé kapičky, uvědomila si, že se jí trochu chvěje ruka. Podala mu papírový ručník, aby se mohl osušit.

S úsměvem jí poděkoval.

Byla najednou tak nervózní, že si oddychla úlevou, když zazvonil telefon. Okamžitě ho zvedla. „Krev tu bude za deset minut,“ řekla Charliemu, když se posadil na stůl vedle ní.

„Dobře,“ řekl. „Zavolám na chirurgii a dám vědět Paulovi.“

Ellie začala vyplňovat přijímací formulář, ale zjistila, že se nedokáže ubránit kradmému pohledu na Charlieho, když tu seděl takhle odhalený vedle ní, cítila se najednou podivně nesvá.

Jakmile zavěsil, naškrábala pod zprávu svůj podpis a vstala ve stejném okamžiku jako on. Narazili do sebe.

Položil jí ruce na ramena a omluvně se usmál. „Promiňte,“ řekl.

„Ne, byla to moje chyba,“ odpověděla rychle. Cítila, jak jí rudnou tváře.

„Tohle by nikdo jiný neřekl,“ podotkl s úsměvem „Všichni ostatní by mi vyčetli, že zabírám moc místa.“

Ellie se usmála, „Ale ve vašem případě to aspoň není plýtvání prostorem, doktore Carmody, což se u některých jiných lidí říct nedá.“

Se smíchem si ji k sobě přitiskl. „Hodná, milá Ellie!“ slyšela ho říkat, ale nedokázala se přimět k odpovědi. Celou svou mysl se soustředila jen na ten zvláštní pocit, který ji zaplavil, když ji tiskl ke svému obnaženému hrudníku.

Zdálo se, že si sám uvědomil trapnost té situace. Svěsil ruku a odstoupil od ní stranou. „Omlouvám se,“ řekl trochu bez dechu.

Ellie chtěla něco pohotově odpovědět, ale nemohla najít žádná vhodná slova, a tak byla ráda, že ji toho ušetřil Barney, který se objevil ve dveřích s čistou košilí v ruce.

Charlie se oblékl, pokynul jí hlavou na pozdrav a odešel na sál.

„Bože, len je krásný, co?“ vydechla Caroline. „Mohl by tady chodit bez košile celý den, kdyby chtěl.“

Ellie se usmála. „Myslela jsem, že jsi šťastně vdaná,“ podotkla.

„Dívat se snad můžu, ne?“ ušklíbla se Caroline. „Nechápu, proč po něm ještě žádná neskočila.“

„To by mé taky zajímalo,“ přitakala Ellie zamyšleně, ale neměla nad tím čas dlouho uvažovat. Musela myslet na dítě se zlomenou rukou, muže se sklem vraženým v chodidle, na vosí žihadlo, vyvrtnutý kotník a holčičku s bolestí v hrudníku. S tím vším si musela poradit v následující hodině. Teprve když na konci služby stála pod sprchou, měla čas se nad tím znovu zamyslet. Caroline měla pravdu. Charlie byl pohledný, milý člověk. Někoho tak příjemného vlastně ještě nikdy nepoznala. Bylo mu něco kolem třiceti, proč se ještě neoženil? Vzpomněla si, co Simon říkal cestou z Goolcooly že má Charlie rád Marianu.

Bylo by to hrozně, pomyslela si smutně. Nechtěla, aby byl Charlie uvězněný do věčného trojúhelníku mezi Tonym a Marianou. Byl moc hodný na to, aby takhle trpěl.

A byla by to směla pro všechny ženy na světě, pomyslela si s úsměvem. Na okamžik se myšlenkami vrátila zpátky k té chvíli, kdy ji přátelsky objal. Samozřejmě, bylo to poněkud nevhodné, to proto se jí tak divoce roztlouklo srdce. Chudák Charlie. Byl z toho taky v rozpacích. Udělal to dřív, než si uvědomil, že na takové přátelské objetí není vhodně oblečený, ale zároveň nemohla popřít, že jí bylo příjemné opřít se o jeho teplý, pevný hrudník. Ano, byla by škoda, kdyby byl Charlie zamilovaný do Mariany. Spousta jiných žen by dala cokoli za to, aby ho mohla získat.

„Jsi dneska nějaká zamlklá,“ poznamenal Simon. „Máš moc práce?“

„Ne,“ odpověděla Ellie a napila se piva. „Jen jsem nějak zlenivěla, tady na sluníčku je tak hezky.“

„Nedala sis moc velkou porci vepřového?“ zeptal se se smíchem sekundář Garry.

„Hm, asi.“ souhlasila.

„S tím je v tomhle hostinci vždycky potíž,“ řekl Garry. „Vaří tu až moc dobře, jestli sem budu chodit každou neděli, budu si muset za chvíli povolit kalhoty.“

Byla to pravda. Jídlo bylo skvělé a bylo ho hodně. Ellie věděla, že to není ten pravý důvod, proč je tak unklá. Bylo to tím, že se nudila.

Samotnou ji to překvapilo. U stolu se pořád mluvilo a Simon byl jako vždycky veselý a vtipný. Jenže Ellie začínala mít najednou pocit, že to všechno už nejmíň jednou slyšela. Vypadalo to, že Simon nemá co nového říct. Pořád jen žertoval a popichoval ostatní, ale nic z toho, o čem mluvil, nemělo žádnou hloubku.

„Máš nějaké koníčky, Simone?“ zeptala se ho zvědavě.

„Má.“ odpověděl za něj sekundář Mark. „Ale byl by blázen, kdyby ti o nich vykládal.“

Všichni včetně Simona se rozesmáli, ale ten rychle dodal: „To je minulost A ty to moc dobře víš. Stauntone.“ Obrátil se k Ellii. „Co jsi konkrétně měla na mysli?“

„Já nevím. Cokoli.“ Cítila, jak se červená.

„Třeba chov zvířat?“ zeptal se se smíchem. „Ne, takové věci rád přenechám zdejšímu podivínům,“ řekl.

Rozzlobilo ji to. Charlie není žádný podivín. Dělá něco, co má smysl. Potěšilo ji, když se ho Mark Stauntion zastal.

„Myslím, že to, co Charlie dělá, je skvělé. Ta zvířata bychom ztratili, kdyby se s tím nikdo nepokusil nic udělat.“

Ellii se zdálo, že se Simon zatvářil dotčeně, a když pak znovu promluvil, nedokázal potlačit podráždění.

„Jeden druh vačic sem nebo tam, copak na tom záleží?“

„Simone! Co je to za argument?“ vybuchla Ellie rozzlobeně.

Pokrčil rameny. „Abych byl upřímný, tohle téma mě už docela nudí.“

Ellie se stěží ovládla, aby neřekla to, co měla na jazyku, že ji nenudí téma, ale Simon protože je omezený a sobecký, to poznání ji tak překvapilo, že jí na chvíli úplně došla řeč. Simon, všemi v nemocnici obdivovaný, ji nudil!

Když se Ellie v neděli odpoledne vrátila. Charlie byl na svém obvyklém místě, když vešla do společenské místnosti, s úsměvem zvedl hlavu od knížky, kterou právě četl.

„Měl jste už čaj?“ zeptala se zdvořile. „Nebo si dáte se mnou?“

„Neodvážil jsem si ho udělat,“ řekl s lítostí v hlase. „Tahle konvice je nová.“

Rozesmála se. „Bože, to snad ne. Charlie! To nemůže být pravda!“

Ušklíbl se. „Ne. Lhal jsem, abych vzbudil vaše sympatie, ještě jsem se k tomu prostě nedostal.“

„Uvařím vám ji,“ nabídla se.

„To jsem si přál“ přiznal s úsměvem.

Za okamžik mu Ellie postavila šálek na opěradlo židle. „Tady je.“ řekla a pak si všimla, co čte. „Máte rád poezii?“ Byla to kniha australských básní.

„Hm. Některou.“

„Tli, kterou čtete?“ zeptala se nesměle.

„Banjo Pattersona.“

Ellie se usmála. „Muž od Sněžné řeky.“

„Ano. Moje oblíbená. Taky se vám líbí?“

Přikývla.

Podal jí knížku. „Přečtěte mi ji.“

„To ne!“ Ellie se začervenala. „Nesvedla bych to.“ Vrátila mu ji. „Nechtěl... nechtěl byste ji přečíst vy?“

zeptala se. „Moc ráda ji slyším číst nahlas.“

S úsměvem přikývl a nalistoval příslušnou stránku. Ellie se usadila na pohovce naproti němu a podepřela si rukama hlavu.

Snad ještě nikdy ji neslyšela číst lip. Byl to přesně ten muž, který se k tomu hodil vysoký, silný, s hlubokým, zvukným hlasem, doslova ideální pro úchvatný příběh hrdinství v australské buši.

„Děkuju.“ řekla, když skončil. „Bylo to nádherné.“ protože si všimla, že ho svou chválou uvedla do rozpadů, rychle se zeptala: „Taky jezdíte na koni?“ „Ano. Teď už ne tak často. Vyrostl jsem na venkově.“

„Váš otec byl farmář?“

Přikývl. „Choval hovězí dobytek a ovce.“

„Co vás přimělo stát se doktorem?“ zeptala se zvědavě. „Nechtěl jste farmařit?“

„Ne. Připadalo mi to jako příliš omezený život. Moc svazující. Mám naštěstí bratra, který rád pokračuje v rodinné tradici. Chvilí jsem pomýšlel na to, že bych se stal veterinářem.“

„A proč jste to neudělal?“ zeptala se. „Máte přece rád zvířata.“

„A mám taky docela rád lidi,“ řekl s úsměvem, ale pak najednou zvážněl a na jeho obličeji se objevil podivně smutný výraz. „Lidé si uvědomují svou bolest mnohem silněji než zvířata, a protože se navzájem milují, když trpí jeden, trápí se spolu s ním i ostatní.“ Ellie ta slova nesmírně dojala. Cítila, jak se jí do očí derou slzy. Byl to ten nejlepší důvod proč dělat medicínu, který kdy slyšela.

Ustaraně na ni pohlédl. „To mě mrzí.“ řekl tiše. „Nechtěl jsem vás rozesmutnit!“

Sklopila v rozpacích oči, ale Charlie se nahnul na židli, uchopil její hlavu do dlaní a něžně se na ni zadíval.

„To mě mrzí.“ řekl znovu. „Rozrušil jsem vás.“

„Ne jen jsem si uvědomila, že je to pravda co jste řekl. Nejsem smutná.“ Aby ho o tom přesvědčila, usmála se na něj.

Opětoval její úsměv a Ellie si najednou uvědomila, jak je Charlie krásný člověk. Uvnitř i zvenku. Pocítila k němu nesmírnou náklonnost. Drahý, laskavý Charlie.

„Chcete sejít se mnou podívat na vačice?“ zeptal se. „Už je trna. Budou určitě vzhůru, protože čekají na večeri.“ Ellie s radostí přikývla.

Venku jí podal dřevěnou bedýnku, aby se na ní posadila, a sedl si do dřepu vedle ní. „Mohla by mít potomky třikrát do roka, kdybychom měli štěstí,“ řekl jí. „Ale zdá se, že ještě ani jednoho z nich nepřijala za svého druha. Jen si s nimi hraje.“

„Jak se jmenuje?“ zeptala se Ellie.

„Nedal jsem jí žádné jméno, ani tomu druhému samci,“ přiznal se. „Napadá vás nějaké?“

„Myslím, že bychom jí měli říkat Jezebel!“

Tiše se rozesmál.

„Jezebel. Ano, to se k ní hodí, a co on?“

Mladý samec kolem ní pořád kroužil, škádlivě ji pošťuchoval a snažil se upoutat její pozornost. „Casanova.“ řekla Ellie a slyšela, jak se Charlie znovu rozesmál. „Čím je krmíte?“ zeptala se, a pak spolu dlouho seděli před ohradou, pozorovali vačice při jídle a povídali si o nich i o spoustě úplně jiných věcí.

„Teď se pořádně dívejte. Tohle je moučník.“ řekl Charlie a vytáhl z tašky několik kuliček hroznového vína. Položil je těsně za dvířka ohrady. „Není vám zima?“ zeptal se ustaraně.

„Zatím ne.“ odpověděla, ale nevalilo jí, když jí dal jednu ruku kolem ramen a přitáhl si ji blíž k sobě. Sledovali spolu starého samce Hercula. Stálo to za to. Přidržel si víno jednou pacičkou a zvedl ho k tlamě. Ellie by skoro přísahala, že se mu rozzářily oči radostí, když ochutnal, a pak ho začal žvýkat tak hlučně, že se Ellie musela smát.

„On to přímo zbožňuje!“ vykřikla nadšeně.

„Ano, je to jejich nejoblíbenější jídlo,“ souhlasil Charlie.

Je to tak legrační!“ řekla Ellie se smíchem a zvedla k němu hlavu. „Jsou moc krásní. Byla by škoda, kdyby vymřeli.“

Charlie se na ni usmál a přátelsky jí stiskl rameno. Ellie najednou cítila, že se pod jeho dotykem celá chvěje. Zaplavilo ji takové vzrušení, že skoro ztratila dech.

„Je vám chladno.“ řekl a dal jí kolem ramen i druhou ruku a přitiskl ji k sobě.

Ale Ellie věděla, že se nechvěje zimou. Bylo to něčím jiným, a teď to bylo ještě horší. Cítila u sebe Charlieho mohutné, teplé, pevné tělo, tlukot jeho srdce, a najednou zatoužila přitisknout se k němu ještě blíž a vyhledat svými ústy jeho rty.

„Radši půjdeme dovnitř.“ řekl.

„Ano.“ odpověděla tiše. Ano. Prosím! Chudák Charlie! Co by dělal, kdyby věděl, co cítím? Asi by zemřel rozpaký.

Než šla Ellie na večeri, opláchla si v koupelně obličej studenou vodou, aby se aspoň trochu uklidnila.

ŠESTÁ KAPITOLA

„Připravte deset miligramů morfia a pět valia. Vanesso,” řekla Ellie.

„Dáme vám morfium, abyste necítil bolest, pane Rowe, a trochu valia, aby se vám uvolnily svaly kolem ramene a mohl jsem ho vrátit zpátky,” vysvětlil Pete. „Ale přesto to bude možná trochu bolet.

„Nemůže to bolet víc než led!” procedil Jim Rowe mezi zaťatými zuby. Spadl z traktoru a vykloubil si rameno.

Za pět minut ležel v polospánku na lůžku. Ruku měl ještě pořád v nezvyklém úhlu, ale vypadalo to, že už mu to je jedno.

„Tak.” řekl Pete tiše, „pusťme se do toho. Charlie mi ukázal, jak se to dělá.” Opatrně uchopil muže za zápěstí a loket a pohnul jeho paži nahoru a dolů Kocherovým hmatem. Jim se probudil a hlasitě zasténal, ale za okamžik se ozvalo tiché lupnutí a hlava kloubu vklouzla pálky na své místo.

„Skvělé!” řekla Ellie a Pele se šťastně usmál, když bolest polevila, pacient vydechl úlevou a upadl do spokojeného spánku.

„Budu na něj dávat pozor, dokud se neprobudí.” řekla Ellie a posadila se na okraj postele, aby mu změřila tlak.

Několikrát během toho rána, jakmile měla chvilku času pro sebe, se vrátila v mysli zpátky k předešlému večeru a k těm nečekaným pocitům. Doufala, že je nevědomky nevyzradila Charliemu, ačkoli z jeho normálního přátelského chování u snídaně usoudila, že určitě ne, co to Simon řekl, když ji objal přede všemi na oddělení? Že si toho Charlie stejně nevšiml, protože ho Ženy nezajímají? Byla to samozřejmě hloupost, ale byla přesvědčená, že si neuvědomil, co s ní jeho přátelské objetí udělalo.

Ohromilo ji, když si pomyslela, že Simon u ní nedosáhl ničeho, ať se snažil sebevíc na rozdíl od Charlieho, který v ní dokázal vyvolat tak silnou reakci. Samozřejmě to nic neznamenalo. Měla ho nesmírně ráda a obdivovala jeho úžasné lékařské schopnosti, ale připadalo jí, že má moc měkké srdce, když si z něj Simon ustavičně dělal legraci, často si v duchu přála, aby se konečně přestal ovládat a dal mu co proto, ale Charlie byl až příliš hodný. Napadlo ji, jestli není vlastně svým způsobem slaboch.

Po obědě přišel na oddělení, aby trochu pomohl Peteovi. Pak se posadil na židli k jejímu stolu. Vyplňovala zrovna zdravotní karty.

„Mluvil jsem dneska ráno s Marianou.” řekl. „Ptala se po vás.” Na okamžik se odmlčel. „Myslím, že si tam nahoře připadá trochu opuštěná. Nechtěla byste někdy zase zajet do parku?”

Ellie zvedla hlavu. Chtěla se do Goolcooly znovu podívat, a neviděla nic špatného na tom, kdyby tam jela s Charliem. „Ráda,” přikývla. „Marian říkala, že jsou na konci jedné stezky na skalách pravěké kresby.”

„Ano, a myslím, že jsou docela vzácné. Mohli bychom tam zajít”

Domluvili se, že tam spolu pojedou v neděli ráno a Ellie se pak po celý zbytek týdne na len den těšila. Náladu jí jen trochu pokazil v sobotu odpoledne Simon, když ji pozval, aby s ním šla na večírek, o kterém se Caroline zmínila před dvěma týdny. Nebylo snadné taktně odmítnout, ale Ellie teď už věděla, že o důvěrnější přátelství s ním nestojí.

Jenže Simon nebyl ochotný přijmout ne jako odpověď. „Přestaň si dělat starosti s tím, co si lidi pomyslí! Copak na tom záleží, jestli budou vědět, že se spolu vídáme?” Ellii tak přinutil mluvit otevřeně. „Simone, já si opravdu nemyslím, že toho máme moc společného.” Vrhla na ni nechápavý pohled. „Nevím, o čem mluvíš,” řekl.

V duchu si povzdychla. „Mám pocit, že náš vztah nemá žádnou budoucnost, Simone.”

Zvedl obočí. Ellii napadlo, jestli to není poprvé, kdy mu něco podobného někdo řekl. Pak si všimla jeho hněvivého pohledu. „Hm, to je fajn, že mi to říkáš teď, když jsi mě celé týdny vodila za nos!”

Tváře jí zrudly rozhořčením. „To není pravda!” vybuchla divoce. „Říkala jsem ti už od začátku, že chci, abychom byli jen přáteli!”

Simon se jízlivě usmál. „Hm. Zdá se, že je tvým koníčkem dělat si z lidí blázný.”

Ta slova ji ranila. „Nechtěla jsem,” začala, ale okamžitě ji umlčel.

„Dej si pozor, holčičko! Někdy i takové malé kokety, jako ty dostanou víc, než čekaly!” A po těch slovech se vrátil ven ze dveří.

Ellie zůstala nehybně sedět u stolu, s obličejem bledým jako stěna. Po tvářích jí začaly stékat slzy. Nemohla si pomoci, ještě nikdo jí nikdy nic podobného neřekl. Věděla, že to není pravda, ale přesto to bolelo. „Ellie?” Ode dveří společenské místnosti se ozval hlásný hlas Charlieho Carmodyho. Rychle si setřela hřbetem ruky slzy z obličeje. Vešel dovnitř a sklonil se. Zakryl jí jednu ruku svou a promluvil na ní. Ale Ellie s ním teď nemohla mluvit. Chtěla se jen dostat pryč. Rychle zavrtěla hlavou a vstala. „To je v pořádku.” podařilo se jí říct, ještě než utekla.

Když se vrátila později na večeři, byla už zase klidná a vyrovnaná, a byla vděčná Charliemu, že o tom incidentu znovu nemluvil. Při pohledu na jeho mírnou, usměvavou tvář by Člověk nabyl dojmu, že už na všechno zapomněl. Možná usoudil, že to nic nebylo. Ellie byla ráda, že se ten večer Simon nevrátil do nemocnice. Šla si v jedenáct hodin lehnout a v duchu se těšila na zítřejší výlet. Nevšimla si, že se Charlie zamračeně podíval na hodiny a pak na Šimonovu prázdnou židli.

Následující den ráno Ellie s úsměvem nastoupila k Charliemu do aula. Vyjeli z města a zamířili na silnici, vedoucí k parku Goolcoola. Ellie sledovala se zájmem míjející krajinu. Od té doby, co sem přijela, se už citelně ochladilo, ale bylo vidět, že je čeká slunečný den.

Charlie byl opatrný řidič. S potěšením se zadívala na jeho ruce na volant. Byly velké, ale hezky tvarované. Řídil auto tak, jako dělal i všechny ostatní věci, jako by neměl kam spěchat. Ellie zjistila, že ji to nesmírně uklidňuje, když jela se Simonem, občas mívala z jeho rychlé jízdy strach.

Spokojeně si povzdychla, je tu tak krásně," řekla a všimla si, že se Charlie usmál.

Na stanici bylo vidět, že je všichni rádi zase vidí. Ellie vycítila, že jsou s Charliem dobří přátelé. Marian ji pozdravila s plachým úsměvem a Charlie ji objal kolem ramen.

„Udělal jsi ty chlebičky. Brownová?" zeptal se Tony.

„Právě jsem se do toho chtěla pustit." řekla Marian rozpačitě.

„Nic nedělejte!" namítla Ellie. „Marie z nemocniční kuchyně nám udělala s sebou tolik jídla, že by ho nesnědlo ani deset lidí, a přibalila nám ještě celý koláč."

„Zdá se, že mále přátele na těch správných místech," usmál se Charlie.

„Kdepak. Udělal to pro vás," odpověděla Ellie se smíchem.

Za chvíli se společně vydali po stezce, z obou stran lemované hustým eukalyptovým lesem. Ellie zůstala vzadu s Marianou a nechala muže jít napřed. V překvapivě krátké době došli na okraj svahu, kde les najednou ustoupil a objevily se před nimi skalní masívy ozdobené kresbami, vytvořenými možná před dvaceti tisíci lety. Tony jim pověděl všechno, co o nich věděl, a pak se posadili na trávu, aby si dali oběd.

Ellie si uvědomila, že Marian v Charlieho blízkosti ztratila svou obvyklou plachost. Chovala se uvolněně, často se smála a z jejího hezkého obličejce vyzařovala radost. Charlie v její společnosti taky vypadal šťastně.

Tony vyprávěl legrační historku o posledním zážitku cest, ve kterém se terčem jeho satirického komentáře stal Marianin nedostatek technické zručnosti.

„Já to nechápu." řekl Tony, je to ženská s univerzitním vzděláním a neumí vyměnit ani pneumatiku."

„Umím!" bránila se Marian, celá zrudlá rozpaky.

„Nic si z toho nedělej, já s tím mám taky potíže." zajal se jí Charlie.

Marian se na něj vděčně zadívala a Charlie se na ni něžně usmál.

Ellie najednou pocítila ve svém nitru zvláštní neklid. Vzpomněla si na Šimonova slova: hodí se k Charliemu, je skutečně to, co Charlie k Marianě cítí, nejvíc než pouhé přátelství? Z nějakého zvláštního důvodu ji to pomyšlení vůbec netěšilo. Jistě, to je úplně přirozené, uklidňovala se. Marian sama řekla, že stojí o Tonyho. Já mám Charlieho ráda. Nechci, aby se trápil. Nic víc.

„Určitě si říkáš, proč jsme byli tak moc rádi, že tě vidíme. vid Charlie?" zeptal se JB. Vrátili se právě z výletu a zastavili se kousek od vchodu do parku. Ležel tu spadlý strom, který blokoval celou cestu.

„Myslíš, že bychom ho mohli ve třech odtáhnout?" zeptal se Tony. „Pak bych ho rozřezal řetězovou pilou."

Charlie si ho přeměřil pohledem a přikývl. „Myslím, že ano." poznamenal klidně.

Marian s Ellií sledovaly, jak si všichni muži vyhrnuli rukávy.

„Tak my teď, Charlie" řekl JB. „budeme předstírat, že ti pomáháme, a ty ho můžeš zdvihnout." Otočil se k Elli. „Víte. Charlieho táta byl gorila."

Charlie se rozesmál. „Jsem nemotornější než gorila." připustil. „Dávejte pozor, abych vám ten strom neupustil na nohu."

Všichni tři se postavili do řady. Charlie na konec, kde byl strom největší a nejtěžší. Sehnul se a objal rukama kmen těsně nad kořenem. Ostatní udělali totéž a Ellie slyšela, jak Tony říká: „Fajn. Připraveni? Hej rup!"

„Doufám, že si neublíží," řekla Ellie ustaraně.

Ale strom se pohnul a Charlie se usmíval. „Dokážeme to." slyšela ho říkat.

Dokázali. Kousek po kousku posouvali strom na místo, kde už neblokoval cestu.

„Díky, kamaráde." řekl Tony a poplácal Charlie po rameni. „S JB ho teď rozřežeme na kusy a odvezeme na stanici."

„Měly by to být malé kousky." poznamenal JB. "Pak budeme muset zavolat Charlieho zase zpátky."

„Ale no tak. JB!" zabručel Tony. „Svedeme ta J aspoň l poloviny tak silní jako on."

„Mluv za sebe" řekl J B. Já jsem si zatraceně jistý, že tolik síly nemám."

Když se vrátili zpátky na stanici, Ellie zamyšleně začala upíjet čaj. Až doteď považovala Charlieho za laskavého, neškodného chlapíka, ale teď ho viděla jinýma očima jako muže tak nesmírně silného, že by dokázal asi všechny ostatní najednou zvednout a prohodit zdí.

Ellii najednou napadlo, že je vlastně dobře, že má tak mírnou povahu, kdyby byl agresivní, bylo by docela nebezpečné zdržovat se v jeho blízkosti. Uvažovala v duchu, jestli je někdy rozzlobený, a došla k závěru, že by ho v takové náladě radši ani nechtěla vidět.

Když se všichni pustili do Mariinu dortu. Ellie se přistihla, že koutkem oka pozoruje Marianu. Charlieho a Tonyho.

U Tonyho nespátřila za celou dobu jediný náznak lásky k Marianě. Občas se zdálo, že z jeho hlasu zazní i určitá náklonnost, ale nemělo to vůbec nic společného s mileneckou láskou. Možná jednoho dne Marianu unaví čekat, až si jí Tony všimne, a obrátí svou pozornost jinam.

A nemusela by se dívat daleko. Charlie, se svou laskavou, mírnou povahou, by se k ní báječně hodil. Ellie zmateně uvědomila, že se necítí při tom pomýšlení tak šťastná, jak by měla, ale neměla moc času nad tím pouvažovat.

Ostatní je doprovodili k autu. Ellie se se všemi rozloučila a slíbila, že zase přijede. Viděla, že Charlie Mariinu nejen přátelsky objal, ale dokonce ji letmo políbil. Ellii znovu zaplavil podivný pocit neklidu.

Pojedete se sem zase podívat?“ zeptal se Charlie a vyrazili na zpáteční cestu.

„Ano. Mám je moc ráda, a park taky.“

„Marian vás má taky ráda.“ řekl liše. „Vypadá s vámi spokojeně.“ „Myslím, že je to hrozně hodné děvče,“ odpověděla Ellie upřímně.

Když Charlie promluvil, z jeho hlasu vyzařovala hluboká náklonnost: „Ano, to je.“ Na chvíli se odmlčel a pak dodal s lítostí: „Nemá to snadné. Myslím, že se k ní ostatní nechovají vždycky tak, jak by si zasloužila, ale třeba se to jednou změní.“

Ellie vycítila, že mu na dívce opravdu záleží.

„Byla jste už někdy na téhle vyhlídce?“ zeptal se Charlie po chvíli ticha, když zavrtěla hlavou, odbočil z hlavní silnice na parkoviště. „Stojí to za to.“ řekl. „A je to jen pár minut chůze.“

Měl pravdu. Z pískovcové plošiny nad skalnatým útesem byl nádherný výhled až k pobřeží. Ellie se postavila na okraj a podívala se pod sebe. Najednou ucítila v pase Charlieho ruku. „Dál už nechoďte, je to nebezpečné.“

Ustoupila o krok dozadu a rozhlédla se se zalíbením kolem sebe. Slunce už zapadalo a nebe se na západě zbarvilo do temně oranžova. Byl to úchvatný pohled. „To je krása,“ zašeptala.

Jen něco tiše zamumlal na souhlas a chvíli zůstali vedle sebe mlčky stát a hleděli na nádhru před sebou.

„Myslím, že jsem Něco tak úžasného ještě neviděla,“ řekla Ellie tiše.

„Líbí se vám tady, vidíte?“ zeptal se Charlie.

„Líbí se mi tu všechno!“ řekla. „Krajina, stromy, zvířata, ten pocit vzájemné sounáležitosti.“ Pootočila se k němu. „Rozumíte?“

Poslední paprsky zapadajícího slunce dopadly na Charlieho obličej.

„Ano, rozumím,“ řekl s úsměvem.

Ale najednou se mu úsměv z tváře vytratil a chvíli upřeně hleděli jeden druhému do očí. Potom se Charlie nepatrně pohnul, a jeho ústa se setkala s jejími rty. J nejdřív něžně, ale pak v čím dál dychtivějším a vášnivějším polibku.

Nedokázala se tomu bránit. Úplněji přemohlo vzrušení. Bylo to tak nádherné mnohem krásnější, než o čem kdy snila. Pohnul pomalu rty a její nitro zachvátila silná vlna vzrušení. Tiše zasténala rozkoší, ale v tom okamžiku Charlie najednou zvedl hlavu, zadíval se jí pátravě do očí a na jeho obličej se objevil zvláštní výraz bolesti. Všimla si, jak ztěžka polkl a zhluboka se nadechl. Pak řekl ochraptěle: „Promiňte. Neměl jsem to dělat. Odpusťte mi. Ellie.“ Bezmocně rozhodil rukama do vzduchu, otočil se a odešel.

Ellie cítila, jak se jí podlamují nohy. Posadila se na kámen, zírala netečně před sebe a zoufale se snažila vzpamatovat, ale hlavou se jí honila jedna jediná otázka: proč? A když se trochu uklidnila, uvědomila si, že těch proč je celá řada, proč to udělal? Proč ona tak silně reagovala? A proč byl pak tak zděšený tím, co se stalo? Neznala ani jedinou odpověď, a tak jen nehnutě seděla a čekala, až se jí přestanou třást nohy.

A pak uslyšela za svými zády jeho kroky. Vrátil se pálky, posadil se vedle ní a vzal ji za ruku. „Ubohá Ellie,“ řekl smutně. „Jsem takový ničema! Nechtěl jsem to udělat, už se to znovu nestane.“

Ellie se přiměla podívat se mu do očí a spatřila v nich hlubokou lítost. Chtěla mu říct, že ji to nevadilo, že se to naopak líbilo, ale bylo tak zjevné, že Charlie všeho lituje, že nic z toho nedokázala vyslovit.

Sevřel ji pevněji ruku. „Jste tak hodná, Ellie.“ Řekl, odpusťte mi. Nebojte se, už se to nikdy nestane.“

Jeho hlas zněl tak ustaraně, že ho chtěla nějak utěšit. Vzala mu ruku a řekla co nejkldnější: „Nedělejte si starosti. Charlie, je to opravdu v pořádku. Rozumím vám “ Ale když se spolu vraceli k autu, uvědomila si, že to co řekla, byla lež. Nerozuměla vůbec ničemu. Přemýšlela o tom celou cesiu zpátky k nemocnici, a nakonec došla k závěru, že se Simon mýlil. Charlie není lhostejný k ženám. Dokážou ho vzrušit a probudil v něm touhu stejné jako v kterémkoli jiném muži. Jenže ona pro něj není tou pravou. Chce Marianu, a proto toho, co se stalo mezi nimi dvěma, hluboce lituje.

Jenže Ellie zjistila, že Charlie Carmody v ní dokázal vyvolat tak silné vzrušení, jako nikdy předtím nikdo jiný. V budoucnu se mu bude muset radši vyhýbat, aby to nepoznal, pokud si to neuvědomil už dnes, ale možná byl tak zaujatý vlastními pocity, že si jejích nevšiml. duchu se modlila, aby tomu tak skutečně bylo.

SEDMÁ KAPITOLA

Ellie uslyšela přijíždět Šimonovo auto a rozhodla se, že raději před večerí nepůjde vůbec do společenské místnosti. Po včerejšku neměla chuť setkat se se Simonem dřív, než bude nezbytně nutné.

Proto tam Simon našel jen Charlieho a Paula.

Paul na něj vrhl jízlivý pohled. „Tak už jsi tady? Říkali jsme si, jestli ses někde neztratil. Simone.“ „Kdepak.“ odpověděl. „Znám cestu do Begy moc dobře.“

Paul zvedl obočí.

„Jsi tam ještě pořád vítaný. Simone?“

Simon se ušklíbl. „Stačilo uplatnit trochu osobního kouzla.“ podotkl sebevědomě.

„Ale co slušnost. Simone? Člověk není slepý. Vjeli jsme tě v poslední době často s Ellií. Chceš jí zlomit srdce?“

„Já nejsem zodpovědný za Elliino srdce,“ odpověděl Simon úmyslně co nejlhostejněji. „Bude se o něj muset postarat sama.“

Po těch slovech se zvedl ze židle a odešel.

Paul se za ním zamračeně díval.

„Skoro bych si přál, aby mu aspoň jednou nějaká dala košem.“

„Třeba k tomu dojde.“ odpověděl Charlie a v očích Těl nezvykle tvrdý výraz. Paul jen bezmocná rozhodil rukama. „Ellie je tak milá a hodná, kdyby jí někdo mohl říct, co je Simon zač, aniž by ji tím ublížil.“

„Nepokoušej se o to,“ zrazoval ho Charlie. „Jen bys jí tím způsobil bolest, a kromě toho.“

„Kromě toho co?“ zeptal se Paul.

„Na tom nezáleží,“ řekl Charlie, ale ještě dlouho pak zůstal nehnuté sedět v křesle a zamyšleně se díval do ohně.

„Ellie!“

Když uslyšela Šimonův hlas, instinktivně sebou trhla. Otočila hlavu a zjistila, že klečí na jedné noze na koberci.

„Poníženež prosím za odpuštění,“ pronesl teatrálně. „Uhod' mě. Zasloužím si to.“

V očích měl tak kající výraz, že se musela Ellie bezděčně usmát. „Proboha, vstaň, Simone!“

„Ne, dokud mě neuhodíš“ přísahal. „Teprve pak se budu cítit trochu lip.“

„Nic takového neudělám. Prosím tě, vstaň,“ vybídla ho znovu.

Konečně ji poslechl. „Celé poslední dva dny se trápím kvůli tomu, jak ošklivě jsem s tebou jednal,“ přiznal se sklíčeně.

Ellie o tom sice hodně pochybovala, ale nechtěla se s ním přít, a proto řekla jen: „To už je za námi. Díky, že se omlouváš. Budeme zase přátelé, ano?“

Usmál se. „Děkuju. Nabízíš mi víc, než si zasloužím.“

„Možná,“ řekla se smíchem.

„Mám té rád.“ řekl liše. „Jsi jiná než ostatní.“

Ellie byla ráda, že uzavřeli příměří. Museli spolu žít a pracovat a v duchu se bála, že Simona rozmrzele hned tak neopustí, ale u večere byl veselý a příjemný, a tak mu odpustila a chovala se k němu stejně jako dřív.

Jestli byli Paul s Charliem trochu zamlklejší než obvykle. Ellie si toho nevšimla a Simonovi to nevadilo.

„Dobře. Ted' třetí vrstvu,“ zašeptal ji Charlie do ucha. Ellie dělala sádru. Většinou měli tuhle práci na starosti sekundáři, ale bylo užitečné, aby se to naučily i sestry. Amandě, která si při pádu z koně zlomila ruku, bylo jedno, kdo to dělá. Hlavně, že se jí pak na sádru podepíše.

Charlie Carmody Ellií pomáhal, seděl vedle ní a přidržoval zlomenou ruku.

„Tak je to dobře. Pěkně do hladka.“

„Promiňte, že na vás stříkám,“ řekla Ellie. „Začíná mi být jasné, proč vy doktoři vždycky při téhle práci uděláte takový nepořádek, už nikdy vás nebudu kritizovat!“

„Vedete si moc dobře,“ odpověděl s povzbudivým úsměvem. „Ted' to pěkně uhladíme. Takhle -“ Charlie ji vzal za ruku a jejím hřbetem přešel několikrát po sádře. „Pěkně zlehka,“ řekl.

Výsledek nebyl rozhodně špatný. Ruka byla ve správné anatomické poloze, aby mohly kosti dobře srůst.

„Podepíšete se mi teď?“ zeptala se Amanda, ale Charlie zavrtěl hlavou.

„Ještě ne. Musíme pár minut počkat, jinak by se inkoust rozpil.“ Zůstal sedět a podpíral Amandě paži.

Ellie byla od chvíle, kdy si přisedl vedle ní, celá nebyla. Byla pevně rozhodnutá Charliemu Carmodymu se vyhýbat, ale teď už věděla, že to nebude snadné. V poledním týdnu ho vídala častěji než dřív. Všude ji pronásledovaly jeho usměvavé oči a vlídný pohled, a teď, když seděl tak blízko ní, mohla se znovu utvrdit v tom, co cítila předtím, nebyla jen pouhá náhoda. Charlie ji fyzicky přitahoval a vzrušoval. Nerozuměla sama sobě. Přála si, aby odešel, ale zároveň chtěla, aby zůstal. „Myslím, že už je to dobré. Sestřička se může

podepsat,“ poznamenal Charlie, sklonil se nad ní a sledoval, jak na sádro zvěčňuje svůj podpis. Vedle něj přimalovala ještě maličkou sedmikrásku.

Amanda se rozesmála. „To je krásné! A teď vy, doktore Charlie!“ vybídla ho.

Vzal si od Ellie pero a naškrábal na sádro svůj podpis. Za něj nakreslil srdce, propíchnuté šípem. Dovnitř napsal A.L. miluje kont. A.L. byly Amandiny iniciály.

„Namalujte ještě jedno, doktore Charlie!“ řekla Amanda. „A napište tam, koho milujete vy!“

Ale Charlie se smíchem zavrtěl hlavou.

„Proč ne?“

„To je tajemství.“ řekl.

„Proč?“ zeptala se s otevřeností desetiletého dítěte.

Charlie chvíli váhal a pak odpověděl: „Ještě jsem jí to neřekl.“

„Proč?“ vyzvíдалa Amanda.

Znovu se odmlčel a potom dodal: „Není na to ta správná chvíle“

Ellie vycítila, že je rád, když Amanda konečně obrátila pozornost k ní. „Tak ho namalujte vy. Ellie!“

Ellie už měla čas o tom přemýšlet. Vzala pero, nakreslila srdce a ostatní s napětím sledovali, jak do něj píše E.S. miluje Hercula.

Charlie vybuchl smíchy a Amanda se zeptala: „Kdo to je?“

Ellie s úsměvem vstala a řekla: „Jeden velmi pohledný chlapík!“

V duchu myslela na Charlieho, Měl pravdu, ještě nepřišla ta správná chvíle. Marian na jeho vyznání nebyla připravená.

„Půjdeš do Begy na večírek?“ zeptala se Caroline Ellie u oběda.

„Docela ráda bych se tam podívala.“ odpověděla Ellie. „A co ty?“

„Ano, my tam vždycky chodíme. Smím se zeptat, jestli tam jdeš se Simonem?“ vyzvíдалa Caroline.

Ellie se usmála. „Smis, ale nejdu. Rozhodla jsem se, že půjdu sama. Nebo vlastně s Barbarou Knoxovou. Taky nemá partnera.“

Ellie byla na pár nemocničních večírcích už předtím. Většinou to bývala dost formální záležitost, s večerí a tancem. Byla ráda, že si s sebou přivezla šaty. Byly úzké, temné zelené, těsně pod kolena.

„Páni!“ vypískla Barbara, když ji v nich uviděla. „Vypadáš jako modelka!“

„Díky.“ řekla Ellie s plachým úsměvem. „Tobě to taky sluší!“

„Tak půjdeme, co říkáš?“ vybídla ji Barbara.

Šaty si vzaly s sebou do Begy a převlékly se v pokoji jedné ze sester. Do jídelny vešly mezi prvními. Místnost byla už vyzdobená a vhodně upravená. Stoly byly sražené k sobě a naproti nim vznikl docela slušný taneční parket. Zatím bylo v jídelně jen pár lidí, všichni z Begy. Barbara je znala, a proto Ellii hned představila a společně si vypili skleničku.

Zanedlouho se objevil vedle Ellie Simon. „Vypadáš Kouzelně!“ řekl upřímně, a pak dodal: „To byl dobrý nápad, vybrat si šaty, které se ti hodí k očím.“

Ellie se v jeho společnosti začala cítit podivně nesvá. i proto se jí ulevilo, když se k nim připojil Paul.

„Jel jsi svým vozem?“ zeptala se Paula, aby řeč nestála.

„Ano“ odpověděl. „Víš, nejedím rád s Charliem, je na mě moc pomalý!“

„Takže jsi pro změnu svezl ty jeho?“

„Ne. Přijede sám. Možná. Bývá tu jen někdy.“ Ale tentokrát přijel, když ho Ellie uviděla stát ve dveřích, nemohla ho skoro poznat.

Nikdy neuvažovala o tom, jak Charlie vypadá ve večerním obleku. Viděla ho vždycky jen v pohodlném bílém plášti nebo ve sportovním oblečení při návštěvě parku. Nevzbuzoval v ní dojem člověka, který by marnil čas úvahami nad svým zevnějškem.

Teď stál vedle dveří se skleničkou v ruce, ve smokingu a sněhobílé košili s bílým motýlkem, a vypadal naprosto dokonale. Ellie od něj nemohla odtrhnout oči. Uvědomila si, že tenhle pohledný muž by ji upoutal, ať by se s ním setkala kdekoli.

Zdálo se, že vycítil její upřený pohled, protože se k ní otočil. Usmál se a Ellie se sevřel žaludek podivnou předtuchou, ale než měla čas se vzpamatovat, stál vedle ní.

„Vypadáte úžasně. Charlie“ řekla s úsměvem a snažila se, aby to neznělo moc udiveně.

Nepoznala, jestli ho tím komplimentem uvedla do rozpaků. Nic neřekl, jen se na ni chvíli zkoumavě díval a pak tiše poznamenal: „Vy taky.“

Ten pohled i jeho slova ji zneklidnila, stejně jako nezvyklý záblesk v jeho očích. Najednou měla dojem, jako by ho vůbec neznala jako by vedle ní teď stál nějaký úplně nový Charlie, a uvědomila si, že tenhle Charlie ji rozrušil ještě víc než ten, kterého vídala dosud.

Při večeři seděli na opačných koncích stolu, to rozsazení poskytlo Ellii možnost porovnat Charlieho se Simonem, když to udělala, udivilo ji najednou, proč si vždycky myslela, že je Simon hezčí. Jeho pohledná tvář se nemohla vyrovnat Charlieho mužnému, oduševnělému výrazu. Sklouzla pohledem k jeho rtům a okamžitě se jí roztlouklo srdce. Proboha, copak jsem zešlela, zlobila se na sebe v duchu. Nebyla do Charlieho zamilovaná, ale přesto od něj nemohla odtrhnout oči.

Všiml si jejího upřeného pohledu a usmál se na ni. Ellie honem uhnula očima stranou a začala se věnovat svým sousedům. Oddychla si úlevou, když konečně večeře skončila.

Ale jakmile začala hrát hudba, objevil se u její židle. „Máte dost odvahy na to, abyste si se mnou Šla zatančit?“ zeptal se.

„Eh bien, pořídně si to rozmyslete, Ellie,“ žertoval Paul. „Vzhledem k Charlieho váze by vám mohl klidně rozlámat všechny kosti.“

Ellie si nebyla jistá, jestli by s ním měla jít, ale přesto to udělala. Vstala a nechala se od něj vzít za ruku. Doufala, že se jí moc nechvěje.

Brzy poznala, že si Paul jen dělal legraci. Charlie ve skutečnosti tančil moc dobře, úžasně lehce a s přirozenou elegancí.

Nejdřív ji držel jen zlehka jednou rukou a jejich těla se sotva dotýkala, ale i tak byla dost blízko, aby cítila teplo, které z něj vyzařovalo, a zachytila jeho mužnou vůni, a uvědomila si, že je to pro ni příjemné a vzrušující.

Když se vyhýbali jinému tančícímu páru, ucítila na zádech jemný tlak jeho ruky, a byla to ona, nikoli Charlie, kdo zakopl.

Zvedla k němu hlavu. „Promiňte,“ řekla tiše.

Díval se na ni a vládně se usmíval, a pak si ji přitáhl blíž k sobě.

Jejich těla se začala pohybovat v dokonalém souznění, jako by byla jedním jediným, a Ellii zaplavila nesmírná vlna vzrušení.

Položil si její ruku na hrudník a zakryl ji svou. Ellie vcítila, že se dívá dolů. Bezděčně zvedla hlavu a jejich oči se setkaly. Srdce se jí zběsile roztlouklo. Usmál se a Ellie okamžité poznala, že ví, co se v ní děje. Přitiskl si jí ještě blíž k sobě a pohládl ji po zádech, a pak znovu a znovu. Ellii se zatočila hlava.

Po zbytek tance se pohybovala jako ve snu. Pak hudba dohrála, ale Charlie ji objímal dál.

Váhavě mu pohlédla do očí. Usmíval se. „Děkuju za tanec,“ řekl, když ho přišel vystřídat Simon.

Ellii se nejdřív ulevilo, se Simonem se uklidnila, byla schopná zase normálně dýchat a vnímat okolí. V objetí Charlieho jako by pro ni přestal svět úplně existovat. Nevšímal si ani Šimonova otevřeného flirtování s jednou mladou doktorkou z Begy, které u všech ostatních včetně Charlieho vzbudilo pohoršení.

Ale pak si Ellie najednou s hrůzou uvědomila, že se Simon rozhodl tancovat s ní ještě důvěrněji než předtím Charlie. „Ne, Simone,“ řekla a odtáhla se od něj. „Takhle tančit nemůžu.“

„Ale s Charliem se ti to tak líbilo!“ řekl rozzlobeně.

„Bože, ne!“ pomyslela si v duchu. Simon ji už unavoval. Přála si, aby si našel někoho jiného a dal jí konečně pokoj, ale nic mu neřekla a se zaťatými zuby se od něj nechala hladit po zádech, aby se vyhnula hádce na veřejnosti, ale když sklouzl rukou níž, měla toho dost.

Odstrčila ho od sebe a řekla rozhněvaně: „Ne. Simone! Tohle nechci!“

Všimla si, jak se mu zablesklo v očích a obličej mu zbledl jako stěna. „A co chceš, Ellie?“ vybuchl na m.

Já nechci nic!“ odsekla.

„Nevěřím ti! Vím, co potřebuješ. Jen se toho bojíš. Mě se bojíš.“ Bylo vidět, že se Simon jen stěží ovládá.

„V čem je problém, Ellie? Vadí ti ty řeči o jiných ženách? S tím si nemusíš dělat starosti. Ty jsi jiná.

Kdybych měl tebe, o žádnou jinou bych nestál.“

Ellii ho bylo skoro líto, ještě pořád ho vůbec nenapadlo, že třeba nemá zájem. Nevěděla, jak mu to má říct.

„Simone, tak to není.“ namítla tiše. „Prostě nemáme rádi stejné věci. Nefungovalo by to. “Jak to můžeš vědět, když mi nedáš ani šanci?“ vybuchl.

Ellii připadalo, jako by před sebou měla šestiletého kluka, ale začínala toho mít už pomalu dost. „Bylo by to zbytečné. Simone!“ odsekla.

„Proč k sobě nejsi upřímná?“ zuřil.

„Proč už konečně nezmlkneš?“ vybuchla.

„Neříkej mi, abych mlčel!“ vykřikl nahlas.

„Tohle nemusím poslouchat!“ Ellie se vytrhla z jeho sevření. Naprosto lhotejná ke zvídavým pohledům všech přítomných se otočila na podpatku a odkráčela z parketu, aniž by se ohlédla.

Kdyby to udělala, spatřila by v jeho očích tak zuřivý výraz, že by možná dostala strach.

Opláchla si v koupelně obličej studenou vodou a trochu se nalíčila. Bože, jak to bylo směšné a trapné, povzdychla si, proč to nemůže pochopit? Možná s ním měla jednat otevřeněji. Měla mu proslé říct: Simone, nejdřív mi tvoje chování lichotilo.

Pak mé nudilo, ale led mi připadá odporné. Jenže si nedovedla představit, jak by dokázala být tak krutá. Posbírala všechnu svou odvahu, vrátila se zpátky do jídelny a snažila se tvářit, jako by se nic nestalo, a v duchu se modlila, aby se jí podařilo Barbaru přesvědčit, aby šly brzy domů.

OSMÁ KAPITOLA

Když se Ellie vrátila do jídelny, chovala se, jako by na sobě necítila pátravě pohledy ostatních. Posadila se zpátky ke stolu a koutkem oka se zadívala na Barbaru na tanečním parketě. Nevypadalo to, že by chtěla hned tak odejít.

Ellie si všimla, že Charlie vstal a odsunul vedle sebe prázdnou židli. „Posaďte se k nám,“ řekl a Ellie ho poslechla. Znovu si sedl a představil ji lidem, se kterými si předtím povídal. Jeden z nich byl dětský lékař, další anesteziolog jako Charlie a poslední sestra z operačního sálu. Měli hodně společného a Ellie se mezi nimi brzy cítila natolik uvolněně, že se jí už vůbec nechtělo domů.

Když seděla v příjemné společnosti, vedle usmívajícího se Charlieho, který měl ruku položenou na opěradle její židle, úplně zapomněla na existenci Simona, ačkoli byla otočená čelem do té části místnosti, kde se zdržoval, a jestli Charlie občas zabloudil pohledem tím směrem a všiml si jeho otevřeného koketování s místní doktorkou, nedal to najevo.

Když začala hrát hudba, pozval ji znovu k tanci. S trochou obav mu dala ruce na ramena, ale tento ji držel jen zlehka, s určitým odstupem. Pocítila v nitru zvláštní zklamání a v duchu se za to na sebe zlobila, dělá, že by si spíš měla vydechnout úlevou.

Ale když spolu začali kroužit parketem, brzy zjistila, že tohle je daleko smyslnější, než kdyby ji držel v náruči. Občas o něj zavadila bokem nebo nadry a pokaždé ji zaplavila vlna obrovského vzrušení a chtěla se k němu přivinout blíž.

Najednou si uvědomila, že se jí zkoumavě dívá do obličeje. Sklopila rychle oči a v duchu uvažovala, co z nich vyčetl.

„Mám vás odvézt domů?“ zeptal se.

Nejdřív si myslela, že to je sexuální pozvání, ale puk si všimla, jak se zadíval na Simona, a uvědomila si, co tím měl na mysli. Charlie předpokládá, že sem přijela se Simonem. Viděl jejich hádku i to, jak se teď Simon chová. Nabízí jí záchranu, nic jiného.

Ellie mu chtěla říct, že pojede domů s Barbarou, ale pak si to rozmyslela. Bylo by příjemné jet s Charliem. Přála si to a Barbaře by to vůbec nevadilo. Tak prostě řekla; „Ano, děkuju.“

„Povězte mi, až budete chtít jet,“ řekl.

Ellie zavrtěla hlavou. „Kdykoli budete chtít vy.“

Charlie se usmál. „Já se vám rád přizpůsobím. Jste unavená?“

„Trochu,“ připustila.

„Tak co kdybychom šli, až dohrají tuhle skladbu?“ navrhl a Ellie přikývla.

Rychle vyhledala Barbaru a řekla jí, že se jí už chce spát a že se Charlie nabídl, že ji odveze domů.

„To je fajn!“ řekla Barbara. Já bych tu ráda ještě chvíli zůstala. Vezmu ti věci.“

Ellie jí poděkovala a šla si pro kabelku.

„Liz Haleová je zajímavý člověk. Maluje. Akvarely, hlavně krajinky, a moc dobře,“ ozval se Charlieho přátelský hlas v šeru jedoucího vozu.

„Opravdu?“ Mluvil o sestře, se kterou předtím seděli u stolu. „Vy víte o lidech, kteří tu žijí, úplně všechno, vidíte?“

„No úplně všechno ne“ odpověděl Charlie pobaveně. „Ale docela hodně.“

„Určitě znáte všechny farmáře v okolí, že mám pravdu?“

„Hm.“ souhlasil Charlie „Přicházejí na pohotovost docela často, ale znám je taky i protipožární organizace.“ Jste jejím členem?“

„Ano. Rád se účastním věci, které se týkají nás všech.“

Jsou tu často požáry?“ zeptala se Ellie.

„Každý rok. V létě, ale i v nejsušším období zimy. Ty jsou většinou způsobené lidskou neopatrností. V létě často stačí, když sluníčko chvíli svítí na nějaký kousek skla na zemi.“

„Který tam nechali neopatrní lidé.“ řekla Ellie a Charlie přikývl.

Povídali si celou zpáteční cestu do Berringararu. Bylo zvláštní, kolik našli společných témat k hovoru.

„Tančíte ráda?“ zeptal se, když už tam skoro byli. „Jde vám to moc dobře.“

„Ano. Děkuju,“ řekla a dodala plaše: „Vám taky.“

Charlie mlčky projel nemocničními vraty a Ellie v duchu znovu myslela na jejich tanec a na vzrušení, které v ní vyvolal.

Charlie zaparkoval vůz, otevřel dvířka a podal jí ruku. Pak společně vešli do tmavé chodby. Jen rozsvícená lampa v hale jim ukazovala kudy jít. Ellie se zastavila a otočila se k němu, aby mu poděkovala a rozloučila se, ale Charlie ji najednou vzal za ruku a řekl tiše: „Pojďte.“

Ellie se zběsile roztlouklo srdce, co tím myslel?

Ale než o tom měla čas přemýšlet, odvedl ji do společenské místnosti, osvětlené jen září dohasínajícího ohně. Přiměl jí, aby se posadila na pohovku, a pak ji pustil. Svlékl si sako, přehodil ho přes židli a pak se sehnul, aby přiložil do krbu.

Když s tím byl hotový, posadil se vedle ní. Rozvázal si motýlka a rozepnul si horní knoflíček u košile, ve světle plápolajícího ohně viděla jeho klidný, usměvavý obličej.

„Ellie,“ řekl tiše a uchopil ji za ramena. Pak se k ní pomalu sklonil, přitiskl ústa na její rty a něžněji políbil. Potom zvedl hlavu a zadíval se jí do očí. Chvilí mlčel. Možná čekal, až se mu zklidní dech.

„Já vím, že jsem řekl, že už to znovu neudělám, ale jsem trochu pomalý.“ zašeptal. Oči se mu rozzářily úsměvem. „Teprve později mi došlo, že se ti to líbí.“

Ellie mu hleděla do obličeje, neschopná odpovědi, ale stejně jí k tomu nedal šanci. Znovu ji políbil, objal ji kolem ramen a přitáhl si ji k sobě, a pak trochu pohnul ústy na jejích rtech a Ellie v duchu zatoužila po něčem mnohem, mnohem odvážnějším, a to zřejmě bylo i jeho záměrem, napadlo ji. Charlie přesně věděl, co dělá, ale ať se snažila sebevíc potlačit vlastní vzrušení, nedokázala to. Za okamžik měla celé tělo v jednom ohni.

Srdce se jí divoce roztlouklo a instinktivně mu ovinula ruce kolem krku. Pomalu se položil na záda a stáhl ji s sebou.

Cítila, jak ji nadzdvihl, aby si mohl dát nohy na pohovku, a když se k němu pak přitiskla celým tělem, uvědomila si, že je stejně vzrušený jako ona. Znovu ji políbil a Ellie tentokrát jeho polibek dychtivě opětovala. Pootočil ji trochu na bok a přejel jí konečky prstů po křivce nader. Chtěla se bránit, ale když se zlehka dotkl ojích ztuhlých bradavek, místo protestu jen tiše zasténala. Znovu ji políbil, nepřestával ji přitom hladit a Ellii zaplavovalo čím dál větší vzrušení. Toužila po tom, aby si ji vzal přímo tady a teď.

Převrátila se zpátky na něj, protože mu chtěla být co nejbližší, když si na něj lehla plnou vahou svého těla, zalapal po dechu.

„Ublížila jsem ti?“ zašeptala vyděšeně.

„Ne!“ řekl ochraptěle, jen tohle jsem nečekal.“

Když zvedla zmateně hlavu, řekl se smíchem: „Uklidni se, Ellie. Překvapilo mě to jen trochu.“ Ale když se mu zadívala do očí, poznala, že má strach, aby se nepřestal ovládat. Hrudník se mu rychle zvedal a zase klesal, a když ji pohladil po tváři, prsty se mu chvěly. Zavřel na okamžik oči a pak se na ni lítostivě usmál.

„Budeš muset vstát.“ řekl tiše. Udělala, oč ji požádal, a posadila se na okraj pohovky vedle jeho nohou. Chvilí zůstal ležet, pak se posadil, svěsil nohy dolů a přitáhl si ji k sobě. Cítila, jak si zhluboka povzdychl.

Zadívala se na něj. „Charlie,“ zašeptala, „já tomu nerozumím.“

Usmál se a něžně ji pohladil po zružovělé tváři. „Čemu nerozumíš?“ zeptal se.

„Proč jsme to udělali, proč jsem to já udělala.“

Chvilí mlčel. Možná o tom přemýšlel. Pak řekl tiše: „Bylo to hezké, vid’?“

Ellie přikývla a sklopila oči, ale uchopil ji rukou za bradu a přinutil ji zvednout hlavu. „Nestyd se za to,“ řekl.

Pohlédla mu zpřímá do očí a řekla: „Charlie, člověk nemůže vždycky dělat to, co je hezké jen proto, že to takové je!“

„Musí vždycky existovat ještě nějaký další důvod?“ zeptal se pomalu.

„Ano. Myslím, že ano. U takových věcí.“

Charlie si ji k sobě přitiskl a položil si hlavu do jejích hebkých vlasů. „Proč?“ zeptal se.

„Protože jinak je to laciné.“

Ale nenechal ji to doříct, a když promluvil, hlas mu zněl vášnivěji než kdy předtím.

„Tak to nebylo, a mezi námi dvěma ani nikdy nebude.“

Ellie nějak vycítila, že má pravdu, i přesto, že do sebe nejsou zamilovaní.

„Promiň. Charlie.“ řekla tiše „Já vím.“

Všimla si, že se mu ulevilo. „Tak proč?“ zeptal se znovu a políbil ji do vlasů.

Usmála se.

„Asi mě k tomu vedou předsudky. U těchto věcí se vždycky nějak předpokládá, že jsou do sebe ti lidé zamilovaní.“

Ellie měla dojem, jako by Charlie zvažoval, jak nejvhodněji odpovědět. Nechtěla, aby si myslel, že po něm chce vyznání lásky. Nechtěla, aby lhal.

„Nepřemýšlej tolik. Ellie.“ řekl nakonec. „Věř tomu, co cítíš, když ti to připadá správné, opravdu to takové je. Rozumíš?“ Zadíval se na ni.

„Trochu.“ řekla s úsměvem.

Najednou se nahlas rozesmál a vypadal v tu chvíli skoro jako ten Charlie, kterého znala dřív. Sklouzla očima po jeho hezkém obličej, svalnatém krku a rozhalené košili, a najednou si už nebyla vůbec jistá, že Charlieho nemiluje, a věděla, že chce, aby ji znovu políbil.

Vycítila, že to ví. V koutcích úst mu pohrával úsměv, když tiše řekl: „Důvěřuj svým citům.“ Ellie plaše opětovala jeho úsměv, puk se k němu pomalu naklonila a políbila ho na krk. Cítila, jak se zhluboka nadechl, ale nepohnul se. Zvedla hlavu a znovu spatřila planoucí pohled jeho očí, ale pořád se nehýbal, dokud mu ne při tiskla rty na ústa. Pak ji objal a políbil ji tak vášnivě jako nikdy předtím. Ellie zmateně vydechla: „Charlie, já mám strach! Nevím proč, ale bojím se.“ Pohládl jí konejšivě po vlasech. „Není se čeho bát.“ Pak se narovnal a znovu si povzdychl. „Teď běž spát.“ řekl. „Jsi unavená. Běž do postele a na nic už nemysli.“ Ellie ho poslechla a navzdory svému očekávání okamžité usnula. Když se ráno probudila, na oknech byl mráz, ale sluníčko už svítilo. Zachumlala se znovu pod deku a vychutnávala ten nádherný pocit, který mívala jen o nedělním ránu, kdy věděla, že nemusí vstávat. Přesně tohle teď potřebovala ležet a přemýšlet. Před několika týdny si myslela, že Charlieho Carmodyho zná, ale s každým následujícím dnem cítila, že toho o něm ví čím dál méně, a Charlie ze včerejšího večera ji překvapil nejvíc. Nebyla připravená na toho elegantního muže, který ji zkušeně sváděl už od okamžiku, kdy se setkali u večere. Věděla, že neměl v úmyslu opravdu se s ní milovat na pohovce ve společenské místnosti, kde bylo pravděpodobné, že by je mohl někdo vyrušit, ale jak ten večer měl podle jeho představ skončit, tím si nebyla vůbec jistá. Možná se chtěl přesunout někam jinam, nebo bylo tohle jen první kolo. Věděla, že Charlie je nesmírně trpělivý člověk. A praktický. Neměl zábrany jako ona. Nemusel do ní být zamilovaný, stačilo, že ho fyzicky přitahuje. Nezáleželo na tom, že má rád někoho jiného. Ellie se zamračila, je to tak opravdu? To pomyšlení ji vůbec netěšilo. Najednou věděla, že i když do Charlieho není zamilovaná, má k tomu nebezpečně blízko. Jen pochybnosti o jeho charakteru a podezření, že je až příliš bezstarostný, ji držely zpátky. Neřekl, že ji miluje. Radši by měla být opatrná. Konečně vstala a oblékla se do džín a teplého vlněného svetru. Když sešla dolů a zjistila, že je ve společenské místnosti jen Charlie, roztlouklo se jí srdce. Seděl v křesle u okna a kolem sebe měl rozložené papíry. Když vešla dovnitř, zvedl s úsměvem hlavu a řekl tiše: „Pojď sem.“ Když se posadila vedle něj, vzal ji za ruku a zeptal se: „Spala jsi dobře?“ „Jako dřevo.“ odpověděla s úsměvem. Jestli chceš vidět někoho, kdo spí jako dřevo, běž se podívat do jídelny na sestru Knoxovou.“ Ellie se rozesmála. „Bože, ne! Chudinka Barb!“ „Platí za své hříchy,“ řekl a pak zkoumavě pohlédl Ellii do obličeje, „Ty za ty naše dnes ráno neplatíš. Ellie?“ zeptal se tiše. Cítila, jak jí zčervenaly tváře, ale s úsměvem zavrtěla hlavou. „Ne.“ „To je dobře.“ řekl a pustil jí ruku. Ellie zamířila do jídelny, ale v duchu cítila podivné zklamání, ještě před chvílí si přísahala, že si už nebude radši s Charliem nic začínat, ale přesto si teď přála, aby byl řekl a udělal víc. „Barb!“ Její kamarádka vypadala opravdu bídne. „Nic neříkej. Já vím, že si za to můžu sama,“ řekla Barbara. „Ale ty jen kveteš, Ellie.“ „Šla jsem totiž brzy domů, vzpomínáš?“ „Mlhavě.“ odpověděla. „Hmm, ano, s Charliem. Choval se slušně?“ „Co tím myslíš?“ Ellie zvedla tázavě obočí. „Nechtěj po mně, abych přemýšlela!“ zasténala Barbara. „Ačkoli bych mu neměla za zlé, kdyby se nechoval úplně slušně. Moc ti to slušelo. Ellie.“ „Děkuju.“ řekla Ellie plaše. Barbara si lokla čaje. „Charlieho je škoda. Všechno jeho mužný šarm přijde úplně nazmar, pokud vím, nikdy s nikým nic neměl, kdyby si něco začal s nějakou sestríčkou, určitě bych se o tom doslechla. Ale nemůže být přece ještě panic, s takovým božským tělem a rty k zulíbání. Ellie si byla zatraceně jistá, že není panic, ale nemilá v úmyslu to říct. „Nedal ti ani polibek na dobrou noc?“ zeptala se Barbara zvědavě. Ellie rychle přemyslela nad odpovědí a usoudila, že pravda je někdy nejlepší lží. „Povalil mě na pohovku.“ řekla. Barbara se rozesmála, což Ellie předpokládala, a podotkla žertem: „Ty máš ale štěstí!“ Ellie skoro celou neděli proseděla nad knížkou. Charlie dopoledne pracoval ve společenské místnosti a zdálo se, že ani neví, že tam Ellie je. Dopoledne odešel na oddělení a Ellie začínala být čím dál zklamanější. Rozhodl se ji teď ignorovat?

K večeru přišel do jídelny, která tou dobou byla už plná lidí. Byl tu Paul, Simon. Alison a Pete. Charlie si k nim přisedl se šálkem čaje, poslouchal jejich rozhovor a občas něco poznamenal, ale s Ellii nemluvil o nic víc než s ostatními, a ani jednou ji nevyhledal pohledem tak jako ona jeho.

Pocit zklamání v jejím nitru pomalu přerůstal v bolest. To, co se mezi nimi stalo, pro něj nic neznamenal. Prostě ho přitahovala a toužil po fyzickém kontaktu. Nic víc.

Když konečně sama sebe přesvědčila, že je ráda, že to tak je, vstal a otočil se k ní se slovy: „Co kdybychom se šli podívat na vačice?“ A Ellie se poslušně zvedla od stolu a šla za ním ven.

V ohradě se za poslední dobu ledacos změnilo. Hercules projevoval určitý zájem o Jez, a Casanovovi se to vůbec nelíbilo. Ellie si všimla, že do Hercula několikrát vrazil. Ten se nakonec otočil a rychle si s ním poradil, prostě ho praštil packou.

„Páni!“ rozesmála se Ellie. „To od něj ale nebyl pěkné. Budou se prát?“

Charlie přikývl. „Ale neublíží si moc. Jeden z nich to nakonec vzdá.“

„Myslíš, že vyhraje Hercules, vid’?“ zeptala se Ellie a Charlie se na ni usmál.

„Ano. Vždycky jsem si to myslel, je to starý bojovník. Vyzná se ve strategii.“

Ellie se zadívala na Charlieho hezký obličej a najednou ji napadlo, jestli i on s ní nehraje hru na kočku a myš, pokud ano, vycházelo mu to. Dneska ráno by byla nesvolila, že s ním sem půjde, a teď tu byla a v duchu si přála, aby ji zase políbil.

Kdyby se o to pokusil, samozřejmě by mu to nedovolila, ale když se o to nesnažil a znovu věnoval pozornost Herculovi, byla zklamaná.

Bylo zajímavé starého Hercula pozorovat, jako by čirou náhodou narážel do Jez a pak vždycky poodešel stranou. Byl to mnohem něžnější projev přízně než chování Casanovy, a fungovalo to. Jezebel se k němu začínala přibližovat.

„Myslím, že máš pravdu.“ řekla Ellie „Asi vyhraje. Díky své prohnanosti.“

Charlie se rozesmál. „To je velmi důležitá vlastnost. Nespravedlivé odsuzovaná.“ S úsměvem jí pohlédl do očí a Ellie v tom okamžiku věděla, že ji políbí, a že se tomu vůbec nebude bránit.

Polibek byl něžný a důvěrný a Ellie ho opětovala se stejnou dychtivostí jako všechny předešlé.

Když Charlie konečně zvedl hlavu, usmíval se. „Pojď s: mnou ve čtvrtek na večeři.“ řekl.

A Ellie jen mlčky přikývla.

DEVÁTÁ KAPITOLA

„Tudy, paní Billingsová. Posad'te se a já vám sundám obvaz.“

Dulcie Billingsová poslušně následovala Ellii k židli, sedla si a levou nohu položila na stoličku. Před týdnem se ošklivě odřela na lýtku, ale kůže byla příliš jemná, aby se dala sešít, a tak Ellie stáhla nohu obinadlem a řekla paní Billingsové, aby chodila každý druhý den na převaz.

„Vypadá to dobře!“ podotkla, když sundala starý obvaz, „Už jen dva nebo tři převazy a nebudete sem muset chodit.“

Stará paní se usmála. „Budete mi chybět, holčičko. Nevím, jestli bych si neměla odřít teď zase pro změnu druhou nohu.“

Ellie se rozesmála. „Jde sem doktor Carmody.“ řekla šibalsky. „Možná by vám s tím mohl pomoci!“

Když Charlie uslyšel své jméno, zastavil se u nich. „Co pro vás můžu udělat, paní Billingsová?“

Ellie se začervenala. „Dulcie by potřebovala, abyste jí poranil druhou nohu.“

Charlie se rozesmál. „To by pro mě nebyl asi žádný problém.“ poznamenal se smíchem. „Radši se přede mnou mějte na pozor. Dulcie. U sestry z operačního jsem už upadl v nemilost kvůli tomu, že jsem jí převrhl do klína čaj.“

Ellie byla přesvědčená, že to není tak zlé. Sestra patřila k těm lidem, v jejichž očích se Charlie nemohl dopustit nikdy ničeho Špatného.

Když se Ellie rozloučila s Dulcií, Charlie se odešel znovu věnovat svým povinnostem, ale jeho místo v ordinaci záhy zaujal Simon Taverner, když Ellie dávala do sterilizátoru lékařské kleště, postavil se vedle ní.

„Pojď se mnou dneska na večeři“ řekl.

Ellie zavrtěla hlavou. „Nemůžu, Simone. I kdybych chtěla, už mám v plánu něco jiného.“

Chvilí mlčel, a pak najednou řekl otevřeně: „V tom případě ti to musím říci tady. Ellie, já tě miluju! Vezmi si mě!“

Bože, copak už neměla dost problémů? Zadívala se na něj a řekla smutně: „Je mi to vážně moc líto, ale já tě nemiluju, Simone. Přála bych si, abych ti mohla říct něco jiného, ale prostě to nejde.“

Simon tam snad celou věčnost jen nehnuté stál, ohromený jejími slovy a bledý jako stěna. Pak se najednou beze slova otočil a odešel.

Charlie navrhl, že by mohli zajet do Begy. Byla tam jedna výborná restaurace s rybími specialitami. Ellie už o ní slyšela a věděla, že by to chtělo nějaké lepší oblečení. Měla pro takovou příležitost elegantní večerní šaty z černého sametu, s úzkou sukní, sahající těsně nad kolena. Oblekla si k nim černé punčocháče, nazula si lodičky a pak se obrátila k zrcadlu na dveřích šatní skříně, aby se na sebe podívala. Ujde to, řekla si v duchu. Kdokoli jiný by jí řekl, že vypadá báječně. Medově zlaté vlasy jí na černém sametu doslova zářily a postavu měla pro přiléhavé šaty jako stvořenou.

Byla hrozně nervózní. Nevěděla, co ji čeká. Říkala si, že by tam asi neměla chodit, co má Charlie v plánu?

A když sešla dolů ze schodů a našla ho, jak na ni čeká v hale, nervozita ji ani trochu neopustila. Vypadal v tmavém sportovním saku a šedých kalhotách stejně úchvatně jako před pár dny ve smokingu, ale usmál se na ni svým obvyklým laskavým způsobem, a jestli si ji prohlédl stejně zkoumavě jako tenkrát u večeře, udělal to potají, aby to Ellie neviděla.

Když odcházeli, vešel do haly Paul a hlasitě si hvízdal. „Eli bien, Ellie!“ řekl. „Vám to ale sluší! Kam jdete, vy dva?“

„Na večeři.“ řekl Charlie prozaicky.

„To je dobrý nápad, tady je jídlo čím dál horší,“ poznamenal ledabyle, ale pak se za nimi díval, jak odjíždějí, a pro sebe si řekl s úsměvem: „Výborně, Charlie! Jen do toho, mon ami!“

„Nezdá se ti divné jezdit autem na večeři?“ zeptal se Charlie.

„Ne, kdepak.“ odpověděla Ellie. „Odsud do Begy je to mnohem blíž než od mých rodičů do centra Sydney, a tahle cesta je daleko příjemnější. Tam je většinou dopravní zácpa a šňůra aut se táhne na míle daleko.“

„Hm, to by se mi asi nelíbilo.“ řekl Charlie.

„Já to taky nesnáším.“ prohlásila Ellie. „Ačkoli maminka píše, že teď je to už o něco lepší, když otevřeli tunel pod přístavem.“

„Kde žijí tvoji rodiče?“

A tak strávili celou cestu do Begy povídáním o Elliině rodině.

Charlie zaparkoval před restaurací, společně vešli dovnitř a číšník je uvedl ke stolu, a v okamžiku, kdy se Ellie zadívala na Charlieho ve světle svíčky, znovu znervózněla, protože takhle vypadal naprosto úžasně. Opíral si bradu o ruku a usmíval se na ni.

Ellie rychle sklopila oči k jídelnímu lístku, neschopná vypravit ze sebe jediné slovo, ale když si objednali. Charlie se znovu ujal konverzace a začal mluvit o úplně všedních věcech o nemocnici, parku, o lidech, které oba znali.

„Jak dlouho už jsi tady, Charlie?“ zeptala se ho zvědavě.

„Šest let.“ řekl. „Paul pět. Simon dva.“

„Zůstaneš tu natrvalo?“

„Myslím, že ano. Jsem tu doma,“ řekl upřímně.

„A ostatní co myslíš?“

„Paul možná. Simon určitě ne.“

„Paul by ti chyběl, víd?“ zeptala se plaše.

„Ano, mrzelo by mě, kdyby odešel.“

„Ale odchod Simona by ti tak moc nevadil, že ne?“ Smutně se usmál.

„Ne. Nemáme se se Simonem rádi.“

„Ale není to na tobě poznat,“ řekla upřímně. Charlie se jen usmál a poznamenal: „je, Ellie, on to určitě ví.“ Chvilí se na něj mlčky dívala. „Už ses někdy přestal ovládat?“ zeptala se ho.

„Snažím se, aby k tomu nedošlo.“ odpověděl s úsměvem.

„Ale stalo se to už?“ naléhala.

„Párkrát.“ připustil.

„Někdy bych si to přála,“ řekla otevřeně.

Ušklíbl se.

„Moje matka říká, že jsem byl mírné dítě.“

„Je ještě naživu, Charlie?“ Přikývl.

„Otec taky. Carmodyové mají tuhý kořínek.“

„Máš je rád?“

Znovu přikývl. „Moc.“

Jaký je tvůj otec?“ zeptala se Ellie. Jsi mu podobný?“ „Ne.“ Charlie zavrtěl s úsměvem hlavou. „Rozčiluju ho. Tvrdí, že jsem nemotorný osel. Bylo vážně lepší, že na farmě zůstal Philip, je určitě šikovnější.“ „Ale ty jsi silný, Charlie, to musí být užitečná vlastnost.“

Zajiskřilo se mu v očích. „Ano. Někdy neochotně připustí, že se mu občas hodím.“

„Má té rád?“

„Myslím, že ano.“

Ellie si uvědomila, že to byla velmi osobní otázka, i když se zdálo, že to Charliemu vůbec nevadilo, ale Ellie přesto pocítila rozpaky. Sklopila oči k talíři a začala se věnovat večeři, a byla ráda, že Charlie udělal totéž. Teprve když jim číšník přinesl kávu, navázali na předešlý rozhovor, ale tentokrát byl s otázkami na řadě Charlie.

Jaké máš plány do budoucna?“ zeptal se.

„Pracovat jako zdravotní sestra. Žít na nějakém podobném místě, jako je tohle někde, kde je klid, spousta stromů a prostoru.“

„A děti?“ zeptal se.

„Ano. Dvě. Nebo tři.“

„Dovedu si je představit,“ řekl s úsměvem. „Malá Ellie. S tvýma očima, a s tímhle úsměvem. Vypadáš jako víla, když se usmíváš.“

Ellie si zakryla ústa rukou, ale Charlie se natáhl a ruku jí odstrčil. Začervenala se a snažila se tvářit upjatě a vážně.

„Líbí se mi. i když se snažte neusmívat.“ řekl. „Nevím vlastně, co mám radši.“

Ellie byla úplně zmatená. Srdce se jí zběsile roztlouklo, ale zachránil ji otázkou: „Půjdem?“

Když vyšli ven, citelně se ochladilo. K autu to naštěstí nebylo daleko.

„Tohle je další věc, která se mi tady líbí.“ řekla Ellie. „Že tu člověk vždycky najde místo k zaparkování.“

„A mně se zase líbí, že je v noci na ulicích tak lidí,“ řekl Charlie, zastavil se a přitáhl si ji k sobě. Sklonil k ní hlavu a přitiskl jí rty na ústa, a vášně jeho polibku jako by zažehla v jejím nitru plamen.

Najednou však opodál zaslechli něčí kroky, které se rychle vzdalovaly.

„Nedá se říct, že by tu bylo zrovna málo lidí.“ podotkla Ellie trochu udýchaně. „Byl to pravděpodobně nějaký pacient.“

Otevřel jí dvířka auta a řekl vesele: „Možná. Zítra si o tom bude povídat celé město.“

Cestou zpátky do Berringarů Charlie mlčel, ale několikrát sundal ruku z volantů a něžněji pohladil. Bylo neuvěřitelně, co s ní dokázal udělat pouhý letmý dotyk jeho prstů, jestli chtěl, aby cestou domů myslela na polibek a toužila po dalším, podařilo se mu to.

Když došli k nemocnici, všude už byla tma. Jen nová nemocniční budova byla osvětlená. Charlie vypnul motor, ale nevystoupil. Místo toho jí dal ruku kolem ramen, přitáhl si ji k sobě a znovu ji políbil. Ellie na to čekala celých pětadvaceti minut, a jakmile se dotkl ústy jejích vyprahlých rtů, oheň, který doutnal v jejím nitru, že znovu rozhořel mohutným plamenem.

„Charlie!“ vydechla a cítila, že nad sebou začíná úplně ztrácet kontrolu.

Uchopil její obličej do dlaní a zašeptal: „Co cítíš?“ když neodpověděla, trpělivě to zopakoval. „Ellie, co cítíš?“

„Že tě chci,“ vydechla.

Objal ji kolem ramen a vešel s ní do zšeřelé ubytovny, ale nezastavil se u dveří do společenské místnosti.

k Ellie čekala. Místo toho ji odvedl do svého pokoje. „Nezakopni tu o nic.“ řekl, když ji pustil, aby mohl rozlit lampu na stole.

O její záři se před Elliinými očima objevil velký pokoj, který byl zároveň ložnicí i studovnou a v němž vládl značný nepořádek. „Vypadá to tu zabydlené, vid’?“ ušklíbl se.

Ellie se rozpačité posadila na postel. Měla chuť mu říct, že by potřeboval manželku, ale vycítila, že by si mohl myslet, že se chce o tu roli sama ucházet. Proto raději mlčela.

Odložil sako a přisedl si k ní na postel.

Znovu v ní začala narůstat panika. Tenhle muž ji nemiluje, a nevěděla, co k němu vlastně cítí sama. Tak co tady dělá?

Zůstal nehnutě sedět. Zadívala se na něj. Pohlédl jí něžně do očí. „Můžeš odejít, kdykoli si budeš přát.“ řekl tiše. „A než to uděláš, můžeš dělat, co chceš.“ Usmál se. „Existuje něco, co by sis teď přála dělat?“

Ellie se rozesmála. Byl tak milý! Chvilí vedle něj jen seděla a usmívala se na něj, pak plaše natáhla ruku a dotkla se prsty jeho rtů.

„Myslím,“ řekl pomalu, „že to znamená... Charlie, chtěla bych tě zase políbit.“ Je to tak?“

Když přikývla, zeptal se: „Mám při tom zůstat sedět nebo si mám lehnout?“

Ellie se znovu rozesmála. „Co co bys udělal radši?“

„Radši bych si lehl. Jsem totiž nepohodlně vysoký,“ poznamenal omluvně.

Lehl si na záda, usmíval se na ni a vůbec se nehýbal, a Ellie se k němu pomalu sklonila a přitiskla rty na jeho ústa. Bylo nesmírně vzrušující takhle ho líbat a cíli jeho okamžitou reakci.

Pohládl ji po zádech, tyhle hebké šaty se mi moc líbí.“ zašeptal jí u rtů.

„je to samet,“ řekla se smíchem.

„Hmm,“ odpověděl, než znovu vyhledal ústy její rty.

Připadalo ji to tak správné, jak tu spolu leží, objímají se a líbají“.

A pak se od ní najednou odvrátil, posadil se na okraj postele a pomalu se svlékl.

Znovu si lehl vedle ní a Ellie si užasle uvědomila, že snad ještě nikdy v životě neviděla krásnějšího muže.

Zhluboka se nadechla a zadívala se mu do očí. Něžně se usmál a pohladil ji po tváři. Ellie se mu stulila do náruče, a pak ji Charlie líbal, hladil a nakonec ji svlékl také.

Zůstali ležet vedle sebe na posteli, úplně nazí a rozechvělí touhou.

„Ellie. Ellie!“ zašeptal ochraptěle a začal ji laskat rty a rukama, a Ellie se pod jeho zkušenými dotyky celá chvěla vzrušením.

Zavřela na okamžik oči, aby se uklidnila, a když je znovu otevřela, zjistila, že se na ni upřeně dívá pohledem plným vášně. Dýchal tak rychle, jako kdyby běžel, a svaly v obličejí měl napjaté jako strunu, ještě nikdy neviděla v očích žádného muže tak surovou a silnou vášně.

Zhluboka se nadechl a řekl: „Co se teď stane, je na tobě.“

Ellie zaplavila vlna nesmírné něhy a obdivu. Tenhle muž byl připravený odepřít si kvůli ní to, po čem očividně toužil. Zvedla hlavu, políbila ho a pak zašeptala: Chci tě.“

Hlasitě vydechl, pevně se k ní přitiskl a pak do ní vnikl tak neuvěřitelně něžně, že ji to vůbec nebolelo.

Co spolu potom prožili, bylo něco tak nádherného, že se jí o tom nikdy ani nesnilo.

Zůstali mlčky ležet a vychutnávali nádherný pocit absolutního splynutí.

Ellie nedokázala říct, kolik je hodin, když znovu otevřela oči, ale jakmile se pohnula. Charlie si ji okamžitě přitiskl blíž k sobě a něžně ji políbil na krk.

Někdy uprostřed kouzelné noci se milovali znovu, tentokrát pomaleji, ale o to vášnivěji.

A když pak Ellie ležela schoulená v jeho náručí, zašeptal: „Ellie, jsi tak krásná. Úplně mě ničíš.“

Ellii jeho slova potěšila. Chce ji, to jí prozatím stačilo. „Jsi krásný. Charlie.“ odpověděla Šeptem „Bylo to tak hezké!“

Pevně ji k sobě přitiskl a políbil ji do vlasů. „Nelituj toho, Ellie.“

„Nebudu,“ řekla. „Nemohla bych.“

Zadíval se jí ve tmě upřeně do obličejí. „Slib mi, že ať se v budoucnu stane cokoli, nikdy tohle nebudeš litovat.“

Ellie se snažila představit si, co by se mohlo v budoucnu přihodit, ale neměla o tom ani ponětí, a tak řekla prostě: „Slibuju.“

Když se ráno probudila, zadívala se na jeho klidný, spící obličej. Za chvíli otevřel oči a ospale se na ni usmál.

„To je ale krásný pohled.“ zamumlal a pak si přešel rukou po bradě. „Nečekám, že ml řekneš totéž.“ zazubil se.

Rozesmála se. „Je na tebe hezký pohled. Charlie. Dokonce, i když máš vousy. Nikdy jsem tě takhle ještě neviděla.“ Vypadal úplně jinak s rozčuchanými vlasy a strništěm na tvářích, ale Ellii to připadalo vzrušující. „Vypadáš jako divoch.“ řekla.

Otočil se k ní a v očích se mu pobaveně zajiskřilo. „A taky si tak připadám.“ zabručel a přitáhl si ji k sobě, ale jen ji políbil a pak si smutně povzdychl. „Asi bys měla jít radši nahoru.“

Podívala se na budík na nočním stolku a uvědomila si, že má pravdu. Ostatní budou už brzy vzhůru.

„Vezmi si můj župan “ nabídl jí a vylezl z postele, aby jí ho přinesl. Ellie sklouzla pohledem po jeho nádherném těle, když jí podal župan, rychle do něj vnikla a chtěla si ho zapnout, ale než to stačila udělat, s údivem si ji k sobě přitáhl. Pomalu jí přešel rukou po křivce nader. Okamžité v ní vzplála touha tak silná, že si nepřála nic jiného, než aby se s ní znovu miloval.

„Radši už jdi.“ řekl s úsměvem. „Než si to rozmyslím a nikam tě nepustím.“

Ellie vyběhla rychle nahoru po schodech a podařilo se jí proklouznout do pokoje, aniž by ji někdo spatřil. Sedla si na postel, s uzlíčkem svého oblečení v ruce, a čekala, až jí přestane tak divoce tlouct srdce.

DESÁTÁ KAPITOLA

Ellie musela sebrat veškerou odvalu, aby sešla dolů na snídani. Nebyla si jistá, že dokáže mluvit s Charliem ve společnosti ostatních, aniž by se prozradila, ale když vstoupila do jídelny, zjistila, že se nemá čeho obávat, protože Charlieho zavolali na pohotovost.

Jediným důvodem ke znepokojení byla přítomnost Simona, ale ten celou dobu ani nepromluvil, a když se na ni jednou jedinkrát podíval. Ellii se to, co spatřila v jeho očích, ani trochu nelíbilo, jako by z nich doslova sršela nenávist a zloba, ale rychle se ovládl a uhnul pohledem stranou.

Když Ellie po snídani převzala službu na oddělení po sestře z noční směny, resuscitace byla už v plném proudu. Mladého honáka uštkl jedovatý had. V Austrálii žije deset nejnebezpečnějších hadů na světě a Ellie věděla, že tenhle je jedním z nich, ale Charlie Carmody pracoval rychle a s rozvahou a Ellie okamžitě vystřídala sestru z noční služby po jeho boku.

Pacientovi někdo poskytl jedinou účinnou první pomoc stahující obinadlo nad místem uštknutí. „Nesundávej mu ten obvaz,“ řekl Charlie. „Zbytek jedu by se pak dostal do oběhu. Jen v něm vyřízni nad ráno“ otvor, vydezinfikuj ji a infiltruj kolem ní adrenalin. Ten zpomalí vstřebávání jedu.“ Zatímco jí dával pokyny, vedl pacientovi infuzi. Ellie nechápala, jak vůbec má najít žílu a tak snadno do ní píchnout jehlu. Ten člověk měl očividně oběhové problémy a vůbec žádné žíly mu na ruku nebyly vidět, ale Charlie to zvládl jediným zručným pohybem.

„Ted’ mu dáme sedativum a uděláme endotracheotomii.“

Ellie si všimla, že ztěžka dýchá. Potil se, celé tělo se mu chvělo a nepřetržitě zvracel. Byla si jistá, že si v tu chvíli nepřeje nic víc než usnout a o ničem nevědět Charlie mu položil ruku na rameno. „Ted’ vás uspím. Tede.“ Usmál se na něj. „A až vás zase probudím, budete tohle všechno mít za sebou.“ Ellii se zdálo, že v Tedových očích spatřila vděčnost, zároveň s výrazem děsu a bolesti.

Charlie mu vstříkl lék do žíly, a když Ted zavřel oči, rychle mu zavedl trubičku do průdušnice. Ellie sledovala, jak Charlieho ruce obratně vykonávají jeden úkon za druhým, a odsávacíkou se přitom snažila zbavit Tedova ústa slin, aby mu tak uvolnila dýchací cesty.

„Adrenalin deset mililitrů.“ řekl Charlie. Ellie připravila injekci. Věděla, že ho Ted potřebuje, aby nedostal smrtelnou reakci na protijed, jehož podáním zneutralizují účinek hadího jedu. „Píchni mu ho. Ellie,“ řekl Charlie tiše. „A pak mu dej jednu ampuli protijedu. Máš už ten krevní vzorek. Pete?“

Ted ležel bezvládně na posteli, s hadičkou v krku, dýchal za něj přístroj a protijed mu pomalu proudil do žíly. „Musíme provést cévkování.“ řekl Charlie. Ellie připravila všechno potřebné a on klidně, ale rychle zavedl trubičku do pacientova močového měchýře. Moč, která vytékala ven, byla červené zbarvená v důsledku krevních sraženin, způsobených účinkem jedu. Ted’ měl ledvinové krvácení, kdyby rychle nezasáhli, přestaly by ledviny brzy fungovat.

„Sežeň čerstvou plazmu. Pete.“ řekl Charlie. Ellie mu zůstávala stále po ruce, kdyby něco potřeboval, a sledovala obratně pohyby jeho silných, pěkně tvarovaných rukou, když ho ted’ viděla při práci, klidného a soustředěného, nemohla skoro ani uvěřit, že minulou noc se tytéž ruce dotýkaly smyslně jejího těla a že tohle je ten muž, který vykřikl nahlas vzrušením, když v jejím objetí dospěl k vyvrcholení.

Za půl hodiny byl pacient převezen na nosítkách na interní oddělení. Charlie šel vedle něj a v jedné ruce držel sáček s čerstvou plazmou.

Ellie se jako obvykle začala věnovat úklidu ordinace a měla přitom čas znovu se v myšlenkách vrátit k uplynulé noci, a jakmile si vzpomněla na milování s Charliem, pocítila ve svém nitru chvění. Bylo to zvláštní, ale co to znamenalo?

„Ty mě ničíš,“ řekl, ale nelituju tě, to ani nenaznačil, a ona sama co vlastně cítí? Má ho ráda, obdivuje ho, když se jí dotýkal, nesmírně ji to vzrušovalo, ale je tohle láska? Ellie byla přesvědčená, že kdyby to tak bylo, poznala by to, a nepochybovala by o něm, ještě pořád jí připadalo, že je až moc jemný a hodný. Nemohla milovat muže, kterého je tak snadné omotat si kolem prstu.

Ale přesto cítila zvláštní zklamání, když se na ni ani nepodíval, než odešel z ordinace. Choval se k ní stejně jako obvykle jako kdyby úplně zapomněl na jejich společně prožitou noc.

Neviděla ho, když odpoledne vešel do dveří. Uvědomila si, že nad ní stojí, teprve ve chvíli, když jí přešel prstem pomalu vzadu po krku. Zvedla hlavu a Charlie se na ni něžně usmál.

„Jak je Tedovi?“ zeptala se.

„Dobře.“

„Doufám, že mé had nikdy neuštkne,“ řekla E upřímně.

„Dávej si pozor, Ellie,“ varoval ji zachmuřeně. „S tímhle tvým drobným, štíhlým tělem bychom měli plně ruce práce.“

„Nemyslím, že se mi to někdy přihodí,“ uklidnila ho Ellie s úsměvem.

Rozesmál se.

„Asi ne. Ty bys spíš musela křísit toho hada.“ Rozhlédl se rychle po ordinaci a pak ji políbil na krk. „Musím jet do Begy na schůzi. Vráťím se domů pozdě.“

Ellie si najednou uvědomila, že ho chce dnes večer vidět. Chtěla mu říct, že na něj počká, ale nedokázala to. Možná by si to nepřál.

Ale pak řekl: „Kolem jedenácté," a vrhl na ni šibalský pohled, který ji okamžité přesvědčil o tom, že se mýlila. Chtěl se s ní vidět také.

„Budu vzhůru.“ zašeptala.

Když se Ellie po večeri usadila ve společenské místnosti vedle praskajícího ohně, vzala do ruky knížku básní, kterou nechal Charlie na stole. Znovu se začetla do svého oblíbeného Mule od smilné řeky a v duchu přitom slyšela Charlieho hlas.

Ztěžka si povzdychla a znovu o něm začala přemýšlet. Mrzelo ji, že je Charlie tak poddajný a měkký. Ten malý projev slabosti ho kazí, je tak hodný a laskavý. Klidně dovolí Simonovi, aby se mu přede všemi posmíval a urážel ho, aniž by cokoli řekl na svou obranu.

Simon odjel s několika přáteli do hospody, tak se Ellie se mohla úplně uvolnit. Zavřela oči a za chvíli usnula.

Probudila se, když se nad ní mihl něčí stín. Srdce jí poskočilo radosti, ale pak si uvědomila, že to vůbec není Charlie. Stál nad ní Simon a z toho, jak se kymácel, bylo patrné, že hodně vypil.

„To se podívejme, Šípková Růženka.“ řekl nepříjemným tónem. „To je ale překvapení!“

Ellie se zamračila. „Co chceš?“ zeptala se ostře.

Chvíli neodpovídal, ale Ellii bylo jasné, že je pěkně opilý.

chtěla mu říct, aby Sel pryč, ale nahnul se nad ní a promluvil první. Dech mu páchl po whisky.

„Já ti řeknu, co chci, moje milá.“ řekl. „Pomůžu ti objevit v sobě skutečné city.“ Rozesmál se tak drsné, až Ellii zamrazilo v zádech.

„Běž pryč! Jsi odporně opilý a chováš se hloupě!“ vybuchla.

Pořád se jen smál. „Ne! Choval jsem se hloupě předtím. Teď už vím, co potřebuje! Pevnou chlapeckou ruku.“

Natáhl se a pohladil ji po krku. Ellie ucukla.

„Nech toho. Simone.“ procedila mezi zuby.

„To tedy nenechám, holčičko “ řekl sladce a uchopil ji za ruce. V jeho očích spatřila hněv i touhu zároveň.

„Pusť mé!“ vykřikla.

„Nebud' vyděšená, moje exotická květinko. Umím být něžný, když mi to dovolíš!“ Bylo jí jasné, že vůbec nepochybuje o tom, že dostane všechno, co chce.

„Vypadni!“ vykřikla nahlas, a to ho přimělo k činu. Zvedl ji ze židle a přitiskl si ji jednou rukou k hrudníku. Druhou jí zakryl ústa.

„Nemůžu té nechat, abys tu dělala takový hluk, moje milá,“ řekl. „Ale pár vzrušených vzdechů bych ti dovolit mohl.“

Ellii se udělalo zle. Kopla ho a začala se bránit. Snažila se ho kousnout do ruky, ale byl mnohem silnější než ona. Přinutil jí se zaklonit a oba dva spadli se žuchnutím na pohovku za jejími zády. Simon ji chytil za zápěstí a vtlačil jí koleno mezi nohy. Snažila se ho od sebe odstrčit druhou rukou, zvednout koleno a kopnout, ale nešlo to. Popadl ji za druhé zápěstí a přitiskl jí ústa na rty.

Ucukla hlavou stranou, ale držel ji teď jednou rukou za obě zápěstí a táhl jí za vlasy hlavu dozadu. Pokusila se vykřiknout, ale umlčel ji ústy. Cítila, jak jí pod sukní pomalu sune ruku nahoru. Srdce se jí zběsile roztlouklo.

Neslyšela, jak někdo rychle prošel halou. Jen si najednou ohromeně uvědomila, že Simon ztuhl a pak s ním něčí silné ruce smykly o zeď.

Narovnala se a uviděla ho, jak se křečovitě drží police, aby neupadl, a kousek od něj stál Charlie Carmody. s rukama zatáťma v pěst. Ellie se rozvzlykala a zakryla si dlani ústa. Charlie se ani nepohnul a v očích měl tak rozzuřený výraz, že takový ještě nikdy neviděla.

Simon se konečně narovnal a Ellie byla přesvědčená, že se na Charlieho vrhne. „Nenuť mé, abych tě zabil“ řekl však Charlie hlasem, který stěží poznávala.

V Simonových očích se objevil strach. Svěsil ruce a udělal krok vpřed. „No dobře.“ řekl jízlivě, ale hlas se mu trochu chvěl. „Nedošlo mi, že po téhle malé děvce toužil taky.“

Dál se už nedostal. Charlie vyskočil a o vteřinu později pěst velká jako kladivo udeřila Simona do obličeje a srazila ho k zemi.

Tentokrát nevstal. Zůstal ležet na podlaze a u jeho hlavy se objevila červená kaluž.

Ellie vrhla na Charlieho vyděšený pohled. Zabil ho? Jestli ano, je vrah! A dají ho do vězení! V tom okamžiku věděla, že to je to jediné, na čem teď záleží ne na Simonovi, je mrtvý?“ zašeptala.

Otočil se k ní, oči mu zjihly a najednou vypadal skoro jako ten Charlie, kterého až doteď znala.

„Ne.“ řekl tiše.

A Ellie si s úlevou uvědomila, že je to pravda, protože se Simon na zemi nepatrně pohnul.

„Díkybohu!“ vydechla.

„Mon Dieu!“ ozval se ze dveří Paulův hlas. Zůstal stát uprostřed místnosti, podíval se z Charlieho na Simona, pak na Elli, ale řekl jen: „Přinesu ručník.“

Byl to Paul, kdo pomohl Simonovi z podlahy a setřel mu krev z obličeje, a byl to on, kdo se snažil zjistit, odkud krvácí. Potom řekl: „Morblue, Charlie! Zlomil jsi mu čelist!“

„Myslel jsem si to.“ poznamenal Charlie s chladnou lhostejností.

„Simone, drž si to. Můžeš si to přitisknout k obličeji?“ Simon zvedl chvějící se ruku k ručníku, který mu Paul přiložil na tvář.

„Eli bien. Charlie, co teď?“

„Pošli ho do Begy. Tam ho ošetří, a může tam už zůstat. Dáme na jeho místo Johna Murphyho.“ Charlie upřel na Simona drsný pohled, ale ten se vůbec nebránil.

Byl to Paul, kdo se pokusil něco proti tomu namítnout. Podíval se na Elli a řekl váhavě: „Charlie, nemyslíš?“

Ale ten ho umlčel jediným slovem. „Ne!“

Elli to překvapilo. Nikdy předtím ho neslyšela mluvit takovým tónem. Chvilí bylo ticho, ale pak se Paul ozval znovu: „Ale Charlie uvaž.“ Znovu pohlédl na Elli.

„Už jsem to uvážil,“ zněla nekompromisní odpověď. „Rozhodl jsem se. Odchází.“

Ellie se pátravě zadívala do tváře tohohle upjatého, strohého cizince.

Paul, který ho už dobře znal, na něj taky zkoumavě pohlédl a pak si povzdychl. „Zdá se, že nemá smysl se s tebou přít.“

„Nemá,“ odpověděl Charlie stroze. Pak se obrátil k Simonovi a procedil mezi zuby: „Jestli ještě někdy něco takového zkusil zabiju tě.“

Ellie byla ráda, když přijela pro Simona sanitka a odvezla ho pryč. Zírala otupěle na kaluž krve na zemi a v očích měla ještě pořád výraz děsu.

Paul přinesl houbu a kbelík. Sledovala ho, jak utírá krev a smývá ji z koberce. Pak se vrátil Charlie a z kuchyně k ní dolehly jejich hlasy, když vešli do jídelny, slyšela, o čem spolu mluví.

„Parbleu, jsem rád, že jsi mu jednu vrazil. Charlie, ale taky bych byl rád, kdybys ho neuhodil tolik!“

„Neuhodil jsem ho moc“ řekl Charlie.

Paul chvíli mlčel a pak řekl: „Bien. Pak mi musíš něco slíbit. Charlie, že nikdy nikoho neuhodíš hodně.“

Konečně se Charlie vrátil zpátky do společenské místnosti a posadil se na pohovku vedle Ellie. Dlouho nic neříkal, ani se jí nedotkl, ale pak Ellie cítila, jak se jí do očí derou slzy. Zakryla si obličej rukou. Charlie jí stiskl rameno a zašeptal hlasem plným bolesti: „Ellie!“

„Charlie!“ vydechla rozechvěle.

Přitiskl si ji k sobě a Ellie se v jeho objeli tiše rozplakala.

Pohládl ji po vlasech. „Je mi to líto. Ellie.“ řekl tiše. „Mrzí mě, že jsi to musela vidět.“

„Neomlouvej se!“ vydechla. „Děkuju ti!“

Chvilí nic neříkal, ale pak poznamenal: „Nezdálo se mi, že by tě jeho projevy přízně nějak zvlášť těšily.“

Zvedla hlavu a setřela si slzy z tváří.

Jsi úžasně vnímavý, Charlie.“ řekla a usmála se na něj usazenými očima.

„Nevzpomínám si totiž, že bych tě musel držet za zápěstí nebo za vlasy.“

Tiše se rozesmála, a pak se mu zadívala do očí a najednou si s naprostou jistotou uvědomila, že Charlieho Carmodyho miluje tělem i duší.

Srdce se jí divoce roztlouklo. Musel si toho všimnout, protože rychle řekl: „Neměj strach, Ellie! Neudělá ti už nic, co nebudeš sama chtít.“ „Já už ho nechci ani vidět!“ vykřikla.

Na chvíli mezi nimi zavládlo naprosté ticho a pak se Charlie zeptal: „Víš to jistě?“

„Ano!“ odpověděla.

„V tom případě ti slibuju, že už tě nebude nikdy znovu obtěžovat.“ řekl tiše.

Ellie slyšela v jeho hlase znovu ten neúprosný tón a věděla, že to tak opravdu myslí. Chtěla mu říct, že je ráda, že ho uhodil, ale nedostala šanci, ve dveřích se objevil Paul, ještě si zapínal poslední knoflíky lékařského pláště.

„Charlie čelní srážka. Potřebují nás oba na pohotovosti!“

Ellie vstala zároveň s Charliem. „Půjdu taky,“ nabídla se.

„Ne!“ řekl Charlie tónem, který nesnesl žádných námitek. „Ty půjdeš do postele. Kdybychom tě nutně potřebovali, zavoláme ti.“ A Ellie najednou věděla, že jsou chvíle, kdy s Charliem nemá cenu diskutovat, a tahle byla zřejmě jednou z nich.

„Ano. Charlie.“ řekla pokorně a udělala, co jí nařídil.

JEDENÁCTÁ KAPITOLA

Ellie se probudila s pocitem očekávání, který jí připomněl vánoční rána v dětství, ale bylo slunečné nedělní červnové ráno a Ellie měla dnes v plánu jet do Goolcooly navštívit Marianu. Výlet ale nebyl pravou příčinou jejího vzrušení, tím byla myšlenka na Charlieho Carmodyho.

Drahý, laskavý, něžný Charlie! Jak si mohla myslet, že by si ho dokázala omotat kolem prstu? Bylo by to stejně nemožné jako snažit se pohnout horou, když usoudil, že rozhodnutí, které udělal, je správné.

Když ji při vzpomínce na něj zaplavila vlna touhy, zhluboka si povzdychla. „Miluješ mě?“ uvažovala v duchu, když byli spolu, vyzařovala z jeho doteků něha a vášeň, ale neřekl ani slovo o lásce. Přesto na Šimonovo hrubé zacházení s ní zareagoval s téměř vražedným hněvem, to znamenalo, že mu na ní aspoň záleží.

„A co Marian?“ pomyslela si Ellie zamračeně. Ne. Nemůže ji milovat. Musí milovat mě, protože ho miluju tolik, že to víc už není vůbec možné.

Rychle se oblékla a v kuchyni snědla dva toasty. Čaj v konvici na stole byl ještě vlažný, což jí prozradilo, že Paul s Charliem mají za sebou dlouhou noc. Určitě se dostali do postele teprve před chvílí. Řekla Charliemu, že pojede za Marianou, a on na to poznamenal: „Jestli budu moct, přijedu tam.“ Ale teď se nezdálo pravděpodobné, že se mu to podaří. Potřeboval se vyspat a pak na něj budou zase čekat pacienti.

„Dobry den!“ Marian se k ní rozběhla s úsměvem na tváři. „Charlie s tebou nepřišel? Myslela jsem, že chtěl.“

Ellie jí řekla o Charlieho noční službě a o tom, že teď pravděpodobně tvrdě spí.

„Nevím, jak to děláte,“ pokrčila Marian rameny. „Mně se dělá při pohledu na krev špatně, když jsem se minulý týden řízla do nohy řetězovou pilou, okamžitě jsem omdlela.“

„Mariano!“

„Bylo to jen škrábnutí.“ uklidnila ji rychle. „Nedávala jsem asi dost pozor a jedna nohavice se mi zachytila o pilu, když jsem řezala dřevo.“

„Mohla jsi přijít o nohu!“ vydechla Ellie poděšeně.

Marian na ni vrhla lítostivý pohled. „To mi řekl už Tony, a od té doby se mnou vlastně skoro nemluví.“

„Bože, je ještě pořád tak mrzutý?“

Marian si povzdychla. „Ještě nikdy jsem ho neviděla tak rozzlobeného. Stalo se to v úterý, a jediné slovo, které od něj od té doby slyším, je nemešlo“

Ellie se snažila potlačit úsměv, ale Marian se sama nahlas rozesmála.

„Tak vidíš, Marian záleží mu na tobě.“

„Tím si nejsem jistá, Ellie,“ odpověděla smutně Marian. „Řekl, že se na mě nemůže ani podívat.“

Za chvíli obě vyrazily na předem dohodnutý výlet ke skále známé pod jménem Katedrála. Cesta tam trvala dvě hodiny byla to vlastně jen docela krátká vycházka, ale Marian se musela odpoledne vrátit na stanici, aby pomohla ostatním s přemístěním doupěte vombata. Rozhodl se usadit až příliš blízko místa, kde si návštěvníci parku často dělali piknik, a přitahoval zjevně jejich pozornost. Většina lidí se chovala rozumně a ukázněně, ale existovaly samozřejmě výjimky. Jejich iniciály byly vyryté do kůry stromů a do skal. Stačilo, aby jeden z těchhle návštěvníků na to zvíře narazil. Vačnatec, připomínající svým zjevem malého medvídky, se neuměl bránit. Ani pořádně neviděl a pohyboval se nemotorně a poměrně pomalu. Marian řekla, že mu musí najít nějaký vhodnější domov, kde by mohl žít v klidu a bezpečí.

Když se vrátily z výletu a Ellie si všimla, že před správcovou chatou stojí Charlieho auto, poskočilo jí srdce radostí.

„Určitě už odešli.“ podotkla Marian trochu úzkostlivě.

„Tak za nimi běž. Mariano. Odnesu si jen věci do auta a dohoním vás.“ Ellie chtěla být pár minut o samotě, aby se trochu vzpamatovala. Při pomýšlení na to, že zase uvidí Charlieho teď, když si už byla jistá svými city, se jí okamžitě zrychlil tep. Hodila tašku na zadní sedadlo auta a pak pomalu zamířila po úzké stezce směrem k ostatním, plná očekávání a naděje.

Nejdřív našla Tonyho a JB. Kousek od doupěte vombata měli postavenou dřevěnou bedničku se sklápěcími dvířky, plnou nejrůznějších laskomin.

„Dobrý den, krásko,“ řekl JB. Tony místo pozdravu jen něco nesrozumitelného zabručel. Zdálo se, že není zrovna v nejlepší náladě. „Charlie tamhle hloubí novou noru. Marian je s ním.“

Ellie se rozhodla, že se půjde podívat, kam mají v úmyslu vombata přesunout. Zamířila mezi stromy směrem, který jí JB ukázal.

Neslyšela je, ale zahlédla pár metrů před sebou Marianinu zelenou uniformu. Udělala ještě několik kroků a pak najednou zůstala stát na místě jako opařená.

Charlieho lopata ležela na zemi. Stál o kus dál pod stromem a Marianu Brownovou držel v náručí. Obličejem se dotýkal jejich skrání a hladil ji něžně po vlasech.

Ellie se otočila a začala se pomalu vracet směrem, odkud přišla. Nohy měla jako zdřevěnělé a místo srdce v hrudi kámen, když zahlédla u cesty ležet spadlý strom, posadila se na něj, úplně otupělá bolestí.

Bože, měla to poznat už dávno! Jak mohla být takový blázen! Proč nevnímala ta skrytá vzájemná gesta a důvěrné pohledy?

Do očí se jí řinuly slzy.

Charlie bude s Marianou šťastný, uvažovala v duchu, to pomyšlení jí však nepřinášelo žádnou útěchu. Cítila v sobě bolestnou prázdnotu. Nedokázala si představit, že by někdy mohla najít někoho, kdo by byl jako Charlie. Dva takoví lidé na světě neexistují.

Ellie nevěděla, jak dlouho tam seděla. Bylo jí ale jasné, že tam nemůže zůstat věčně. Mysleli by si, že se ztratila, a tak nakonec vstala a zamířila zpátky k ostatním.

„Ahoj,“ pozdravil ji Charlie, když se vrátila, už dávno byl s hloubením nové nory hotový. „Mysleli jsme, že té uštknul nějaký had.“

Vypadal šťastně. Ellii se sevřelo srdce bolestí. Jen s nadlidským úsilím ze sebe vydolovala chabou výmluvu.

„Viděla jsem nádhernou velkou koalou.“ Chtěla kolem něj rychle projít, ale natáhl ruku a uchopil ji za paži.

„Ellie? Děje se něco?“

Zavrtěla hlavou a přinutila se pohlédnout mu do očí. „Nic,“ řekla s upjatým úsměvem. „Chci se podívat, kam toho vombata přestěhují.“

Přikývl a pustil ji, ale nepřestával se na ni zkoumavě dívat.

Tonymu s JB se podařilo vlákat vombata do bedničky. Ellie byla překvapená, jak klidně v ni sedí. Evidentně čekal, co se bude dál dít, když muži nesli bedničku k jeho budoucímu novému domovu, vykukoval zvědavě ven příčkami. Položili ji nu zem poblíž čerstvě vyhloubené nory a Tony vyndal chlupáče ven.

„Tak, kamaráde.“ řekl, „uvidíš, že se ti tady bude líbit. Tohle doupě je větší než to staré a je v něm plno mrkvičky, a máš tam i svou starou podestýlku, takže ti to tam bude vonět jako doma.“ Sehnul se k otvoru, do nory položil vombata dovnitř a trochu ho zezadu postrčil.

Zvířátko se otočilo a nejistě se zadívalo na Tonyho. Pak se obrátilo znovu k noře, párkrát kolem sebe začenichalo a opatrně vlezlo dovnitř.

Všichni byli zvědaví, co bude dál, když se vombat už neobjevil, Tony se tiše připlížil k noře a chvíli poslouchal. Pak se otočil k ostatním s úsměvem na tváři.

„Slyšel jsem hlasitý chroupání mrkve,“ poznamenal spokojeně.

Ted' už jim zbývalo jen zaházet hlinou starou noru, aby vombata náhodou nenapadlo se do ní někdy vrátit, ale Ellie už na to nečekala. Zoufale toužila být zase sama. Nabídla se, že půjde připravit svačinu, a rychle se vytratila.

Když se ostatní vrátili. Ellie jim nalila čaj, rozdala chlebičky, usmívala se a snažila se chovat, jako kdyby se nic nestalo, ale celou dobu se usilovně vyhýbala pohledu na Charlieho, ve čtyři hodiny usoudila, že už snad nebude nápadné, když odejde, a rychle se rozloučila.

„Zase přijedeš, vid’?“ zeptala se Marian.

„Určité!“ ujistila ji Ellie, ale věděla, že to půjde jen těžko. Nesnesla by znovu pohled na svou přítelkyni v objetí Charlieho.

„Ellie?“ Když uslyšela jeho hlas, upustila skleničku, kterou držela v ruce, na podlahu.

„Promiň,“ řekl, když ji zvedla. „Nechtěl jsem té vylekal.“ „Já jen jsem nikoho nečekala.“

Charlie mlčky sledoval, jak Ellie stírá z podlahy vodu. Pak se zeptal: „Co se děje. Ellie?“

K čertu s ním! Proč musí být tak všímavý? Očividní mu nic neuniklo. Ellie se obrátila ke dřezu, aby si znovu natočila do skleničky vodu. „Nic, Charlie.“ řekla jen.

Slyšela ho, že k ní jde, a cítila, jak ji bere za loket. „To není pravda,“ řekl.

Vzal jí skleničku z ruky a otočil ji čelem k sobě. Objal ji kolem pasu a přitiskl si ji k hrudníku, ale Ellie se od něj odtáhla. „Co to děláš?“ řekla.

„Nemluvím.“ odpověděl Charlie. Znovu si ji k sobě přitáhl a políbil ji na rty.

Ellie byla jeho počínáním tak ohromená, že se chvíli ani nebyla schopná bránit. Líbal ji stejně vášnivě jako předtím. Nemohla tomu uvěřit. S narůstající bolestí v srdci se vytrhla z jeho objetí. „Ne!“ vykřikla.

Charlie ji pustil a zadíval se jí pátravě do obličeje.

Obrátila se zpátky ke dřezu, aby si nevšiml, že se jí do očí derou slzy, jak ji může chtít teď líbat?

Chvíli se na ni díval a pak se zeptal znovu: „Co se děje?“

Jen bezmocně zavrtěla hlavou.

„je to kvůli tomu, co jsem udělal Simonovi?“ zeptal se tiše a Ellie jen znovu zavrtěla hlavou.

Bože! On nevidí žádný důvod, proč by neměl jednu chvíli líbat Marianu a za okamžik ji! Ellie se zhluboka nadechla a řekla: Já nejsem jako ty.“

Chvilí mlčel a pak ji vybídl: „Pokračuj.“

„Nemůžu to dělat jen proto, že je to hezké!“ vybuchla rozzlobeně. „Co co jsi za člověka, Charlie?“ Konečně se k němu otočila a bylo jí najednou jedno, že vidí, jak jí po tvářích stékají slzy.

Chvilí se na ni zamračeně díval a pak potřásl hlavou. „Nerozumím ti, Ellie. Nechápu, co se mi tu snažíš říct.“ „Že jsi stejný ničema jako Simon!“ vykřikla Ellie. Hodila skleničku do dřezu a utekla.

Byla ráda, že na schodech nikoho nepotkala. Sedla si na postel, zabořila hlavu do polštáře a hlasitě se rozplakala. Neřekla mu pravdu. Charlie je vlastně ještě větší ničema než Simon. Nemá vůbec žádné zásady, je mu úplně jedno, co dělá, pokud mu to je příjemné!

Ellie mrštila polštář napříč pokojem. K čertu s ním! A k čertu s její láskou! Chová se úplně stejně jako ta jeho zvířata Hercules nebo Casanova. Miloval by se s kýmkoli, kdo ho fyzicky přitahuje, jako zvíře.

Toho večera Ellie nepřišla k večeři. „Ellie je pryč. Charlie?“ zeptal se Paul po jídle.

„Ne,“ odpověděl Charlie, duchem nepřítomný.

„Je nemocná?“ naléhal na něj Paul. „Vůbec tady nebyla.“

„Asi nemá hlad,“ poznamenal Charlie klidně.

„Něco se děje?“ zeptal se Paul, a když Charlie mlčky přikývl, ztěžka si povzdychl. „Ma foi, Charlie! Já jsem ti to říkal. Neměl jsi Simona posílat pryč.“

„Nepřipadalo mi, že by jí to včera vadilo,“ odpověděl zamyšleně.

„Včera byla z toho všeho v šoku. Potřebovala čas, aby o tom mohla přemýšlet. Chybí jí.“

Charlie dlouho nic neříkal.

„Možná,“ přikývl nakonec.

„Co budeš dělat?“

„Přemýšlet.“ zněla Charlieho odpověď.

Ellie nechtěla Charlieho vůbec vidět. Zůstala v neděli ráno ležet v posteli tak dlouho, dokud si nebyla jistá, že už bude pryč. Pak sešla dolů, aby si uvařila čaj, ale jakmile vešla do kuchyně, zjistila, že se přepočítala. Charlie neodjel, ale všichni ostatní ano. Zase spolu byli sami.

Sedla si mlčky ke stolu se šálkem čaje a v duchu se modlila, aby zůstal tam, kdo je. Udělal to. Možná se po tom, co mu včera řekla, rozhodl nechat ji na pokoji.

Ale když dopila čaj, odložila šálek do dřezu a otočila se, zjistila, že ji ode dveří pozoruje. Opíral se o zárubeň a ruce měl překřížené na prsou, a díval se na ni stejně zkoumavým pohledem, jaký věnoval svým nemocným pacientům.

Ellie se sevřelo srdce bolestí. „Jdi pryč. Charlie, prosím!“ řekla. Z kuchyně byl jeden jediný východ, a v něm stál on.

Charlie její slova úplně ignoroval. „Nic víc už nebudeš snídat?“ zeptal se tiše.

„Nemám hlad!“ odpověděla.

„Včera večer jsi taky nejedla.“ poznamenal s klidem, který ji rozčiloval.

„Koho to zajímá?“ vyhrkla dětinsky.

„Mě“ řekl.

Chtěla mu na to něco odseknout, ale nemohla. Pochopila už, že mu nemůže nic vyčítat. Nelhal jí. Nic jí neslibil. Byla to její chyba, že snila o něčem, co jí nemohl dát.

„Vezmi si něco k jídlu,“ řekl.

„Běž pryč!“ zopakovala znovu. „Budu jíst, až budu chtít.“

„Ne,“ poznamenal klidně. „Budeš jíst teď, Ellie. Nemůžeš se mnou rozumně mluvit, když máš hlad.“

„Já s tebou nechci mluvit vůbec!“

Ale než si stačila uvědomit, co má Charlie v úmyslu, přitiskl si ji jednou rukou k tělu takovou silou, že ji v tom okamžiku Simon připadal jako úplný slaboch. Nebolelo ji to, ale zabránil ji tím utéct. „Prosím začala, ale umlčel ji.“

„Chci, aby sis sedla a snědla misku vložek. Donesu ti je, když budu muset, zvládnou to i jednou rukou, ale kdybych měl k dispozici dvě, šlo by mi to líp.“ Ellie si uvědomila, že Charlie v sobě má tolik síly, že by ji dokázal přimět udělat cokoli. Zdálo se, že z jejího slábnoucího odporu pochopil, že se vzdává, a odvedl ji k židli. Posadila se a čekala. Postavil před ni na stůl misku s jídlem a sedl si naproti ní.

„Sněz to.“ Mluvil ještě pořád tiše, ale z jeho hlasu zaznívala taková rozhodnost, že podvědomě zvedla lžici. Snědla polovinu vložek a pak odstrčila jídlo stranou, protože Měla pocit, že kdyby spolkla ještě jediné další sousto, udělalo by se jí zle.

Zůstali mlčky sedět naproti sobě. „Proč jsem ničema?“ zeptal se konečně.

Ellie zrudla. „Nejsi.“ zašeptala rozpačitě. Byla to pravda. Svedl ji, ale ona se mu nebránila. Dokonce to sama chtěla.

„A proč jsem byl ničema včera?“ zeptal se.

Ztěžka polkla. „Nebyl.“

Na okamžik se odmlčel, ale pak řekl: „Přál bych si, abys mi to vysvětlila, Ellie.“

Jak by mohla? Já tě miluj a, ale ty mě ne. Nechci se o tebe dělit s Marianou, a nechci milovat muže, který má rád dvě ženy zároveň, jak by mu mohla něco z toho říct, aniž by se ponížila?

„Nemůžu. Já jen udělala jsem chybu.“

Na okamžik mezi nimi opět zavládlo napjaté ticho. „Tyká se to Simona?“ zeptal se konečně.

Zavrtěla hlavou.

„Tak v čem byla chyba. Ellie? Že ses se mnou milovala?“

„Ano!“ vykřikla.

„Ale proč jsi mi prostě neřekla, že to už znovu nechceš?“ zeptal se tiše. „Myslela sis, že tě budu nutit?“

Měl pravdu. Nebylo to dostatečné vysvětlení, ale zadně jiné ji nenapadlo. Bezmocně pokrčila rameny.

Uchopil ji za ramena a přinutil ji, aby se mu podívala do očí. „Myslela sis to?“ naléhal na ni. „Nutil jsem tě k tomu snad předtím? Nechtěla jsi mě líbat, dotýkat se mě, nechtěla jsi, abych se s tebou miloval a -?“

„Ne!“ vykřikla zoufale a snažila se mu vytrhnout, protože cítila, jak v ní jeho vášnivá slova probouzejí touhu. „Prosím, pusť mě.“ rozvzlykala se. „Vím, že jsi mě nenutil! A vím, že bys to ani nikdy neudělal! Ale nemělo se to stát.“

Upřeně se jí zadíval do očí. „Ellie!“ zašeptal. Ne „Prosím, Charlie!“ vykřikla s pláčem. „Nemůžu ti nic víc říct. Jen chci být sama!“

Pomalů svěsil ruce, a když Ellie vstala a rozběhla se ke dveřím, nepokusil seji už zastavit.

DVANÁCTÁ KAPITOLA

V pondělí ráno přivezli znovu Bessii Lucknowovou. Ellie si všimla, že je na tom hůř než jindy, když mdli v ruce výsledky EKG a rentgen hrudníku, zavolali Charliemu. Přišel se na ni podívat mezi operacemi. Čekala ho teď spousta práce, dokud nepřijde John Murphy z Begy a nenastoupí na místo Simona Tavernera.

Bessii se ještě pořád špatně dýchalo, ale když ji Charlie vzal za ruku, zdálo se, jako by se uklidnila. Dokonce se na něj trochu usmála.

„Odvezeme ji nahoru na intenzivní péči.“ řekl Charlie. „Postarám se tam o ni. Dobře jste to zvládli. Pete a Ellie.“

V minutě byl zase pryč a Ellie pak celé dopoledne uvažovala, jak se Bessii asi daří. V odpolední pauze se rozhodla, že se za ní zaskočí na JIP podívat.

Připadala si tam jako cizinec. Za celou dobu, co v téhle nemocnici pracovala, byla tady nahoře jen párkrát. Chvilí váhavě postávala u dveří, protože si všimla, že je uvnitř Charlie. Na oddělení byly celkem čtyři postele, tři z nich dnes obsazené. Bylo to dobře vybavené, špičkové pracoviště. Charlie seděl na židli s nohama nataženýma před sebou a upřeně sledoval monitor. Za jeho zády stála sestra a dívala se mu přes rameno, s rukou položenou na opěradle jeho židle. Ellie věděla, že spolu pracují od doby, kdy Charlie převzal funkci šéfa nemocnice. Na okamžik pocítila ve svém nitru podivnou žárlivost na jejich vzájemný zjevně důvěrný vztah. Napadlo ji, jestli se Charlie se sestrou Warrenovou taky vyspal. Možná reaguje instinktivně na každou atraktivní ženu.

Sue Warrenová ji uviděla a přišla ke dveřím. „Dobrý den, Ellie. Chcete mluvit s Charliem?“

„Ne, přišla jsem se podívat, jak je Bessii. Nevypadala dole moc dobře.“

„A tady nahoře jí není o nic líp“ poznamenala sestra Warrenová zachmuřeně. „Pojďte dál. Právě chci jít udělat čaj.“ Ukázala rukou na Charlieho. „Je celé dopoledne v jednom kole. Budu ráda, až se tu konečně objeví Murphy. Dáte si taky čaj?“

Ellie s díky odmítla. Cítila se tu jako vetřelec.

Ale sestra Warrenová se k ní chovala přátelsky. „Tak si k němu běžte sednout. Poví vám o Bessii.“

Když vešla Ellie dovnitř, Charlie zvedl hlavu a usmál se na ni. „Chtěla jsem se podívat, jak se daří Bessii.“ vysvětlila rozpačitě.

Jen přikývl a přistavil jí židli. Ellie se zadívala na monitor, který zaznamenával Bessiiin srdeční tep. Graf byl občas velmi nepravidelný, některé vrcholky následovaly nezvykle rychle za sebou a měly abnormální tvar.

„To je Bessie?“ zeptala se Ellie.

„Ano. Záznam VT.“ odpověděl stručně.

Ellie věděla, co to znamená. Ventrikulární tachykardie abnormální elektrické signály, vycházející z poškozené srdeční komory místo z kardiostimulátoru. Byla to často předzvěst srdeční zástavy.

„Co budeš dělat?“ zeptala se Ellie.

„Nevím,“ řekl tiše a Ellie na něj překvapeně pohlédla, ale pak dodal: „Udělal jsem jí dneska ráno testy. Srdce je tolik poškozené, že jestli to přežije, bude z ní mrzák. Nebude moct chodit, protože na to nebude mít dost síly, a zemře za pár týdnů ve stejném stavu, v jakém jsi ji viděla dnes ráno.“ Odmlčel se a Ellie cítila, jak ji zaplavuje nesmírný smutek. Bessii čekala děsivá smrt udušením, ale Charlie pokračoval. „Nebo, když jí nedám nic, čím bych ten abnormální rytmus zastavil, dostane možná srdeční zástavu. Její srdce přestane prostě pracovat a ona o tom ani nebude vědět.“ Zadíval se Ellii do očí. Spatřila v nich hlubokou bolest. „Co myslíš že bych měl udělat. Ellie?“ zeptal se ochraptěle.

Ellie s ním cítila. Uvědomovala si, jaké strašné rozhodnutí má na svých bedrech. V té chvíli úplně zapoměla na včerejšek a vzala ho konejšivě za ruku. Instinktivně ji stiskl a zadíval se zpátky na monitor.

„Charlie Ellie se snažila vyjádřit své myšlenky slovy Bessie je silná žena. Vždycky se rozhodovala sama. Myslím, že by ses ji měl zeptat.“

Charlie jí stiskl ruku ještě pevněji.

„Vím, že bych měl.“ vydechl. „Moje moudrá Ellie. vím, že bych měl.“ A pomalu vstal. Ellie ho sledovala, jak si jde sednout k Bessii Lucknowové. Nemohla se na to dívat. Věděla, že by sama neměla sílu to udělat říct téhle milé staré paní, že už pro ni nemůžou nic udělat. Vyklouzla zbaběle ven, aby řekla Sue Warrenové, že si dá taky čaj.

Sue právě vybalovala chlebíčky.

„Charlie mluví s Bessii,“ řekla Ellie.

„To je dobře,“ odpověděla sestra Warrenová. „Někteří pacienti to nechtějí vědět, ale ona taková není, a chudák Charlie ví, že by jí měl dát možnost volby.“

„Pracujete s ním dlouho, vidle?“ zeptala se Ellie nesměle.

„Pět let. Byla jsem u toho, když přeměnil tuhle nemocnici na jednu z nejlepších v zemi. Viděla jsem ho dělat neuvěřitelnou práci s pacienty, pomáhat personálu a zastat kohokoli, kdo zrovna nestíhal, a viděla jsem ho už tolikrát tak hrozný vyčerpaného, že sotva stál na nohou, ale nikdy ve svém úsilí nepolevil.“

„Ale vy se o něj staráte, vidíte?“ zeptala se Ellie plaše a letmo se zadívala na oběd, který Sue připravovala.

„Snažím se, pokud mi to dovolí,“ podotkla s úsměvem, ale pak dodala vážně: „Pro Charlieho Carmodyho není nic dost dobré. Kdybyste ho znala tak jako já, myslela byste si to taky.“

Ellie se s ní vrátila zpátky na JIP, se šálkem čaje v ruce, a v duchu přemýšlela o sestřiných slovech. Sue měla pravdu. Byl to Charlie, kdo držel nad nemocnicí ochrannou ruku.

Bylo vidět, že Charlie s Bessii už domluvil. Seděli mlčky vedle sebe a Charlie ji držel za ruku.

„Máte pět minut. Ellie?“ zeptala se Sue. „Mohla byste si sednout k Bess, aby se mohl najíst?“ Ellie hned souhlasila a šla vystřídat Charlieho. „Charlesi!“ zavolala Sue. „Pojďte sem! Vypijte si ten čaj, dokud je horký.“

Charlie zvedl hlavu a nepatrně se usmál. „To byl rozkaz,“ řekl Bessii. „Neodvážuju se neposlechnout, když mé takhle volá.“

„Jen se běžte najíst.“ řekla Bessie laskavě. „Jinak z vás za chvíli zbyde jen stín.“ Ten velmi hmotný stín se smutným úsměvem přidržel Ellii židli.

Tiše se posadila vedle Bessie a nevěděla, co říct, ale Bessie se ozvala sama. „Nikdy jsem nepoznala lepšího člověka, než je Charlie Carmody, a jsem na tomhle světě už sedmdesát osm let.“ Ellie s bolestí v srdci uvažovala, jestli jí je souzeno slyšet dneska pět chválu na Charlieho z úst každého, koho potká. „Jsem ráda, že mi to pověděl,“ pokračovala Bessie. „Nechci už znovu zažít to, co dneska ráno. Měla jsem hezký život a nebojím se smrti, pokud bude rychlá a bezbolestná.“

Ellie ji instinktivně vzala za ruku a cítila, jak ji Bessie pevně stiskla. „Netrapte se, moje milá,“ řekla stará paní. „A nedopusťte, aby se trápil Charles. Má laskavé srdce jako vy. Nechci, abyste kvůli mně byli smutní. Myslete jeden na druhého.“ Když se Ellie začervenala, stará paní na ni šibalsky mrkla. „Nejsem slepá, abych to neviděla, když se na vás podívá, pokaždé se mu rozzáří oči.“

Ellie byla ráda, že té hodné staré paní nemusí říct, že to je jen chtíč. Bessie začala vzpomínat na lásku svého života a Ellie poznala, že člověk, který věří, že se pak znovu setká s těmi, jež mu byli v životě drazí, se nebojí smrti.

Bessie Lucknowová zemřela, ještě než Ellie odešla, když ji vystřídala sestra Warrenová, šla si Ellie znovu sednout vedle Charlese. Oba mlčeli, a pak se najednou na monitoru spustil alarm a ve stejném okamžiku ruka staré paní dopadla bezvládně na postel,

Charlie se pohnul první. Zvedl ruku a vypnul alarm. Pak s Ellii sledovali ztichlý monitor, který zobrazoval poslední záchvěvy toho dobrého, laskavého srdce, a najednou spatřili jen dlouhou rovnou čáru. Chvíli se na ni dívali a pak Charlie monitor vypnul.

Sue Warrenová s povzdechem vstala a zadívala se na Charlieho. „Půjdu pro formuláře,“ řekla a odešla.

Ellie ztěžka polkla. „Znal jsi ji dlouho, vid’?“ zeptala se tiše.

„Hm. Přišla sem hned první týden, když jsem sem nastoupil, když ji odvezli domů, poslala mi koláče. Bývala tu pak často, a proto jsem ji znal dobře. Vždycky cítila, že mi to musí nějak oplatit. Pletla mi ponožky, pekla buchty a říkala mi, že dělám svou práci dobře.“

Ellii ta slova dojala. Uvažovala v duchu, jestli ještě někdo jiný někdy Charliemu řekl, že si vede dobře, nebo jestli na něj ostatní prostě jen nakládali své vlastní problémy. „Charlie, děláš svou práci dobře.“ řekla tiše.

„Moc dobře.“

Zadíval se na ni a pohnul rukou, jako by si ji chtěl k sobě přitáhnout. Možná by to i udělal, nic Ellie ho předešla. Zvedla ruce a objala ho kolem krku.

„je mi to líto, Charlie,“ zaleptala.

„Děkuju.“ Na chvíli se odmlčel a pak dodal: „Ellie. mrzí mě, co jsem ti řekl. To, jak jsem to řekl.“

Ellie zavrtěla hlavou. „Ne, Charlie, měl jsi pravdu. Já jsem tě chtěla.“ To tiché vyznání v ní znovu probudilo všechny pocity, které v jeho objetí zažívala předtím, a vzpomínky na tu nádhernou noc. Viděla v duchu před očima Charlieho krásné tělo, cítila jeho ruce, jak se jí dotýkají.

„Udělal jsem chybu?“ zeptal se tiše. „Byla to chyba, že jsem se s tebou miloval?“

Znovu zavrtěla hlavou. „Ne.“

„Lituješ toho teď?“

„Ne. Charlie.“ Překvapeně si uvědomila, že to je pravda.

Uchopil ji rukou za bradu a přiměl ji, aby se mu podívala do očí. „Nestydíš se za to, Ellie?“

„Ne. Charlie,“ řekla tiše. „Vzpomínku na ty chvíle si uchovám navždy v paměti.“

„Já taky,“ odpověděl. Cítila, jak se mu zrychlil dech. „Ale teď mě nechce“. „Ellie?“

Věděla, že je to otázka, a snažila se najít co nejpravdivější odpověď. „Charlie, musí to být něco víc než jen fyzická přitažlivost.“ Toužila, aby Charlie řekl: Ale já tě přece miluju, Ellie,

Ale neudělal to. Jen ji ještě chvíli držel pevně v náručí a pak řekl skoro šeptem: „Rozumím.“ A když se znovu otevřely dveře, pustil ji.

Ellie vstala, aby uvolnila místo Sue Warrenové, ještě jednou se na něj podívala. Usmál se na ni tak smutně, že měla v tom okamžiku sto chutí změnit své rozhodnutí, rozběhnout se mu do náruče, políbit ho a říct mu, že může mít všechno, co chce. Musela se zaslavit na chodbě, aby si setřela slzy z tváří.

Myslela na ten smutný úsměv po celý zbytek odpoledne. Charlie vypadal, jako by mu na ní opravdu záleželo. Nebo to byla jen lítost nad Bessii? Ellie začínala mít pochybnosti, jestli mu přece jen nekřivdí, ale pak si znovu v duchu vybavila scénu v parku. To, čeho byla mezi ním a Marianou svědkem, nebylo pouhé přátelské objetí. Držel ji pevně v náručí.

Práce se stala pro Ellii jedinou útěchou a rozptýlením. Proto jí vůbec nevadilo, když měli v následujícím týdnu hodně pacientů. Většinou sem přicházeli lidé s astmatem, protože bylo chladné, ale velmi suché počasí.

Vídala Charlieho každý den, ale mluvili spolu jen pracovně, a jestli se trápil, nedal to na sobě už znát. Byl takový jako vždycky milý a přátelský, jen možná o něco tišší. Snažila se přestat ho pozorovat a přinutit své srdce, aby se divoce neroztlouklo pokaždé, když vejde do ordinace, ale bylo to marné. Jednou nebo dvakrát musela rychle uhnout pohledem stranou, protože otočil hlavu a přistihl ji, jak se na něj upřeně dívá.

Znovu přivezli Christinu Rogersovou, dvacetileté děvče s těžkým astmatem, provázeným dechovou a srdeční zástavou. Za tu dobu, co tu Ellie pracovala, byla tohle Christinina druhá návštěva. Teď na tom byla opravdu zle. Seděla na nosítkách a zoufale se snažila dýchat. Dali ji kyslíkovou masku, ale byla pořád celá modrá v obličeji.

Přesto v sobě ale našla ještě dost síly na to, aby zašeptala Charlieho jméno. Ellie se zadívala na Petea a ten přikývl na souhlas. Ellie se rozběhla k telefonu a Pete zatím zavedl Christině kanylu do žíly.

Sue Warrenová, když ji Ellie oznámila, že potřebují Charlieho naléhavě na pohotovosti, tiše zaklela, jakmile jí však řekla, že se jedná o Christinu Rogersovou, ozvalo se ve sluchátku: „Dobře. Počkejte, je tady.“ Ellie mu rychle řekla, o co se jedná, a Charlie se jen zeptal: „Jak je to zlé?“

„Je celá modrá v obličeji.“

„Je unavená?“

Ellie mrkla jedním okem na Christinu.

„Ano Vyčerpaná.“

„Připravte ji na intubaci,“ rozhodl Charlie. „A dejte jí deset miligramu valia.“ Pak okamžitě zavěsil.

Ellie rychle vyřídila jeho výkaz Peteovi a pak se obrátila konejšivě k Christině. „Hned přijde.“

Byl tam za pár minut. Ellie ho ještě nikdy předtím neviděla běžet, ale teď opravdu utíkal. Šel rovnou k Christině a uchopil ji za ramena. „Nepřestávej teď dýchat,“ řekl ji rozhodně. „Musíš to ještě chvíli zvládnout, ale ty to dokážeš.“

Christine přikývla a znovu se nadechla, co jí síly stačily. Charlie kývl na Ellii. „Dej jí valium.“

Za minutu lék zabral a Christine o sobě nevěděla. Teď nedýchala vůbec. Charlie několika rychlými pohyby sklopil nosítka, narovnal jí hlavu, uchopil do ruky laryngoskop, pomocí kterého se ji podíval do krku, a Ellie mu do druhé podala hadičku. Za další dvě vteřiny ji měla Christine zavedenou do průdušnice. Ellie druhý konec připojila k ventilátoru. Charlie ho zapnul a zadíval se na monitor, který zobrazoval její srdeční tep. Pak dal několik stručných pokynů Peteovi. Ventolin, cortizon, aminophylin to všechno byly léky, které ji udrží naživu.

V následující půlhodině tlak na ventilátor trochu polevil a do plic jí začalo pronikat o něco víc kyslíku.

„Teď už vím, co znamená rychlá intubace,“ vydechl Pete.

Charlie se na něj usmál. „Záleží vždycky na tom, kolik máš času. Pete, než se pacientovi zastaví srdce.“

„V tom případě doufám, že sem Christine nepřijde nikdy, když tu nebudeš. Charlie,“ řekl Pete zaníceně.

Ale Charlie zavrtěl hlavou.

„Zvládl bys to taky, Pete.“

Ale ten si tím nebyl vůbec jistý.

Charlie šel zatelefonovat sestře Warrenové, aby zajistila převoz jednoho pacienta z JIP na normální oddělení, protože budou potřebovat postel pro Christinu. Pak se obrátil k Ellii. „Zůstanu u ní, než ji budeme moct přestěhovat nahoru.“ řekl.

Ellie byla ráda. Vyplnila přijímací formulář a pak si vzpomněla, jak Sue Warrenová říkala, že je Charlie od rána v jednom kole, a šla mu uvařit čaj.

Když ho dopil, vstal a šel se podívat na Christinu. Zkontroloval hodnoty na ventilátoru a oximetru, měřícího množství kyslíku v její krvi. Ellie si všimla, jak sklouzl pohledem po monitoru a přístroji, který jí automaticky zaznamenával tlak, a pak se jí zadíval do obličeje. Zdálo se, že je spokojený, protože se vrátil a posadil se zpátky na židli.

Pro Ellii bylo ale těžké přestat se na něj dívat. Nemohla odtrhnout oči od nádherné křivky jeho těla. Provinile se mu zadívala koutkem oka do obličeje, aby se ujistila, že si toho nevšiml, a ohromeně zjistila, že mezitím otočil hlavu a dívá se jí přímo do očí. Roztlouklo se jí srdce a celá zrudla rozpaky.

„Co to děláš, Ellie?“ zeptal se po dlouhé chvíli napjatého ticha. „Když mé nechceš, proč se na mě takhle díváš?“

Na tuhle otázku se nedalo odpovědět, a tak na něj dál jen zmateně zírala.

Ale Charlie ještě neskončil.

„Nejsem bez citu. Ellie. Vidím, že se na mě díváš, a vidím, co máš v očích.“

Ellie se pohnula, jako by před ním chtěla utéct, ale uchopil ji pevně za ruce. „Ne!“ zašeptal. „Řekni mi co to má znamenat. Podívej se na mě!“

Bezděčně k němu zvedla oči. „fy mě chceš.“ řekl pomalu. „Vidím ti to každý den na očích, je to v nich i teď, Ellie. Nebo se mýlím?“

Nedokázala lhát, když se na ni tak upřeně díval. Zavrtěla mlčky hlavou.

„N co d vracej se ode mé!“ řekl a přinutil ji tak dál snášet jeho pronikavý pohled. „Co myslíš, že chci teď udělat?“

Nedokázala ze sebe vypravit jediné slovo.

„Já ti to povím. Cítím, že bych se dokázal chovat jako Simon. Řekla jsi, že jsem stejně velký ničema jako on. Myslím, že bych jím skutečně mohl být.“

Věděla, že ji políbí. Úmyslně pomalu k ní sklonil hlavu. Vydechla: „Ne!“, ale vůbec ji nevnímal. Přitiskl jí rty na ústa ve vášnivém polibku. Ellii se zatočila hlava a v jejím nitru vzplál žár louhy, kterou v sobě tak dlouho potlačovala. Nemohla se mu bránit, a když konečně zvedl hlavu, jen zalapala po dechu.

Je tohle ne, Ellie?“ zeptal se prudce a pak ji líbal znovu a znovu a mezi polibky se pořád jen ptal: „je tohle ne?“

Tak zoufale ho chtěla políbit, přivinout se k němu, milovat se s ním přímo tady a teď, ale zároveň toužila dostat se co nejdřív z jeho dosahu. Začala v ní narůstat panika, a z pocitu čirého zoufalství najednou zvedla ruku a uhodila ho do tváře.

Chvíli ještě viděla Charlieho obličej, než se jí oči zakalily slzami. Věděla, že na ten výraz plný bolesti nikdy nezapomene.

Vyběhla ven z místnosti a zabouchla za sebou dveře, a tak už nemohla být svědkem toho, jak mírný Charlie Carmody bere do ruky svůj šálek a hází jím o zeď.

Když Vanessa uslyšela zvuk tříštícího se porcelánu, vešla dovnitř, aby zjistila, co se děje. Zadívala se na doktora Carmodyho a pak na střepy na podlaze.

„Upustil jsem hrníček,“ řekl ochraptěle. Vanessa přejela očima dvoumetrovou vzdálenost, která ho oddělovala od střepů, a nechápavě zavrtěla hlavou.

TŘINÁCTÁ KAPITOLA

Ellie toho litovala už v okamžiku, kdy to udělala. Charlie si to nezasloužil. Zase neřekl nic jiného než pravdu. Udělala to, protože zpanikařila a zlobila se sama na sebe za to, jak na něj reaguje, a protože na něj měla zlost, že ji chce svým tělem, ale ne srdcem. Věděla, že se mu musí omluvit, ale ještě to nedokázala.

Ten večer přijel John Murphy, aby nastoupil na místo Simona Tavernera. Byl ženatý a měl byt ve městě, ale přijel s manželkou na večeři, aby se seznámil s budoucími kolegy. John už dlouho toužil pracovat v jejich nemocnici, a měl proto radost, že se mu to konečně podařilo. Řekl jim, že Simon už je zase v pořádku a docela dobře se v Beze usadil. Ellie na něm viděla, že by se rád dozvěděl, co se přesně stalo, ale nikdo mu to neřekl. Charlie se choval sice přátelsky, ale poněkud roztržitě. Odpovídal zdvořile na Johnovy otázky, ale jinak pořád mlčel.

Ellie se úmyslně vyhýbala pohledu jeho směrem a byla přesvědčená, že on dělá totéž, ale když šel po večeři nakrmit vačice, věděla, že si s ním musí jít promluvit, ať to bude jakkoli těžké. Zamířila za ním ven a pozorovala ho, jak dává jídlo do ohrady.

„Mrzí mě to. Charlie.“ řekla tiše. „Nezasloužil sis to.“

Zůstal na místě, jen se na ni upřeně zadíval. „Myslím, že zasloužil,“ řekl po chvíli ticha, a pak se znovu obrátil k ohradě, aby nabídl Herculovi kousek čerstvé zeleniny.

„Nic víc mi neřekne? Chce, abych šla pryč?“ ptala se sama sebe v duchu, ale nedokázala to udělat. Chtěla mu dát pravdivé vysvětlení. Po tom, co provedla, mu to dlužila.

„Ne. Charlie. Nezasloužil sis ta Měl jsi pravdu. Zase. Já zpanikařila jsem. Měla jsem na sebe vztek, že té chci, když vím, že bych neměla.“

Zarazila se, ale Charlie neřekl ani slovo.

Ellie se přinutla pokračovat, je těžké ti to vysvětlit. Nevím, jak to říct. Musíš mé nechat být Charlie, protože Chtěla mu říct, protože tě miluju a ty mě ne, ale nenechal ji domluvit.

„Ne, Ellie! Už nic neříkej!“ Z jeho hlasu zaznívala bolest. Pomalu vstal, ale neotočil se k ní. „To, co jsem udělal, bylo neuvážené a sobecké. Vím to, a nechci už dál rušit tvůj klid, Ellie. Promiň.“

Najednou ji napadlo, jestli už neví, co k němu cítí, a jeho další slova ji v tom jen utvrdila.

„City se nedají na nikom vynutit. Bud existují nebo ne.“

To ji nemusel říkat, a nemusel jí naznačovat, že on k ní nic necítí. Tváře jí zčervenaly rozpaky a ponížením. Já vím!“ zašeptala, a aby mu zabránila říct cokoli dalšího, co by jí způsobilo další bolest, rychle dodala: „Nezlobím se na tebe kvůli tomu. Charlie Chápu tě.“

Na chvíli mezi nimi zavládlo napjaté ticho a pak tiše řekl: „Bylo by asi lepší, kdybychom se už nevidali. Ellie.“

„Ano, samozřejmě.“ zašeptala, ale z jeho hlasu poznala, že ho mrzí, jak jí ublížil. Milovala ho tolik, že si dokázala odepřít poskytnout mu aspoň malou útěchu. „Budu v pořádku. Charlie. Nevyčítej si to.“ Pak se otočila a odešla rychle pryč. Neviděla už, že se za ni dívá se zmateným výrazem v obličeji. Když za sebou zavřela dveře pokoje, hlasitě se rozplakala. Měla pocit, že jí jeho poslední slova budou snad navždy znít v uších jako ozvěna. „City se nedají na nikom vynutit.“ Byl to jemný způsob, jak jí naznačit, že nemůže její lásku opětovat.

Ellie se přiměla sníst snídani. Pochopila, že se bude muset naučit žít dál, a pracovat pořád s Charliem Carmodym, jako by se vůbec nic nestalo.

Počkala, dokud neměla jistotu, že odešel na pravidelnou nedělní vizitu, aby se s ním nemusela setkat.

Proto ji překvapilo, když ho najednou uslyšela volat její jméno. Seděla zrovna u stolu a zírала do novin, aniž by z nich cokoli přečetla. Odložila je a přinutila se zvednout hlavu. Charlie stál na opačném konci stolu a vypadalo to, jako by si nebyl jistý, co chce říct, nebo jestli chce vůbec něco říct.

Nestála o to dál rozebírat své nebo jeho city, ale možná s ní chce mluvit jen pracovně. „Ano. Charlie?“ řekla.

Ale neodpověděl. Místo toho začal nervózně přecházet sem tam. Konečně se zastavil na původním místě a zamračeně na ni pohlédl. „Ellie odpusť mi, ale jedna věc, kterou jsi včera řekla, mě hrozně zmátl a.“

Sklopila oči k talíři.

„Charlie nechci o tom už mluvit!“

To ho umlčelo, ale neodešel. Vrhla na něj kradmý pohled a zjistila, že zírá nepřítomně někam do dálky, když se k ní konečně otočil, pomalu zavrtěl hlavou. Všimla si, že má v obličeji podivně napjatý výraz, „Promiň, Ellie, ale je to moc důležité. Zatraceně důležité. Musím to vědět. Nemůžu žít s takovými pochybnostmi,“

Ellie na něj nechápavě zírала, co tím myslí?

„Nemůže to už víc bolet!“ řekl ztrápeně a Ellie Měla pocit, že spíš než k ní mluví jen sám k sobě.

„C-co?“ zakoktala.

Upřeně se na ni zadíval. „Ellie, co jsi tím měla na mysli, když jsi řekla: Budu v pořádku?“

„Co si proboha myslíš, že jsem tím chtěla naznačit? A proč se mě na to teď ptáš?“ uvažovala zmateně.

„Myslela jsem Ale Charliemu Carmodymu nebylo souzeno uslyšet, co měla na srdci, stejně jako Ellie nedostala šanci mu to říct. Chodbou se rozlehly něčí rychlé kroky a naléhavý hlas Paula Vassyho přerušil jejich rozhovor.

„Charlie! Velký požár v parku! Potřebují tě!“ Zhluboka se nadechl, aby mohl mluvit dál. Očividně celou cestu sem běžel. „Tony ho viděl. Na severozápadní hranici. v rokli. Rychle se šíří. Jsou tam farmy. “

„Dobře,“ řekl Charlie klidně. „Už jdu.“

Když odešel. Ellie se snažila vyznat se v tom, co právě slyšela. Zpráva o požáru vytlačila z její mysli okamžitě všechny osobní problémy. Severozápadní hranice parku. Bože! Běžela k oknu, aby se podívala, odkud vane vítr. Z jihu. Takže oheň v tomhle okamžiku směřuje k farmám, kdyby se vítr utišíl nebo změnil směr, plameny se snadno rozšíří nahoru po svahu a velká část nádherného parku lehne popelem.

Ellie byla zděšená. Věděla, jak bídna jsou tady protipožární opatření. Několik desítek mužů a dvě nebo tři cisterny nic víc neměli k dispozici, a přitom musí zareagovat co nejrychleji, nebo to odnesou lidé svými životy. Přemýšlela, jestli by nemohla nějak pomoci. Nebudou potřebovat službu první pomoci? Ellie neváhala ani okamžik a vyběhla ven z ubytovny, aby našla Charlieho a ostatní. Napadlo ji, že budou asi na pohotovosti. Byla tam vysílačka.

Cestou myslela na Charlieho, co bude dělat? Půjde jim pomoci hasit oheň? Nebo tam bude fungovat jako doktor? A nehrozí mu nebezpečí?

Byli na pohotovosti. Kolem Charlieho stál hlouček mužů členů protipožárního sboru. Všichni byli starší než on. Určitě museli být v podobné situaci už mnohokrát, ale nějak ji už nepřekvapilo, když slyšela, že se Charlie ujal vedení.

Právě telefonoval. Mluvil s Tonym v parku.

Je velká pravděpodobnost, že vítr změní směr, Tony. Do odpoledne bude severozápadní, uvidíš. Musíme zajistit ochranu parku i farem. Potřebujeme každého dobrovolníka. Zajisti, aby Marian zůstala u telefonu a obvolala všechny v okolí. Sežeň požární vůz z Bateman Bay. Pak budeme mít čtyři cisterny dvě v parku a dvě na farmách, jestli vítr rychle změní směr, nebudeme mít čas je přemístit. Ze stejného důvodu musíme nechat některé muže v parku. Bude pro ně těžké nečinně přihlížet, jak ostatní zápasí s ohněm, ale park je vzácný. Nechci, aby lehl přes noc popelem.“

Položil sluchátko a otočil se k ostatním. „Pojeďte s vámi na Carsonovu farmu, jestli budete souhlasit, rozdělíme muže na polovinu. Tony zorganizuje ty v parku. Nikdo to nezvládne lip. Na každé stanoviště pošleme službu první pomoci. Já si s sebou vezmu jednu sestru ke Carsonovým. Dalšího doktora se sestrou pošlu do parku. Dvě sanitky jsou už na cestě.“

Ellie poslouchala rozhovor mezi muži. Nikdo z nich nenašel na Charlieho plánu jedinou chybu. Všichni byli zachmuření, ale klidní a vyrovnaní, když se začali rozcházet, vzala Charlieho za ruku a řekla: „Nepotřebuješ mě?“

Chvilí se na ni mlčky díval a pak odpověděl: „Ano. Ellie. Děkuju. Myslím, že tě budeme potřebovat. Barbara má taky volno. Požádám ji, aby se ke mně přidala. Byl bych rád, kdybys jela do parku. S Petem.“ Ellie byla zklamaná. Bála se ohně, ale chtěla být s Charliem, aby Měla jistotu, že je v pořádku.

„Ellie vítr změní směr, pokud nedostaneme požár pod kontrolu, rozšíří se až do parku, kdyby se to stalo, chci, aby ses vrátila s Marianou zpátky na stanici. Všechny úrazy se budou posílat přímo tam. Rozumíš?“

Otupěle přikývla. Tohle byl Charlie, jehož slovo bylo zákonem.

„Tony s JB už odjeli,“ řekla Marian. Jsou dole pod kopcem, kam dorazí požár, jakmile se otočí vítr.“ Na chvíli se odmlčela, ale pak se zeptala: „Viděla jsi už nějaký lesní požár zblízka?“

Ellie zavrtěla hlavou.

„Problém je v tom, že nemůžou bojovat s ohněm na severozápadním svahu, je to nejsušší strana kopce, protože na ni svítí odpolední slunce. Budou muset nechat požár rozšířit až nahoru na hřeben a teprve pak se ho snažit zastavit,“ vysvětlovala Marian zachmuřeně.

„Myslíte, že vítr změní směr?“ zeptala se Ellie úzkostlivě.

Marian přikývla. „Charlie to říká.“ Zdálo se, že jí to stačí, aby o tom byla přesvědčená. „Už je tady cisterna!“ vykřikla a rozběhla se ven, aby dala řidiči podrobné instrukce.

Přestože vítr foukal opačným směrem a nebyl silný, před obědem Ellie cítila ve vzduchu kouř. Peter se už připojil k čekajícím mužům, ale neměli zatím nic na práci. Ellie zůstala na stanici, aby pomohla Marianě připravit chlebíčky. Pak je naložily i s pitím na džíp a vyrazily směrem ke kopci.

Čím víc se blížily k cíli, tím přibývalo kouře. Všude kolem nich vládlo zvláštní ticho. Ptáci ulétli před nebezpečím, které už vycítili. Ellie se snažila nemyslet na zvířata. Na koaly a vombaty, kteří byli příliš pomalí, aby ohni unikli, ale přesto se neubránila vzpomínce na chlupáče, kterému před pár dny vybudovali nový domov. Modlila se v duchu, aby zůstal ve svém doupěti, kdyby se požár dostal a ž k němu, a nezapomněla a nevyběhl ven vstříc jisté smrti.

Ale pak se dostaly s džípem na vrchol kopce a Ellie rázem na vombata zapomněla. Zadívala se za hranice parku a vydechla zděšením. Požár teď zuřil přímo dole pod nimi.

„Bože!“ zasténala. Plameny šlehaly od země až do korun stromů.

Brzy uviděly ostatní. Peter seděl s řidičem na zadním nárazníku sanitky.

„To je od tebe hezké, že jsi na nás myslela.“ řekl JB Marianě a pomohl ji vyložit z auta jídlo.

„JB, jak jim to jde?“ zeptala se Ellie s úzkostí v hlase.

Otočil se a šibalsky na ni zamrkal.

„Charlie je už zorganizoval.“ řekl. „Vedou si zatraceně dobře, když se vezme v úvahu, že mají jen dvě cisterny a hasí oheň pytlí.“

Ellie věděla, co to znamená. Požárníci se postavili do řady a každý z nich se snažil uhasit oheň hned v zárodku mokkými jutovými pytlí.

„Ale plameny šlehají až do korun stromu. JB!“ řekla zděšeně.

„Ano.“ připustil. „Ale Charlie se vyzná, už pár takových požárů zažil. Ví, co dělá, a má u sebe partu dobrých chlapů.“

Najednou za sebou Ellie uslyšela hlas Tonyho. „Brownová, co tady děláš?“ Znělo to rozzlobeně.

„Přivezly jsme oběd,“ řekla mu.

„Hm, dobře, ale teď se vraťte zpátky na stanici.“ Řekl to tak rozhodným tónem, že bylo zřejmé, že nemá cenu s ním o tom diskutovat. Ellie s Marianou vykročily zpátky k aulu.

„Kdyby se tak rozpršelo,“ povzdychla si Marian.

„Chtělo by to průtrž mračen,“ řekla Ellie. „Nebo kroupy.“

Marian se usmála. „A dřív, než se požár dostane na hřeben.“

„Doufám, že je Charlie v pořádku,“ řekla Ellie úzkostlivě. Když si pak uvědomila, s kým o něm mluví, začervenala se rozpaky.

Ale Marian odpověděla docela klidně. „Je moc šikovný. Ellie. Narodil se na venkově. Hasil už spoustu požárů. Jeden jsme tu měli zrovna loni o Vánocích a Charlie si s ním taky poradil.“ Na chvíli se odmlčela, ale pak pokračovala. „Člověk si to hned neuvědomí. Ze začátku Charlie na každého působí trochu nemotorným dojmem, ale ty už víš, že není takový, vid’?“

„Ano, vím,“ řekla Ellie tiše a v duchu uvažovala, kdy na to Marian přišla a jak dlouho jí trvalo, než se do něj pak zamilovala.

„Ty to samozřejmě musíš vědět líp než já.“ řekla Marian omluvně.

Ellie přikývla, je to skvělý doktor.“

Marian si povzdychla. „A je to tak milý člověk.“ A pak Ellii úplně ohromila, když si povzdychla: „Kdyby byl tak Tony aspoň trochu jako on.“

„Ty máš Tonyho ještě pořád ráda?“ zeptala se Ellie s bušícím srdcem.

Marian si znovu povzdychla a řekla: „Jsem asi beznadějný případ. Ellie.“

„Tak co se to potom dělo v tom lese?“ uvažovala Ellie zmateně. Marian Charlieho přece neodstrčila. Ellie si zoufale přála se jí na to vyptat, ale neměla k tomu odvahy. Jen cítila, že v jejím nitru vzplála malá jiskřička naděje.

Do dvou hodin jižní vítr úplně utichl. Vzduch byl ztěžklý kouřem. Ellie s Marianou si uvědomily, že se požár s největší pravděpodobností rozšířil až nahoru na kopec.

„Ellie, ať si říká Tony, co chce já tam jedu.“

Ellie neváhala ani okamžik. „Jedu s tebou.“

Cestou vzduch Čím dál víc houstl a byl plný štiplavého kouře. Ellie uvažovala nad tím, jak můžou ostatní vůbec za takových podmínek bojovat s požárem.

Když dojely až nahoru na hřeben, zjistily, že Charlie měl pravdu. Severozápadní vítr začínal zezadu rodmýčkovat oheň. Dole v buši muži horečně pracovali na vybudování ochranného průseku proti dalšímu šíření ohně. Až nahoru k Ellii doléhal hlasitý zvuk řetězové pily a sekyr.

Jejich málo!“ vykřikla Marian, když se podívala dolů z kopce. Plameny šlehaly už nebezpečně blízko. „Já tu zůstanu, Ellie.“

Ellie ztěžka polkla. Já taky.“

Muž, který pracoval opodál, je neodmítl, když se ho Marian zeptala, jak by mohly pomoci, podal jí do ruky sekeru a Ellii hodil do klína nůž velikosti mačety. „Běžte tam dolů a posekejte křoví.“ Bylo mu jasné, že tohle není vhodná doba, aby ženy poslal do kuchyně. Teď potřebovali každý pár rukou.

Ellie začala prořezávat křoví a myslela přitom na Charlieho. Uvažovala, kde asi je. Vrací se zpátky? Carsonově farmě už nehrozilo žádné nebezpečí. Oheň se jí vyhnul, když vítr změnil směr. Začínalo jí být horko. Nejradši by si sundala košili, ale věděla toho o požárech už dost, aby jí bylo jasné, že by si pro všechny případy měla nechat kůži zakrytou. Narovнала se a zadívala se dolů z kopce, a v tom okamžiku poznala, co je příčinou stoupající teploty. Oheň se rychle šířil směrem k nim.

Ale Ellie ani Marian nepomýšlely na odchod. Marian popadla mokré pytel, stejně jako muži. Ellie věděla, že musí jít k Peterovi. Nemohla by nikomu pomoci, kdyby se sama zranila.

„Bože!“ vydechl Peter ohromeně, když ji uviděl. „Co tady děláte? Jeďte zpátky na stanici! Charlie by mě přetrhl, kdyby vás tu našel! Nařídil mi, že mám dohlédnout na to, abyste se vrátila zpátky!“

Ellie se na něj usmála.

„Řeknu mu, že jste se snažil, Pete.“

Pete zasténal. „Dá mě do nemocnice.“ Pak dodal zoufale: „Asi na to malé oddělení v suterénu.“

„Co je tam?“ zeptala se Ellie.

„Márnice.“ řekl Pete tak žalostně, že se Ellie rozesmála.

Stáli asi dvě stě metrů od vřavy a čekali. Sledovali, jak se muži rozmísťují v řadě po úbočí kopce. Ellie si nasadila masku, kterou jí Pete podal, už ji pálily oči a v krku cítila kouř. Tam, kde stála Marian, to muselo být ještě mnohem horší. Vyhledala ji očima a uklidnila se, když si všimla, že jí taky už někdo dal masku.

A pak oheň dospěl až k uměle vytvořenému průseku a Ellie se ocitla tvář v tvář peklu. Viděla, jak muži i Marian společně postupují vpřed, aby se postavili plamenům.

Následující hodina se podobala sečně z katastrofického filmu. Vypadalo to, jako by hořelo úplně všude. Muži se vši silou snažili uhasit mokřými pytli plameny, které se dostaly přes průsek. Hadice cisteren byly nasměrované do stromů, nad hlavy požárníků.

Brzy došlo k prvním úrazům. Jeden, člověk se nadýchal kouře, dalšímu se dostal do oka rozžhavený uhlík, jiný si popálil nohu. Ellie s Petera pohotově zasáhli. Několik minut kyslíku, výplach očí borovou vodou, ledový obklad a obvaz na spáleninu, a zranění se jeden po druhém zase zvedali na nohy a vraceli se zpátky do řady.

Ellie přestala mít strach. Pomáhala prostě tam, kde jí bylo třeba, a Pete se už dávno přestal snažit ji přimět, aby se vrátila zpátky, protože pochopil, že to nemá smysl.

Na severozápadní cestě se objevily dvě cisterny a konvoj požárníků. Charlie Carmody, celý černý od sazí a zpocený, jel klidně, ale ne svým obvyklým lakonickým tempem. Paul Vassy by si na něj dneska rozhodně nemohl stěžovat.

„Doufám, že stihli udělat ten průsek.“ řekl muž po jeho boku.

Charlie přikývl. „Zvládnou to.“

Konečně projeli vstupní branou parku a zastavili před stanicí správce.

„Je tu klid,“ podotkla Barbara ze zadního sedadla. „Možná ještě nedošlo k žádným vážnějším úrazům.“

„Doufejme,“ řekl Charlie. „S drobnými poraněními si poradí Pete s Tedem přímo na místě. Nevypadá to, že by sem Ellii někoho přivezli, ale zůstaňte s ní, Barbaro. Člověk nikdy neví.“

Barbara vzala do ruky brašnu s první pomocí a vystoupila z vozu. „Dávejte na sebe pozor.“ zavolala, než zabouchla dveře, a Charlie odjel.

Ellie viděla, jak padá na muže vedle Mariany ze stromu hořící větev, když ho přitiskla k zemi, zděšeně vykřikla, ale ve vteřině jeho kolegové odkopli větev botou stranou. Ellie se k němu hned rozběhla. Byl popálený na hrudníku a pažích a šaty měl přilepené k tělu.

„Můžete ho odnést stranou?“ zeptala se ostatních. „Bude v pořádku, ale musí odtud pryč.“ Když ho muži odnášeli k sanitce, zadívala se letmo na Marianu a všimla si, že se celá třese vyčerpáním. „Mariano, mohla byste jít s nimi a nést kyslíkovou bombu? Ještě jsem tu neskončila.“ Rozhodla se, že se ještě podívá na muže, kterého předtím ošetřovala. Pak doběhnu do sanitky a přesvědčím se, že tam Marian zůstala, uvažovala v duchu.

Ohlédla se ještě na místo, kde spadla větev na požárníka, a zjistila, že tam nechali na zemi jeho masku. Rozběhla se zpátky a sehnula se, aby ji zvedla, a v tom okamžiku za sebou uslyšela zlověstný syčivý zvuk. Nejdřív si vůbec neuvědomila, co se děje, ale pak zvedla hlavu a zdálo se jí, jako by byl oheň všude kolem ní. Otočila se na jednu stranu, pak na druhou, a srdce se jí zběsile roztlouklo. Před ní i za jejími zády se tyčila obrovská ohnivá stěna. Zdálo se, že odtud není úniku.

ČTRNÁCTÁ KAPITOLA

„Vedou si dobře!“ zakřičel Charlieho kolega. „Vyhraje, Charlie. S dalšími dvěma cisternami.“

Vylezli z vozu a rozběhli se přes cestu. Cisterny už dorazily a Charlie dal řidičům přesné pokyny, kde mají zasáhnout.

Pak najednou uviděl Marianu. Utíkala k němu, celá špinavá a v obličeji bílá jako stěna. Rozběhl se jí naproti.

„Charlie! Charlie! Ellie je tam!“ vyhrkla s pláčem. „Je úplně odříznutá! Nemůžou se k ní dostat!“

Na okamžik zahlédla na jeho tváři výraz děsu, ale pak rychle vyrazil směrem, který mu ukázala.

Ellii se zdálo, jako by každá vteřina trvala celou věčnost. Byla úplně otupělá.

Nejdřív nebyla schopná vůbec o ničem přemýšlet, ale pak si vybavila, co ji vždycky učili ve škole: když všechno ostatní selže, lehni si a přikryj se čímkoli, co máš po ruce. Klekla si na zem a okamžitě si uvědomila, že je tam míň kouře.

Ale nebylo čím se přikrýt.

A všude kolem sebe cítila nesnesitelný žár, jestli tu zůstanu, zbývá mi už jen pár minut života, uvažovala v duchu.

Zírala na ohnivou hradbu před sebou. Musíš proběhnout skrz plameny, šeptal jí vnitřní hlas. Běž jako vítr, když budeš dost rychlá, přežiješ.

„Ale já nemůžu!“ rozvzlykala se nahlas.

Charlie doběhl k mužům, kteří se snažili oheň za Ellií uhasit mokřými pytlí. Z jejich zoufalého výrazu bylo patrné, že nevěří, že se jim to podaří.

„To nemůžete zvládnout!“ vykřikl Charlie. „Sežeňte cisternu!“

Jeden z nich upustil pytel na zem a rozběhl se udělat, co řekl Charlie.

Charlie se obrátil na plačící Marianu. „Kudy?“ vydechl a děvče ukázalo rukou směrem k plamenům. Otočil se k muži, jehož úkolem bylo namáčet pytle. „Polijte mě!“ nařídil mu. Nechal na sebe vychrstnout dva kýble vody.

Marian se na něj udiveně dívala a nechápala nejdřív, co dělá, ale pak jí došlo, co má v plánu, a vrhla na něj vyděšený pohled.

Ale už se k ní neotočil, ani neřekl jediné slovo. Nasadil si masku a vyřít se jako střela rovnou do plamenů.

Ellie se krčila u země a usazenými očima hleděla na ohnivou zeď před sebou. Všude kolem byla spousta kouře a nesnesitelný žár. Napadlo ji, že by si měla sundat masku. Bylo by lepší udusit se kouřem než být zaživa upálená. Chvějícíma se rukama si ji strhla z obličeje, a za půl minuty už kolem sebe viděla jen tmou. Umírám, pomyslela si. Pak už jen cítila, jak padá někam, odkud není návratu.

Následujících několik minut nic nevnímala. Proto necítila, jak ji něčí silné ruce zvedly ze země, a nevěděla nic o nesnesitelném žáru, když ji ty ruce pronášely skrz ohnivou hradbu. Teprve když jí nasadili kyslíkovou masku, probírala se natolik, aby pochopila, že není mrtvá, a že se dívá do očí muže, jehož obličej je pod vrstvou sazí bílý jako sama smrt.

Cítila, že ji celou polili vodou, a pak jí připadalo, jako by ji zabalili do ledu. Snažila se promluvit, ale místo toho se hlasitě rozkašlala. Muž, který se nad ní skláněl, ji pevně uchopil za ruku a pak uslyšela důvěrně známý hluboký hlas.

„Nemluv,“ řekl. „Jen dýchej.“

Marian jela s Ellií v sanitce a viděla, jak ji odvázejí na pohotovost. Pak je od sebe na chvíli odloučili. Vanessa Ellií svlékla a doktor Murphy ji prohlédl. Kůži na celém těle měla zarudlou, jako by se spálila na sluníčku, ale naštěstí nedošlo k vážným popáleninám. Ani nehrozilo, že jí zůstanou jizvy. Pak přišel na řadu rentgen hrudníku. John Murphy ji ujistil, že je v pořádku, ještě jeden udělají zítra, aby se přesvědčili, že jí kouř nepoškodil plíce.

Když ji Marian znovu uviděla, ležela v posteli, převlečená do čisté bílé nemocniční košile. Na obličeji měla ještě kyslíkovou masku, ale mohla už mluvit.

Jsem v pořádku.“ řekla. „Ale musím tu zůstat přes noc a ráno půjdu ještě jednou na rentgen hrudníku.“

Marian vydechla úlevou a vklouzla vděčně na židli vedle Elliiny postele. Ellie si všimla, že má rozstříženou jednu nohavici kalhot a na lýtku obvaz.

„Byla jsem moc pomalá,“ řekla Marian vesele. „Ale není to nic vážného.“

Ellii bylo hned jasné, jak se jí to stalo. Snažila se k ní dostat. Do kouřem zarudlých očí se jí draly slzy.

„Díky, Mariano,“ zašeptala.

Marian vypadala rozpačitě. „Poděkuj Charliemu.“ poradila jí.

Ellie se na ni upřeně zadívala. Pak se zamračila, jako by se snažila na něco vzpomenout. „Nevím, co se stalo,“ přiznala nakonec. „Zachránil tě,“ řekla Marian prostě. „Proběhl ohněm.“

Ellie zbledla. „Bože!“ vydechla. „Mariano a je v pořádku?“

Marian přikývla. „Samozřejmě že je. Mluvíme přece o Charliem.“

„Ale není popálený?“

Marian na okamžik zaváhala. „Chytla mu trochu košile, ale ostatní na něj už Cekali s kbelíky. Myslím, že si popálil ruce, ale nijak zle, Ellie. Možná i obličej, tam, kde ho nezakrývala maska, ale je v pořádku. Byl úžasně rychlý, a nic by ho nedokázalo zastavit.“ dodala s úsměvem.

Ellie měla znovu v očích slzy. „Chtěla jsem to udělat - proběhnout tím ohněm, ale nenašla jsem v sobě dost odvahy.“ Slzy jí začaly štěkat po tvářích. „Možná jsem tam neměla zůstat.“

Marian zavrtěla rozhodně hlavou. „Nebyla to tvoje chyba, Ellie. Všichni to říkali. Ten oheň se přes koniny stromů dostal na druhou stranu průseku. Nikdo to nečekal.“

„Kdybych tak mohla vidět Charlieho.“ zašeptala Ellie. „Jen abych věděla, že je v pořádku. Řekl mi, abych zůstala na stanici. Neposlechla jsem ha Bože. Mariano -řekni mi pravdu, jestli je popálený! Je to všechno moje vina!“

„Ellie, já bych ti nikdy nelhala! Je v pořádku. Charlie je prostě nezničitelný!“

Ellie se usmála, ale věděla, že nebude mít klid, dokud ho na vlastní oči neuvidí.

„Kde je?“ uslyšely za sebou něčí mužský hlas. Ellie se otočila, ale hned si uvědomila, že to není Charlie. Hlas patřil Tonymu, a ve vteřině stál vedle nich, celý černý od sazí, s hrozným výrazem v očích. Podíval se upřeně z jedné na druhou, ale mlčel.

Když konečně promluvil, hlas měl ochraptělý kouřem, křikem a možná i citem. „Řekli mi, že jednu z vás odvezli do nemocnice. Tvrdil jsem jim, že to je hloupost. Nařídil jsem přece Brownové, že máte obě zůstat na stanici.“

Marian se kousla nervózně do nu, když udělal krok směrem k ní, cela se zachvěla.

„Brownová, řekni mi, co mám udělat, abys neměla jeden malér za druhým?“

Marian mlčela. Nehybně stála proti němu a bezmocně mu hleděla do očí. V duchu čekala, kdy vybuchne vzteky.

Ale Tony jí úplně vyrazil dech. Najednou zvedl ruce, strhl ji k sobě do náruče a přitiskl si ji tak pevně k hrudníku, že nemohla skoro ani dýchat.

Chvilí tak mlčky stál, a když konečně promluvil, měl ještě drsnější hlas než jindy. „Jsi hloupá, neposlušná, umíněná ženská!“ řekl. „Radii by sis mě měla vzít. Sama se o sebe neumíš postarat.“

Ellie viděla, jak se na obličejí Mariany objevil nejdřív výraz obrovského údivu, a pak nesmírné radosti.

Když odešli, Ellie se pro sebe musela usmát. Byla to přesně ta žádost o ruku, které byl schopný jedině Tony, ale když si vzpomněla, jak šťastně se Marian tvářila, pochopila, že na formě ve skutečnosti vůbec nezáleží.

Jakmile se to zdálo jen trochu vhodné, zeptala se ho na Charlieho. Tony řekl jen: „Žádné obavy, Standishová, je v pořádku.“ Z tónu, jakým to vyslovil, jí bylo jasné, že už o tom s ní nehodlá dál diskutovat.

Ale uklidnil ji, že mají požár pod kontrolou a oheň dohoří sám. Byl však přesvědčený, že Charlie zůstane s ostatními dnes v noci na hlídce, aby měli jistotu, že už se opravdu nic nepříhoda.

Mýlil se. V půl deváté večer se Ellie probudila z neklidného spánku a zjistila, že Charlie stojí vedle ní. Srdce jí poskočilo úzkostí, ale stál tam, stejný jako dřív, a něžně se usmíval. Ellie se nedokázala ovládnout a tiše se rozvzlykala. Zakryla si rukama obličej.

Cítila, jak si k ní sedl na postel, a pak uslyšela jeho hluboký, klidný hlas. „Nerad vám to říkám, slečno, ale jste velmi Spatný pacient. Tou rukou s kapačkou nesmíte hýbat!“

Sundala ruce z obličejí a letmo na něj pohlédla. Usmíval se. Plaše jeho úsměv opětovala, ale brzy se jí vytratil z obličejí. Charlie byl teď čistý, bez jediné saze, ale kůži na čele měl Červenou a na některých místech se objevily puchýře, a paže měl cele obvázané.

Najednou Ellie poznala, že kdyby promluvila, rozplakala by se nahlas. Možná to pochopil, protože se na ni chvíli díval, pak vzal její ruku do své velké dlaně a něžněji pohladil, a jeho šedé oči se pořád usmívaly.

„Je mi to líto!“ vydechla zoufale. „Neudělala jsem, cos mi nařídil.“

„Ne, teď o tom nemluv.“ řekl jemně. „Počkám, až ti bude dobře. Pak ti napláčám.“

Ellie mu pátravě pohlédla do obličejí. „Nezlobíš se?“ zeptala se a všimla si, že okamžité zvažněl.

„Ne“ řekl jen.

„Ale co tvoje ruce?“ zašeptala. „A čelo?“

„Pšt!“ řekl. „Nic to není. Jen pár puchýřů. Nebudu mít ani jizvy. I obočí mi zůstalo, všimla sis?“

Poznala, že ji chce rozesmát, ale přesto se znovu rozvzlykala. „Chtěla jsem tím ohněm proběhnout. Věděla jsem, že bych měla, ale neměla jsem dost odvahy.“

V duchu si znovu vybavila před očima těch několik děsivých minut.

Charlie se k ní sklonil a objal ji. Přitiskl si ji k sobě a něžně ji pohladil po vlasech. „Pšt!“ řekl znovu, je to za námi, už na to nemysli. „Charlie! Děkuju ti!“ vydechla.

Ale jen si ji k sobě pevněji přitiskl a řekl: „Teď už nemluv, je na čase. Abys šla spát.“

„Ale...“

Odtáhl se od ní, usmál se, ale řekl rozhodně: „Ellie Standishová udělejte aspoň jednu věc, o kterou jsem vás dneska požádal.“

Plaše se na něj usmála a odpověděla: „Dobře.“

„Lehni si, Ellie, a zavři oči.“ nařídil.

Poslechla ho. Pořád ji držel za niku, a když pak vstal a odešel, už o tom nevěděla.

„Mám svolení šéfa, že tě můžu propustit!“ řekla ráno Caroline.

Ellie se usmála. „Rentgen je v pořádku?“

„Je, jak ses vyspala? Pohotovost je dost rušné místo, vid’?“

„Spala jsem jako dřevo. Caroline! Vůbec nic jsem neslyšela, jak je tomu chlapíkovi, na kterého spadla větev?“

„Roi Graingerovi?“ zeptala se Caroline, která znala všechny lidi z okolí. „Dobře. Charlie mi to řekl, když jsem mu před chvílí převazovala ruce.“

„Jak vypadají, Caro? Charlieho ruce.“

„Má na nich puchýře,“ řekla. „Ale je v pořádku. Žádné velké popáleniny. Bude to dobré, ale musí to bolet.“

„Zachránil mi život, Caro.“

Caroline se na ni usmála. „Hm, to je celý náš Charlie.“ řekla a pak úmyslně dodala: „Zřejmé si nechtěl přidělovat práci se sháněním nové sestry na ambulanci.“

„Určitě,“ řekla Ellie s úsměvem, ale pak se musela odvrátit, aby si Caroline nevšimla, jak jí zrudly tváře.

Když šla pomalu směrem k ubytovně, ve vzduchu byl ještě cítit kouř, ale Ellie si toho sotva všimla. Myslela na něco úplně jiného. Caroline jí naznačila, že na ní Charliemu záleží, ale je to tak opravdu? Uvažovala, jestli už.

ví o Marianě a Tonym a jak to na něj zapůsobilo. Zlomilo mu to srdce? Nemohla by mít upřímnou radost z jejich zasnoubení, kdyby věděla, že Charlie trpí.

Hlavou se jí honilo tolik otázek, na které neznala odpovědi. Miluje Charlie Marianu? Proč ho Marian nechala, aby ji v tom lese objímal? O čem to včera mluvil? A proč kvůli ní riskoval život?

Ne, nesmím si nic namlouvat, napomenula se v duchu. Charlie by totéž udělal pro kohokoli z nich. Prostě je takový. Nechala se jen hloupě unést vysněnými představami. Charlie po ní toužil, ale nikdy neřekl ani slovo o lásce. Byla to Marian, o kom mluvil s něhou v hlase, a když nemůže mít Marianu, neznamená to, že bude někdy milovat ji.

„Jak ti je?“

Když uslyšela jeho hlas, trhla sebou. Přišel za ní do kuchyně, kam se šla napít.

„Jako po flámu,“ odpověděla Ellie s úsměvem, „A jak se cítíš fy?“

„Stejně.“

„Ty ruce tě musí bolet.“ řekla ztrápeně, ale zavrtěl s úsměvem hlavou.

„Chci ti něco ukázat,“ řekl.

Zvědavě se na něj zadívala, ale jen se znovu usmál a natáhl k ní ruku. Plaše do ní vložila svou a nechala se odvést ven, k ohradě s vačicemi.

„Charlie!“ vykřikla překvapeně. Dvě vačice byly stulené u sebe ve dřevěné budce, kterou jim Charlie vyrobil. Charlie se sehnul, zvedl ze země klacík a hodil ho na střechu. Vačice zvedly hlavy samice a Hercules.

„To je Hercules!“ zvolala. „Charlie! Oni?“

Rozesmál se. „Ano.“

„To je báječné!“ vykřikla a pak zamyšleně dodala: „Takže si nakonec vybrala Hercula! Ty sis to vždycky myslel, vid’?“

Charlie jí dal ruku na rameno. „Ano. Nejdřív byla chvíli oslněná tím mladším, ale je to moudré zvířátko. Nakonec si vybrala toho míň hezkého, ale silnějšího. Toho, který umí bojovat a přežít.“

„Šťastný konec“ řekla Ellie tiše a cítila, jak mu ruka na jejím rameni ztuhla.

„Charlie –“ začala, ale pak se odmlčela, jako by se snažila najít ta správná slova. „Včera večer jsi říkal, abych ti neděkovala, ale riskoval jsi kvůli mně život!“

„Ne,“ řekl ochraptěle. „Jen své obočí.“

Ellie se rozesmála.

„Bože. Charlie!“ Ale pak znovu zvažněla. „Charlie - nevím, jak ti mám poděkovat, kdyby nebylo tebe, byla bych teď už mrtvá. Nevím, jak jsi dokázal být tak odvážný.“

„Ne odvážný,“ řekl ochraptěle. „Zoufalý.“

Ellie se na něj překvapeně zadívala. Neodvažovala se vyložit si význam toho, co právě řekl, ale srdce se jí přesto divoce roztlouklo. Ztěžka polkla. „Nerozumím ti.“ zašeptala.

Upřeně jí pohlédl do očí. „Ne?“ zeptal se. „Je to vůbec možné?“ Z jeho hlasu zaznívala podivná úzkost a sklíčenost. „Je možné, že jsem to všechno tak zpackal, že ani nevíš, že tě zoufale miluju?“

Ellie cítila, jak její nitro zaplavuje takové štěstí, že se radostí skoro až rozplakala. Nezmohla se na jediné slovo, jen mlčky přikývla.

Přitiskl si ji k sobě. „Ellie je to ty?“

„Miluju tě. Charlie! Já tě miluju!“ vydechla a v tom okamžiku ji políbil s takovou vášní, že úplně na chvíli ztratila dech, a když konečně zvedl hlavu, spatřila v jeho očích všechno to, co v nich tak dlouho hledala.

„Bože. Charlie! Myslela jsem, že miluješ Marianu! Já - viděla jsem tě, jak ji objímáš v lese!“

Konečně mu to došlo. „Proboha! Tak kvůli tomu to všechno To mě nikdy nenapadlo. Paul má pravdu. Já jsem vážně nemohlo!“

Ellie se rozesmála, ale Charlie ještě pořád vypadal sklíčeně.

„Mám Marianu rád.“ řekl. „Tony se ten den choval strašně. Tak, že to ve mně vlastně vzbudilo dojem, že mají možná s Marianou přece jen nějakou naději, ale nenechala se o tom přesvědčit.“

„Charlie, tak tys ji utěšoval?“ zeptala se.

„Snažil jsem se,“ odpověděl ochraptěle.

„Bože, Charlie! To já jsem hrozný hlupák!“

A najednou se rozesmáli oba, ale pak se Charlie zeptal: „Jak sis to mohla myslet, když jsme Podíval se na ni s bolestí v očích.

„Nikdy jsi neřekl, že mě miluješ, Charlie.“ zašeptala.

„Záleželo ti na Simonovi,“ odpověděl. „Domníval jsem se, že o mě nestojíš.“

„Charlie, mně na Simonovi nikdy nezáleželo. Přiváděl mě k šílenství! Nejdřív jsem ho měla ráda jako přítele, ale pak jsem si přála, aby mě nechal na pokoji, jenže on. Charlie ji umlčel polibkem a pak se tiše zeptal: „Ellie, myslíš, že by sis mohla vzít nemehlo?“

„Nemohla bych si vzít nikoho jiného,“ zašeptala a jejich rty se znovu setkaly v něžném polibku.

„Poprvé jsem tě políbil čistě impulzivně,“ přiznal se váhavě. „Prostě jsem si nemohl pomoci, ale ten večer, kdy se vrátil Simon z Begy, jsem pochopil, že s ním nikdy nebudeš šťastná, a rozhodl jsem se tě získat za každou cenu. Nemyslel jsem si, že bys mě mohla milovat, ale věděl jsem, že mě máš ráda a že tě fyzicky přitahuju. Chtěl jsem toho využít a svést tě, Ellie.“

„Já vím. Charlie.“ řekla s úsměvem. „A podařilo se ti to.“

Něžně se na ni usmál. „Když se vezme v úvahu, jaký jsem ničema, bylo by ode mě hodně troufáte, kdybych si myslel, že jsem pro tebe ta správná darwinovská volba?“

Rozesmála se. „Máte toho s Herculem hodně společného.“

Zdálo se, že to považoval za kompliment, protože si ji k sobě přitáhl a znovu ji políbil. „Tolik tě miluju,“ zaleptal.

„Já tebe taky.“ odpověděla tiše. „Charlie kdy jsi to poznal?“ zeptala se.

Zadíval se jí do očí. „Když jsi tenkrát ten první den zachytila můj Šálek a usmála ses na mě, a ty?“

„Když jsi uhodil Simona,“ řekla s úsměvem, který na ní tak zbožňoval.

„V tom případě jsem moc rád, že jsem to udělal!“

„Já taky!“

„Ellie. nebude ti vadit, když budeš mít trochu roztržitého manžela?“ zeptal se. S rozzářenýma očima zavrtěla hlavou. „A nemotorného?“ dodal omluvně.

„Ne, právě to se mi na tobě líbí,“ odpověděla upřímně.

„Tak řekni, že si mě vezmeš.“ zašeptal.

„Vezmu!“ vydechla Ellie šťastně, stulila se mu do náruče a šibalsky se na něj usmála. „A mám skvělý nápad. Požádáme všechny svatební hosty, aby nám dali konvici!“

Paul Vassy, který přišel za Charliem na jeho žádost, chvíli zůstal zaraženě stát ve dveřích, když před sebou uviděl své dva kolegy, jak se líbají a hlasitě se smějí, ale pak se mu na tváři objevil spokojený úsměv. „Eh bien, Charlie,“ řekl si tiše pro sebe, „udělal jsi dobře.“